

PĂRINȚILOR, NEPOȚILOR MEI

Un bunic

G. C. Willis

GBV

Titlul original: „Aux parents de mes petits-enfants” Sauberlin & Pfeiffer SA., Vevey

Tradus pe baza permisiunii scrise obținute de G. B. V. C. M., februarie 1993

1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV) Postfach 80 D-35673 Dillenburg GERMANY

Prefață

Părinți creștini și preaiubiți frați în Domnul Isus,

Îndrăznesc a mă adresa vouă cu aceste cuvinte, deoarece paginile de față sunt destinate numai celor ce aparțin Domnului, iar relația aceasta face din noi toți o singură familie în care domnește dragostea reciprocă.

Îngăduiți-mă, așadar, ca pe un frate mai în vârstă care dorește să transmită tinerilor membri ai acestei mari Familii câteva lecții pe care el s-a străduit să le predea unor copii fericiți care altădată au locuit sub acoperișul cortului său iar acum se află pe meleaguri depărtate.

Ar fi trebuit să precizez că este vorba de niște lecții pe care însuși divinul nostru învățător (Matei 23.8) a căutat să ni le dea prin intermediul Cuvântului Său cel sfânt. Domnul nostru Se servește deopotrivă de Cuvântul Său scris, precum și de copii pentru a ne da aceste lecții în concordanță cu adevărul, așa încât să nu rămânem numai cu o cunoștință teoretică.

Imaginați-vă un copil care are de făcut o temă dificilă. Dascălul i-a cerut s-o refacă de câteva ori, iar acum coala de hârtie care stă înaintea lui poartă urme de transpirație și de lacrimi. Nici eu nu sunt sigur că aș fi reținut toată învățătura pe care doresc a v-o transmite.

Să nu credeți că autorul acestor rânduri se așază undeva foarte sus față de cititorii săi. O, nu! Unele lecții mi-au dat atâta bătaie de cap că uneori am fost atât de împovărat încât am lăsat totul baltă, hotărât să nu mai am de a face niciodată cu un asemenea subiect. Și astfel am lăsat să se aștearnă uitarea peste lucrarea aceasta timp de mai mulți ani, așa cum procedează un copil descurajat care își ascunde caietul din cauza multelor sale greșeli și corecturi.

Dar studiile de față nu au putut fi dosite pentru totdeauna. A venit vremea când să mă văd silit a le scoate la iveală spre a le da forma finală. Totuși, veți constata cu ușurință că paginile acestea au fost scrise inițial pentru anumite persoane ce mi-au stat într-un mod aparte pe inimă. Ca urmare, va trebui să scuzați stilul foarte simplu și familiar, stil a cărui îmbunătățire nu mi-a mai fost posibilă. De altfel, nu acum trebuia să vă prezint lucrarea aceasta. „Sunt dator” s-o fac, cum zice „preaiubitul nostru frate Pavel.”

Noi trăim timpurile grele despre care vorbește Sfânta Scriptură (2 Timotei 3.1), creșterea și educarea copiilor noștri nefiind nici pe departe o treabă simplă. Dumnezeu însuși Se tânguie: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea” (Isaia 1.2). Vai, se poate constata de atâtea ori la cei mici (de altfel și la noi cei maturi) o stranie înclinație de a aluneca într-o direcție greșită. Cine poate fi deci în stare să satisfacă nevoile arzătoare ale părinților credincioși? Numai harul lui Dumnezeu. Numele Lui să fie binecuvântat: El îi consideră „sfinți” pe copiii noștri (1 Corinteni 7.14) și ne asigură: „Harul Meu îți este de ajuns!”

Voi fi profund recunoscător lui Dumnezeu dacă paginile acestea vor putea sfătui și îmbărbăta pe vreunul din tinerii părinți.

Dumnezeul nădejzii să fie cu voi!

Prefață la a doua ediție

Aflăm cu surprindere și, în același timp, cu deplină recunoștință către Domnul că a fost comandată o nouă ediție a acestei cărți.

Un cititor spunea că este o carte tristă. Posibil, dar oare istoria lumii de la Adam încoace nu este o tristă istorie a greșelilor, a păcatului și a suferinței? Inșă cu cât mai sumbră este această parte a tabloului, cu atât mai strălucitoare și glorioase ni se revelează dragostea, harul și credincioșia Dumnezeului nostru. De asemenea, credem că, din mijlocul tuturor decepțiilor și deziluziilor noastre, ne vom îndrepta privirile spre Acela care a promis că nu ne va părăsi niciodată, fiind astfel încurajați prin promisiunile Sale nespuse de mari și scumpe și conștientizați de răspunderea ce ne revine înaintea Lui.

Dumnezeu rămâne pentru noi „Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3) și chiar dacă paginile ce urmează trebuie să ne facă adesea serioși și triști, credem că ele vor fi, totuși, pentru cititorii noștri un motiv de încurajare.

Părinților nepoților mei

Introducere

Cu mulți am în urmă, pe când voi erați încă tineri, în drum spre serviciu, eu treceam prin fața unei case aflate în ruine. Ea a rămas nelocuită până când am văzut-o pentru ultima dată. Pe măsură ce anii se scurgeau, aspectul ei devenea tot mai dezolant. O clădire mare, de formă pătrată, din cărămizi roșii, era tot ce mai rămăsese în mijlocul a ceea ce fusese cândva un parc fermecător. La început mi s-a părut că a fost vorba de o casă de locuit, confortabilă, deși goală. Dar ultima imagine care am păstrat-o era total diferită: gardul era dărâpanat, veranda ramolită, ferestrele dispăru-seră, ușile și dependențele erau avariate — un spectacol jalnic.

Dar lucrul cel mai trist în toate acestea e faptul că respectiva proprietate aparținuse odată unui om de afaceri bogat și cu trăsături distinse; toată lumea îl cunoscuse ca fiind un creștin respectabil. Însă el avea să lase în urmă o amintire foarte dureroasă. Familia sa a sfârșit-o și mai mizerabil, povestea fiind prea tragică pentru a fi relatată aici.

Vă închipuiți că, de multe ori trecând pe acolo, mă pomeneam cu următoarea întrebare încolțindu-mi în minte: „Cum a fost posibil ca această familie socotită creștină să ajungă într-o asemenea stare?” Și pe măsură ce scrutam viitorul, unii dintre voi apăsau tot mai greu pe inima mea.

Îmi luam atunci Biblia — scumpa Carte bătrână care dă totdeauna mângâiere sufletului necăjit, pace inimii tulburate și pricepere omului neștiutor și scoteam din ea învățături bogate referitoare la acest subiect atât de important. Nu vreau să afirm că am săpat la mare adâncime în mina de comori pe care o aveam la îndemână și nici că — lucru pe care îl regret sincer — am aplicat de fiecare dată, așa cum ar fi trebuit, instrucțiunile ce mi se dădeau. Toate acestea simt înmagazinate în Cuvântul nespus de felurit al lui Dumnezeu și prezentate sub forma de exemple, avertismente, precepte.

Acum, dragii mei, voi nu mai sunteți „mici” cum erați pe atunci, ci, la rândul vostru, aveți „micuți” pe care trebuie să-i creșteți pentru Domnul și învățătorul vostru. Permiteți bunicului acestor „micuți” să ofere părinților lor câte ceva din ceea ce el a spicuit meditând la bucuriile și necazurile cu care s-au confruntat unii din părinții pomeniți în Sfânta Scriptură.

Autorul nu a scris aceste rânduri din cauză că ar fi reputat numai succese în munca de educație a copiilor lui — voi știți bine lucrul acesta. Dim-potrivă, el ar trebui să spună împreună cu David: „Deși casa mea nu este așa înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și sigur. Și întreaga mea mântuire și dorința mea, nu le va face El să crească?” (2 Samuel 23.5). În ciuda tuturor imperfecțiunilor mele, pot depune mărturie cu privire la marele har al lui Dumnezeu și la îndelunga Lui răbdare chiar legat de o asemenea uriașă răspundere.

Orice părinte care se teme de Dumnezeu nu poate rămâne indiferent citind despre un om ca Adam al cărui întâi născut a fost un ucigaș; de Noe a cărui posteritate se mai află și astăzi sub blestemul păcatului; de Avraam al cărui cel dintâi copil a fost totdeauna, și continuă să fie, un dușman de moarte și o cauză de întristare și suferință pentru poporul lui Dumnezeu; de Moise al cărui nepot a fost unul dintre primii, dacă nu chiar primul,

preoți idolatri ai lui Israel; numai o singură privire asupra familiei lui Iosia este suficientă spre a zdrobi inima oricărui părinte credincios.

De aceea sufletele noastre cer un răspuns la această întrebare inevitabilă: „De ce oameni de o asemenea valoare spirituală au avut copii atât de răi?” Și, chiar dacă n-o spunem cu buzele, înlăun-trul nostru răsună următoarea întrebare: „Prin ce mijloc eficace aş putea evita angajarea familiei mele pe o cale nenorocită și aducătoare de suferințe?” Întrebările acestea l-au frământat mult pe autor și nu mă îndoiesc să cred că v-au preocupat și pe voi înșivă. De aceea voi încerca să dau prin harul lui Dumnezeu, câteva răspunsuri pe care ni le oferă Scriptura. Și cum întrebarea aceasta: „De ce slujitori ai lui Dumnezeu atât de valoroși au avut copii așa de răi?” ne obsedează, Cuvântul sfânt, ca un ecou, pare să răspundă printr-o altă întrebare: „Oare să nu existe pentru toate acestea o cauză precisă?”

De ce părinți evlavioși au avut un copil rău? Istorisirile pe care Biblia ni le întipărește în memorie nu sunt de natură să slăbească curajul părinților credincioși, ci mai degrabă să-i avertizeze de pericolele ce pasc viața noastră de familie. Dacă vom lua seama la toate aceste avertismente, vom fi veșnic recunoscători Aceluia care ne-a atenționat la momentul oportun.

Ce dureros răsună cuvintele Domnului în Ieremia 6.10: „Cui să vorbesc și pe cine să iau martor ca să m-asculte? Urechea lor este netăiată împrejur, și nu sunt în stare să ia aminte. Iată, Cuvântul Domnului este de dispreț pentru ei, și nu le place de el.” Remediul pentru o asemenea stare poate fi găsit în Ieremia 4.4: „Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile.” Ex-presia: „Tăiați-vă împrejur pentru Domnul” înseamnă: „Renunțați la orice poftă a cărnii” care, vai, ne seduce atât de ușor. Dacă ținem la copiii noștri, nu atât pentru plăcerea noastră, cât mai ales pentru binele lor, nu atât din cauza dragostei noastre, cât mai ales din dragoste pentru Domnul, să nu stăm nepăsători față de îndemnul acesta și să luăm aminte la avertismente atât de solemne.

O, copiii mei, voi stăruți față de voi — oricât m-ar costa lucrul acesta — în dorința de a ști că ați pus la inimă aceste avertismente ale Tatălui nostru ceresc. Tremur la gândul că, refuzând să dați curs apelului divin, va veni ziua când veți voi să vă lipsiți de tot ce aveți pentru a mai avea un asemenea prilej, însă totul va fi prea târziu. Am putut vedea un tată care se tânguia amar și privea, zdrobit de durere, conduita fiului său care se rătăcise de pe calea cea dreaptă. Părintele respectiv nu știa că el însuși era vinovatul principal de comportarea copilului, având cu mulți ani în urmă o atitudine nepăsătoare și ușuratică față de acesta. Dar Sfânta Scriptură spune că „Ce seamănă omul aceea va și secera”, iar practica a confirmat din plin lucrul acesta și în domeniul relațiilor dintre părinți și copii.

Vechiul Testament

Adam

Să începem chiar cu istoria lui Adam și să încercăm a stabili cauza prăbușirii întâiului său născut. „Veți fi ca Dumnezeu” îi promisese șarpele Evei; și bărbatul a urmat soției sale, cedând în fața unei perspective atât de tentante. Ce s-a aflat la originea căderii lor? Neascultarea: un act de neascultare față de Cuvântul clar și categoric al lui Dumnezeu, o neascultare conștientă față de aceste cuvinte pe care ei le cunoșteau foarte bine pentru că le înțeleseseră perfect. Cât despre noi, trebuie să fim convinși că orice neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu — chiar dacă, la un moment dat, s-ar putea crede că viața noastră își urmează cursul ei normal — nu ne va aduce decât suferință, iar aceasta nu se va răsfrânge numai asupra noastră. Neascultarea noastră poate avea ca efect însăși neascultarea urmașilor noștri. Vreau să subliniez că neascultarea este cauza naufragiului atâtor familii creștine. De asemenea, nu pot decât să vă implor pe voi care îl iubiți pe Stăpânul vostru și, de asemenea, pe copiii voștri, să luați bine seama la cuvintele Domnului și să vă supuneți întru totul vocii Sale. Numai așa veți putea fi convinși că vă aflați pe calea cea bună.

Să căutăm acum rațiunea neascultării primilor noștri părinți. Eu o atribui îndoielii introduse de Diavolul: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Trăim într-o epocă în care oamenii găsesc că este ceva foarte normal să critice totul. De aceea avem mare trebuință ca Domnul să ne păstreze inimile într-o atmosferă de deplină încredere în El și în Cuvântul Său, pentru ca nimic și niciodată să nu ne clinească de pe temelia unei credințe sănătoase.

Știm bine că Sfânta Scriptură ne recomandă să fugim de unele lucruri: „Fugi de poftele tinereții” (2 Timotei 2.22); „Fugiți de închinarea la idoli” (1 Corinteni 10.14); „Fugiți de desfrânare” (1 Corinteni 6.18); „Tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri” (1 Timotei 6.11), însă din cât cunosc eu, nu ni se spune nicăieri să fugim de Diavolul. Dim-potrivă, el este cel ce va trebui să fugă de noi dacă îi ținem piept: „împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7). „Dacă noi rămânem tari în credință”, bine ancorată în Scripturi, el nu va reuși să ne zdruncine credința, Diavolul fiind autorul oricărei îndoieli privitoare la Cuvântul lui Dumnezeu.

Șarpele a știut să pună înaintea Evei o momeală deosebit de atrăgătoare: „Veți fi ca Dumnezeu!” Procedând astfel, el îi promite un loc mai înalt decât cel ce-i fusese acordat. Nu vedem noi oare și astăzi pe mulți dintre contemporanii noștri depunând eforturi asemănătoare ce vizează, dacă nu propria lor înălțare, cel puțin aceea a copiilor lor? Și numeroși creștini cad în acest laț al Diavolului. Iată-ne, așadar, antrenați de cerințele vieții moderne. Bunicii noștri se mulțumeau să aibă un apartament simplu, dar noi dorim o casă frumoasă; ei mergeau pe jos, noi vrem mașină la scară; ei se mulțumeau cu preșuri făcute din stofe uzate, noi dorim covoare persane. Poate că-mi veți reproșa: „Bine, dar vremurile s-au schimbat!” De acord, numai ca altădată „erau uriași pe pământ” în domeniul spiritual, oameni pe lângă care „noi suntem ca niște lăcuste.” În

timpul nostru, fiecare caută „să-și mențină rangul”, astfel că și creștinii se străduiesc să țină pasul cu ceilalți. Și totuși, Dumnezeu a găsit cu cale să facă o anumită deosebire plasând pe fiecare om într-un loc anumit. Adam și Eva, dorind să ocupe o poziție mai înaltă ca aceea pe care le-o atribuiseră Dumnezeu, au cauzat pierzarea lui Cain și moartea lui Abel.

Găsim în Noul Testament și explicația acestei fapte sângeroase: „Și de ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte” (1 Ioan 3.12). Cain era gelos pe fratele lui: „Cine poate sta împotriva geloziei?” (Proverbele 27.4) Să punem mâna pe Biblie și pe o bună concordanță și să citim tot ce are să ne spună Dumnezeu în privința aceasta și în special cu privire la acest pasaj: „Acolo unde este invidie și ceartă este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3.16). Suntem invitați de Duhul Sfânt „să lepădăm orice invidie” (1 Petru 2.1), pentru că gelozia a ruinat nu puțini copii ai lui Dumnezeu.

Când Eva a cules fructul oprit, ea se gândise prea puțin la roada deosebit de amară ce i se pregătea și care, dintr-o singură lovitură, avea să-o lipsească de cei doi fii ai săi.

Să avem mare grijă și să nu ne angajăm cu ușurătate și indiferență pe o pantă atât de primejdioasă al cărei rezultat ar putea însemna ani lungi de suferințe și frământări pentru noi și pentru copiii noștri.

Iată și o altă aluzie a Scripturii care ne face să înțelegem că lucrurile nu mergeau bine în familia lui Adam. Geneza 4.1 indică lămurit că Eva a fost aceea care a găsit un nume pentru copilul ei. La fel se procedează și în zilele noastre, însă părerea mea este că aceasta nu corespunde voinței lui Dumnezeu. „Un fleac!” va spune cineva. Dar să ne amintim că tot Eva a fost aceea care l-a împins pe Adam pe drumul care i-a adus căderea, iar aici se pare că tot ea are rolul conducător în treburile casei. Însă în capitolul următor — 5.3 — la nașterea lui Set, lucrurile s-au schimbat: „La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui, și i-a pus numele Set.” Cei doi soți au învățat lecția, Adam ocupând acum locul care i se cuvenea.

Care era locul rânduit pentru el? Dar pentru Eva? La întrebarea aceasta, 1 Petru 3.4-6 ne dă răspunsul: „...un duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se îm-podobeau odinioară sfințele femei care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse soților lor, ca Sara, care asculta pe Avraam și-l numea domnul ei.” Pe de altă parte, li se recomandă tinerelor femei și mame „să fie gospodine la casa lor” (1 Timotei 5.14). Cuvântul grecesc folosit aici este foarte in-terasant: este singurul pasaj în care apare și, pentru a-l traduce literal, ar trebui să spunem: „să fie stăpâna casei.” Termenul corespunzător se regă-sește de 12 ori (toate acestea în primele trei Evan-ghelii) și se traduce prin „stăpânul casei”, o aluzie la capul familiei. Versetul cu pricina din epistola către Timotei a fost redat minunat prin parafraza următoare: „Ele își guvernează casa cu o suvera-nitate asemănătoare aceleia a unei regine fără a afecta cu ceva suveranitatea regală a stăpânului casei.” Așadar, bărbatul și femeia conduc împreună micul domeniu ce le-a fost încredințat că un rege și regina sa. Revenind la subiectul de mai înainte, să încercăm a întrezări ceva în unitatea de gândire și acțiune a părinților lui Set la nașterea acestuia: pasajul din 4.25 părea că o contrazice, însă el este completat de 5.3. Probabil că o asemenea unire a lipsit ani îndelungați din respectiva familie. Eva guverna casa, dar fără a se supune soțului ei, cum arată pasajul din 1 Petru 3. Lecția însă a fost învățată și roadele nu au întârziat să se arate: Set este primul

din această lungă listă a posterității femeii al cărei punct culminant avea să fie Hristos, glorioasa „sămânță a femeii” care avea să zdro-bească capul șarpelui.

Deoarece abordăm acum chestiunea plăcutei armonii existente între tată și mamă, să amintim în trecut de aluziile pe care le face în acest sens cartea Proverbelor: din cele paisprezece pasaje ce pome-nesc mama, nu mai puțin de douăsprezece prezintă alături pe tata și pe mama.

Lameh

Lameh, al șaptelea patriarh de la Adam (însă pe linia lui Cain, nu a lui Set), este primul bărbat care se spune că a avut mai multe soții. De remarcat că obiceiul acesta își are originea, nu în genealogia lui Set, ci a lui Cain.

Se spune uneori de unii părinți: „Pot fi mândri de copiii lor.” Așa a fost cazul și cu Lameh și cele două soții ale sale: Ada și Țila. Copiii lor au fost crescuți pentru a deveni oameni utili societății, Împreună cu sora lor Naama („amabila”), ei ofe-reau tabloul fermecător al unei familii pământești. Cei doi fii ai Adei, Iabal și Iubal, au devenit strămoșii celor ce locuiesc în corturi și au animale și, respectiv, ai celor ce cântă cu harfa și flautul: Tubal-Cain („tu vei fi dat lui Cain”), poate ca o aducere aminte a strămoșului lui, a fost părintele celor ce prelucrează metalele, industrie ce cunoaște o dezvoltare tot mai intensă în zilele noastre. Da, Lameh, luând act de capacitatea și succesele obținute de copiii săi, putea să se considere un om fericit și, omenește vorbind, avea de ce să fie mândru.

Dar aparențele înșală. Asemenea înaintașului său, el a căutat să-și perpetueze memoria prin intermediul numelui dat fiului său: Lameh era un ucigaș. Teama de răzbunare îl chinuia profund, ruinându-i pacea și bucuria de care ar fi putut beneficia din plin. Și ce s-a ales din familia sa? De acești pionieri ai agriculturii, ai muzicii, ai in-dustriei metalurgice? Ei au părăsit de mult scena lumii unde au recoltat importante succese, fără a lăsa cel mai mic indiciu că nu au mers pe calea largă care a condus la pierzare pe toți cei ce au ales-o, asemenea strămoșului lor Cain.

Mii de părinți creștini au dat copiilor lor lumină verde spre calea largă, apreciind că le-au pregătit o strălucită carieră în viață.

Cu cât mai preferabil este să-ți știi copiii necunoscuți și neînsemnați pe acest pământ, dar având numele scrise în ceruri, decât să-i vezi strălucind, fără Hristos, printre personalitățile mar-cante ale acestei lumi trecătoare!

Enoh

De la al șaptelea patriarh după Adam pe linia lui Cain, vom trece cu bucurie la cel de al șaptelea pe linia lui Set (Iuda 14). Oare de ce Duhul Sfânt, într-o epistolă atât de scurtă ca aceea a lui Iuda, își rezervă dreptul de a preciza numărul generațiilor de la Adam până la Enoh? Comentariul — oricât de scurt ar fi el — al vieții lui Enoh nu poate aduce decât un . puternic imbold părinților creștini din timpul nostru. Citim în Geneza 5.21-22:

„La vârsta de 65 de ani, Enoh a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani și a născut fii și fiice.” De notat că nu se spune că Enoh ar fi umblat cu Dumnezeu în timpul celor 65 de ani care au precedat nașterea lui Metusala. Oare s-ar putea deduce de aici că acest copilăș a determinat o schimbare de conduită în viața lui Enoh?

Am remarcat cu toții cât de egoiști sunt unii tineri credincioși, fie că s-au căsătorit sau nu. Eul lor, personalitatea lor ocupă locul central în cadrul preocupărilor lor. „Ce să fac? Nu-mi place cutare și cutare lucru!” Destul de des auzim expresii ca aces-tea pe care le-am folosit și noi timp îndelungat. Însă odată cu venirea copiilor, suntem supuși unor lecții aspre pe care ni le dă viața: bebelușul este agitat și nu vrea să doarmă; mama l-a îngrijit toată ziua, acum vine rândul tatălui care se plimbă cu el în brațe sute de pași, în ciuda oboselii acumulate de-a lungul unei istovitoare zile de muncă. Ferice de părinții care, în asemenea momente, știu să se încredințeze în brațele Domnului, cerându-I în-clusiv un somn liniștit pentru copilul lor. În felul acesta, momentele de veghere devin pentru ei clipe de aleasă părtășie cu Cel mai bun și mai scump Prieten. Liniștea căminului, în timp ce toată lumea doarme, va fi cadrul cel mai potrivit pentru o întâlnire cu Domnul Isus pe care să nu o deranjeze nimeni. Dacă vi se va întâmpla ca un copil al vostru să se coboare până pe malul râului întunecos și rece al morții, micuțul acesta vă va deveni tot așa de scump ca propria voastră viață, și în acele clipe veți învăța una din cele mai prețioase lecții, reușind să strigați, cu toată sinceritatea: „Facă-se voia Ta!”

S-ar putea scrie o carte întreagă despre ex-periențele binecuvântate pe care ni le prilejuiesc copiii noștri, ei, cei pe care numai părinții lor îi pot cunoaște și înțelege; de aceea, ca părinți, putem pătrunde realmente sensul istoriei lui Enoh ca și cum aceasta ar fi fost scrisă special pentru noi. Ce bine ar fi să înțelegem și noi, asemenea lui Enoh, că micuții noștri sunt un mijloc de a ne determina să umblăm cu Dumnezeu, pentru că în această minunată companie stă izvorul puterii și mângâierii de care avem nevoie pe drumul vieții.

Copilul care a constituit cauza schimbării de atitudine a tatălui său a trebuit să vadă, în umblarea acestuia, credinșia sa față de Domnul. Trebuie să-l fi auzit rostind aceste profeții solemne privind judecata viitoare, cuvinte pe care Iuda avea să le reproducă după atâtea veacuri. Numele Metusala înseamnă: „La moartea sa, el va fi luat.” Fără îndoială că acesta a avut speranțe și ambiții total diferite de ale verișorilor săi, copiii lui Lameh.

Timp de trei sute de ani el a fost martorul conduitei consecvente a tatălui său până când aces-ta „nu s-a mai văzut, pentru că Dumnezeu îl luase.” Dumnezeu „l-a luat” fără să vadă moartea, așa cum aflăm din Evrei 11. Apoi Metusala a născut pe fiul său Lameh, care a trăit 777 de ani (cu totul diferit de omul din ultima carte a Bibliei al cărui număr este 666); el a murit, dar tatăl său i-a supraviețuit încă cinci ani. Timp de 600 de ani, el l-a văzut pe nepotul său Noe („mângâiere”) care și-a construit o corabie pentru a-și mântui casa. El a auzit vestirea solemnă a judecății care avea să lovească pământul și care nu avea să fie pusă în execuție decât după moartea sa. Cei 969 de ani ai omului care a atins vârsta cea mai înaintată cunoscută vreodată se pot asemăna cu un strigăt puternic adresat celor ce au urechi ca să audă și vorbind despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu: spunându-le acestora că judecata Sa de acum, stranie și neobișnuită, este și o proclamare cu precizie a unei judecăți viitoare. Ce contrast izbitor între casele celor doi patriarhi: ambii aparțin generației a șaptea de la

Adam, numai că unul respiră aerul pământului, celălalt are parte de o atmosferă cerească; unul este vinovat de crimă, celălalt nu gustă moartea.

Ca părinți, nu putem decât să ne dorim o viață ca aceea a lui Enoh, minunat exemplu pe care-l putem oferi copiilor noștri. Nimic nu-i va putea depărta de lume mai mult ca un asemenea exemplu.

Noe

Puțini oameni au fost onorați într-o manieră asemănătoare ca Noe. Se spune despre el, ca și despre străbunicul lui, că „a umblat cu Dumnezeu.” Fiind înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care nu se vedeau încă și plin de o teamă sfântă, el a crezut și a făcut o corabie pentru a-și salva familia. Numele bunicului său și prezența acestuia trebuie să fi fost o amintire permanentă a judecății ce urma să se abată asupra întregului pământ. Avem temeieri serioase să credem că cei cinci ani care s-au scurs între moartea tatălui și a bunicului său, ani în cursul cărora corabia prindea tot mai mult contur, vor fi fost folosiți de acest vechi „propovăduitor al dreptății” spre a da o serioasă mărturie. Apoi, după moartea lui Metusala, judecata divină s-a dez-lănțuit prin potopul care a nimicuit cu totul pe prietenii, cunoștințele și toată lumea cunoscută pe atunci. Cei trei fii ai lui Noe și soțiile lor au traversat această perioadă foarte dificilă care va fi lăsat urme serioase în conștiința lor. Dar ce spectacol ni se oferă după ce ei au fost eliberați din această lungă „întemnițare”? Noe se îmbată și se dezgolește în mijlocul cortului său, iar Ham — unul dintre fiii lui — își bate joc de el. Și iată că fiul acesta scăpat de urgia nimicitoare a apelor cade sub un blestem care durează până azi. Cine merita să fie blamat? De ce fiul unui slujitor al lui Dumnezeu de o asemenea valoare își atrage asupra sa o așa condamnare? Ceea ce a văzut el în casa tatălui său din copilărie și în special în ultimii ani ar fi trebuit să-l împiedice a urma o cale atât de rea. Cât de dur trebuie să-l fi mustrat pe Noe conștiința: „Dacă nu aș fi comis un act necugetat care m-a împins să mă îmbăt, nu mi-aș fi expus fiul aceluia impuls care a determinat pierderea sa!” Ce regrete amare trebuie să fi frânt inima patriarhului! Totul însă a fost zadarnic, pentru că acel moment de slăbiciune are consecințe până în zilele noastre. Al doilea fiu al lui Ham, Mițraim, a mers și mai departe ca tatăl său pe drumul răutății; un scriitor antic zicea despre el: „Mițraim a fost inventatorul științelor numite magie și astrologie, și a fost acela pe care Grecii îl numiseră Zoroastru.”

Să fim foarte atenți la indulgența pe care suntem înclinați s-o manifestăm cu noi înșine. Ne lăsăm ușor duși de valuri, lucru care ni se pare mult mai simplu decât a înfrunța dificultățile vieții ca niște buni ostași ai lui Hristos, activi și nu trecuți în rezervă. Vom fi confrunțați cu rezultate și mai amare ale faptului de a se fi complăcut în situații nepotrivite din partea unora dintre părinții pome-niți în Sfânta Scriptură. Înainte de a continua studiul nostru, să punem la inimă recomandarea apostolului: „Fiți treji în toate lucrurile”, fie că este vorba de a mânca ceva, de anumite lecturi sau de unele capricii ca acela ce l-a determinat pe Noe să dea greș.

Avraam

Acum să ne oprim asupra lui Avraam. Care să fi fost cauza conduitei pe care a adoptat-o față de Ismael?

Avraam, tatăl celor credincioși, face do-vada unei lipse de credință. Și, cum se întâmplă de obicei ca urmare a greșelilor noastre, o tristă istorie s-a petrecut după aceea. Dumnezeu a poruncit lui Avraam să se ducă în Canaan unde el avea să locuiască în corturi, dar dificultățile nu au întârziat să apară, așa cum li se întâmpla adesea celor an-gajați pe calea credinței. Foametea apăsa greu asupra țării, și Avraam, în loc să se încreadă în Dumnezeu și să rămână acolo unde a fost chemat de El, se coboară în Egipt (Geneza 12.10).

În Egipt, Avraam a fost tratat bine din cauza Sarei (ce lucru rușinos!) și, datorită ei, „a căpătat oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile.” (12.16) Oare egipteanca Agar (16.3) care avea să producă atâta supărare și discordie în familie și avea să devină mama lui Ismael, să fi fost una dintre aceste „roabe” date lui Avraam din cauza Sarei? Tot ce se poate.

Această primă eroare a antrenat o alta, înainte de nașterea lui Ismael. Ismael avea să devină strămoșul Arabilor care au fost „nuiaua” ce a lovit poporul lui Dumnezeu, din timpuri străvechi și până astăzi. De data aceasta, Sara, și nu Avraam a luat inițiativa în trista problemă cu Agar: ea și-a dat roaba ca soție soțului ei, apoi s-a purtat cu ea atât de dur încât sârmana femeie a trebuit să ia calea pribegiei. Tot Sara a fost aceea care a cerut mai târziu lui Avraam să izgonească pe Agar și pe fiul ei, cerință aprobată de Dumnezeu. Totuși, măcar că, în toată intriga aceasta se pare că Sara nu a stat la locul care i se cuvenea, harul lui Dumnezeu strălucește cu atât mai mult în exemplul lăudabil pe care-l prezintă, cu referire la ea, apostolul Petru (1 Petru 3.5,6).

Dar cine sunt eu ca să judec defectele lui Avraam și ale Sarei? Ei bine, lucrurile acestea au fost scrise pentru a ne servi ca avertismente. Domnul să ne ajute să luăm aminte la ele!

Lot

Istoria lui Lot este foarte tristă, dar și foarte instructivă pentru noi. Când păstorii lui Avraam și ai lui Lot s-au certat, Avraam a propus ca ei să se despartă mai bine, decât să prezinte Amoriților care locuiau în țară, tristul spectacol al unei dispute între copiii lui Dumnezeu. Într-un spirit de con-ciliere, cel mai în vârstă dintre ei, Avraam, își invită nepotul să aleagă zona în care ar fi dorit să locu-iască: Lot, foarte egoist, optează pentru câmpiile bine irigate ale Sodomei. Câți oameni nu și-au pus de atâtea ori familiile în contact cu răul, crezând că din aceasta ar putea rezulta vreun avantaj material!

Pentru Lot ar fi fost cu mult mai bine să fi rămas sărac decât să se îmbogățească în pajiștile întinse ale Sodomei. Noi cunoaștem istoria care a urmat. El se uită mai întâi la câmpia bine udată, apoi își întinde corturile până lângă Sodoma, apoi a locuit în oraș și în cele din urmă îl găsim „la poarta cetății.” Fără îndoială că Lot își chinuia sufletul său drept, în fiecare zi, locuind în acest loc infam.

Poate că el s-a lăsat convins de soția lui și de restul familiei de a merge să trăiască în Sodoma, în ciuda problemelor care îi tracasau zilnic. Poate că el a luat în calcul avantajele de care s-ar fi putut bucura copiii săi într-un loc atât de privilegiat. Oricum, fiicele lui s-au căsătorit cu bărbați din Sodoma și s-au stabilit acolo. Dar să nu uităm cauza inițială a acestor alianțe nenorocite: alegerea promptă și egoistă a lui Lot, care ar fi trebuit să aștepte decizia unchiului său, așa cum o cereau regulile de curtoazie.

Pentru mine însă cea mai tristă parte a povestirii se află în Geneza 19.14: „Lot a ieșit și a vorbit cu ginerii săi care luaseră pe fiicele lui: „Sculți-vă, a zis el, „ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea." Dar ginerii lui credeau că glumește." Să citim cu mare atenție pasajul acesta. Dacă eu înțeleg bine, din cauza unei experiențe personale amare, Lot, în ciuda sufletului său chinuit, avea obiceiul să glumească; poate că el era totdeauna un om spiritual, pus pe râs, pentru că altfel cum se explică faptul că ginerii săi au luat drept o glumă, avertismentul disperat al socrului lor?! Să privim faptele: obiceiul său de a glumi l-a costat pe Lot viața fiicelor sale și a familiilor lor: au pierit cu toții în momentul distrugerii cetății, au pierit din cauza a ceea ce putea fi considerat drept „o glumă nevinovată." Pasajul din Eclesiastul 10.1 ilustrează foarte bine ceea ce am spus mai înainte: „Muștele moarte strică și cresc untdelemnul negustorului de parfumuri; tot așa puțină nebunie biruie înțelepciunea și cinstea." (Muștele moarte produc neplăceri, ele fac să fermenteze untdelemnul negustorului de miresme; tot așa face puțină nebunie pentru cel ce este apreciat datorită înțelepciunii și gloriei sale.)

Total diferite sunt parfumurile din Cântarea Cântărilor 1.3 și mireasma plăcută care a umplut casa în care se aflau Domnul și ucenicii Lui. Îngrozitor de trist ar fi fost ca această „bună mireasmă" să fi fost stricată de niște „muște moarte."

De aceea să nu ne mirăm că Noul Testament îi îndeamnă cu atâta gravitate pe cei ce exercită o anumită autoritate în adunare să fie sobri și cumpătați (1 Timotei 3.2,8,11; Tit 1.8; 2.2) și ne pune în gardă contra oricărui cuvânt nechibzuit sau a oricărei glume proaste (Efeseni 5.4).

Din nefericire, istoria lui Lot nu se termină aici, adică la episodul cu Sodoma. Privirea aruncată înapoi de soția lui dovedește că inima ei rămăsese acolo, și ea se preface într-o statuie de sare. Aici se ascunde un nou avertisment pentru noi. Propriile sale fiice, scăpate de a pieri în Sodoma, și-au îmbătat tatăl în două nopți la rând (ceea ce nu era la el ceva neobișnuit), apoi pentru rușinea veșnică a lor și a lui, au devenit mamele Moabiților și Amoniților: doi dintre vrăjmașii cei mai îndârjiți ai lui Israel.

Iată roada culeasă, la capătul vieții sale, de „om drept", din cauza unei priviri aruncate cu poftă spre câmpiile bine irigate ale acestei lumi.

Isaac

Oare de ce a fost întunecată bătrânețea lui Isaac de o ceartă aprigă izbucnită între cei doi fii ai săi? Care a fost cauza? Eu cred că explicația ne este furnizată prin aceste cuvinte: „o mâncare cum îmi place mie!"

Isaac era un om bogat. El nu a cunoscut viața grea pe care a îndurat-o tatăl său și era ceea ce numim noi un om blând. Traiul îndestulat l-a determinat să capete deprinderi de lux și să devină foarte îngăduitor cu sine însuși. „O mâncare așa cum îmi place mie" sunt cuvintele ce nu cadrează cu un sfânt al lui Dumnezeu. Apoi, la fel ca în cazul lui Noe, căderea fiului său s-a datorat probabil în mare măsură căutării propriei sale satisfacții.

Dar a mai existat și o altă cauză de tulburare pentru familia aceasta: aranjamentele făcute de Rebeca pentru a-și înșela soțul. În Geneza 24 este trasată istoria acestei tinere care și-a părăsit casa, părinții și tot ce avea

pentru a deveni soția unui fiu unic și preaiubit, moștenitor al tuturor averilor părintești; la citirea acestui capitol atât de frumos, sufletele noastre se bucură împreună cu persoana care iubea pe cineva pe care nu-l văzuse niciodată și despre care nu știa prea multe lucruri. Ea devenea astfel un tip al Bisericii în relațiile sale cu Hristos. Însă în punctul pe care-l abordăm acum, dragostea Rebecăi pentru Isaac cunoaște o dureroasă răcire. Fiecare dintre cei doi soți are copilul său preferat și femeia profită de lipsa de vedere a soțului pentru a-și atinge scopurile.

O asemenea atitudine este foarte străină de ceea ce ar trebui să-i caracterizeze pe copiii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-Și poate revărsa binecuvântările asupra unei familii în care soții nu sunt uniți prin legături de dragoste, unire care este și mai profundă când din dragostea celor doi au rezultat copii. Când fiecare părinte are copilul său preferat, familia se pomenește dezbinată, din aceasta năs-cându-se certuri și amărăciuni.

Ismael

Înainte de a studia istoria remarcabilă a vieții lui Iacov, să ne oprim puțin asupra lui Ismael. Viața acestuia este iluminată de una din acele raze al harului divin care nu rețin atenția cititorului superficial al Scripturii. Noi cunoaștem puține lucruri despre Ismael. El ar fi putut avea 15-16 ani în momentul când și-a bătut joc de fratele lui mai mic Isaac, gest care a avut ca rezultat izgonirea lui și a mamei sale din casa părintească, ambii devenind astfel oameni fără adăpost și mistuiți de sete. Cunoaștem, de asemenea, istoria disperării Agarei când aceasta și-a aruncat copilul sub un tufiș și s-a depărtat de el la o oarecare distanță, zicând: „Să nu văd moartea copilului!” A șezut dar în fața lui la o parte, a ridicat glasul și a început să plângă." (Geneza 21.16). Dar băiatul? veți întreba. Și el a ridicat glasul, dar nu pentru a plânge, ci pentru a se ruga. El fusese destinat să devină un „măgar sălbatic" (Geneza 16.12), poate că era deja, însă el nu trăise până atunci în preajma bătrânului său tată fără a fi învățat care este valoarea rugăciunii. într-adevăr, însuși numele lui înseamnă: „Dumnezeu a ascultat." Probabil că el fusese gelos pe băiețașul care devenise, în locul lui, moștenitorul tuturor lucrurilor, atitudine adânc înfiptă în natura ome-nească. însă cu cât mai mișcător este să vedem târziu pe Ismael alături de Isaac la înmormântarea tatălui lui (25.9). Iată că Dumnezeu Și-a făcut lucrarea în această inimă.

Ismael și mama sa au suferit mult de pe urma expulzării lor din casa în care și-au petrecut tinerețea. Ei aveau motive serioase și pentru a regreta greșelile trecutului. De aceea ne bucurăm să aflăm că Ismael a pus fiicei sale numele Mahalat (Geneza 28.9) care înseamnă „iertată!" Evident că fetița aceasta a fost crescută în împrejurări total diferite de acelea ale tatălui ei, dar de fiecare dată când el o privea, putea repeta cu recunoștință că totul îi fusese iertat. Vechiul Testament conține drăgălașe nume de copii, dar eu nu cunosc un altul care să-l întrecă în frumusețe pe acela de Mahalat.

Oare să fi regretat Ismael faptul de a nu-și fi putut crește copiii cum fusese crescut el însuși? Iată că, prin marea îndurare a lui Dumnezeu (Geneza 28.9), Mahalat intră ca mireasă exact în casa pe care tatăl ei a trebuit s-o părăsească din cauza păcatului lui. Cine poate vorbi de valoarea acestui cuvânt: „Iertată", dacă nu cel ce-i cunoaște dulceața după un șir de experiențe amare, dulceață cu atât mai mare când iertarea este urmată de o

totală restaurare spirituală. O, de ar putea Ismael și Mahalat să vă încurajeze și pe voi cum a făcut-o pentru mine! Esau și Mahalat au avut un fiu pe care l-au numit Reuel, ceea ce înseamnă „prietenu lui Dumnezeu”, titlul pe care Dumnezeu l-a dat lui Avraam, străbunicul copilului (Iacov 2.23; Isaia 41.8; 2 Cronici 20.7).

Iertarea care l-a făcut pe Ismael s-o numească pe fiica sa „Iertată” a fost supranumită „iertarea restaurației” pentru că marele Păstor i-a restaurat sufletul. Iertarea pe care i-a acordat-o fiicei sale casa pe care tatăl ei a pierdut-o prin păcat a fost supranumită „iertarea guvernamentală”, pentru că Dumnezeu a remis copilului pedeapsa pe care Is-mael a suferit-o pentru păcatul lui. În sfârșit, a treia iertare este iertarea pe care o cunoaște credin-ciosul: „iertarea veșnică” a lui Dumnezeu. În com-portamentul lui Dumnezeu față de poporul Lui, harul sau iertarea trebuie să fie considerate sub aceste trei aspecte. Ismael, ca fiu al lui Avraam, a primit iertarea veșnică, tot așa de bine ca iertarea restaurării și iertarea guvernamentală. Însă, deși Ismael a primit toate aceste daruri ale harului divin, să nu uităm că el a fost bunicul lui Amalec despre care s-a spus: „Domnul va purta război împotriva lui Amalec din generație în generație.” (Exodul 17.16) Noi nu ne putem permite să păcătuim contra lui Dumnezeu și a poporului Lui fără a suporta niște consecințe amare.

Esau

Cu Esau abordăm una din istoriile cele mai triste, dar și una din cele mai solemne ale Bibliei. Fiul al lui Isaac, un patriarh atât de onorabil, Esau avea în jur de 15 ani când a murit bunicul său Avraam; prin urmare, a avut timp să se bucure de influența binefăcătoare a celui ce a fost „tatăl celor credincioși.” Ca întâi născut i se cuveneau binecu-vântarea și privilegiile speciale specifice acestui drept, însă Dumnezeu a manifestat fratelui său geamăn, Iacob, o grație incomparabilă. Fiul cel mai mare a înțeles și a cunoscut importanța deosebită pe care bunicul, tatăl și fratele lui o acordau promisiunilor lui Dumnezeu. Cât despre el, nu le aprecia valoarea, deoarece „pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut” (Evrei 12.16). Se pare că omul acesta era lipsit total de credință, pentru că pentru el, ceea ce nu vedea nu avea nici o valoare. Scriptura îl numește „Iumesc” și se spune despre el: „Pe Iacob l-am iubit, iar pe Esau l-am urât,” reprezentând bine „hotărârea lui Dumnezeu prin care se făcea o alegere”; propria sa conduită motivează judecata lui Dumnezeu cu privire la el. Esau a disprețuit promisiunile lui Dumnezeu, iar „mai pe urmă, dorind să moștenească binecuvân-tarea, a fost respins, căci nu a găsit loc pentru pocăință” (Evrei 12.17).

Esau a plănuit să ucidă pe fratele său, dar ceea ce pare să fi fost și mai grav înaintea lui Dumnezeu este ura neîmpăcată pe care descendenții lui au alimentat-o față de urmașii lui Iacob care au devenit poporul lui Dumnezeu. Totuși, Domnul a scos la iveală tandrețea inimii sale când a zis în Deuteronom 23.7: „Să nu disprețuiești pe Edomit, căci este fratele tău.” Deci, în ciuda răutății și a păcatului lui Esau și al posterității sale, Dumnezeu reamintea copiilor lui Israel drepturile pe care Edom le avea asupra lor în calitate de frate. Însă Edom a disprețuit și a lepădat însuși harul acesta, astfel că Domnul a trebuit să-i spună: „Din cauza violenței împotriva fratelui tău Iacob, vei fi acoperit de rușine și vei fi înlăturat pentru totdeauna” (Obadia 10).

Noi, părinți creștini, trebuie să nu uităm că păcatul lăcomiei a marcat începutul căderii lui Esau, același

păcat în care a căzut și tatăl său. Ar fi nespus de trist dacă s-ar descoperi, într-o bună zi, că exemplul negativ al tatălui său l-a împins pe Esau spre ceea ce i-a pricinuit ruina. Domnul să ne păzească și pe noi de ceea ce nu ne putem feri singuri! Inșă exemplul lui Isaac nu diminuează cu nimic răspunderea fiului său, nici nu-l scuză de a nu fi urmat credința tatălui său, și cu atât mai puțin atenuază judecata lui Dumnezeu asupra sa. Pentru a înțelege caracterul deosebit de aspru al acestei judecăți, este suficient să deschidem cărțile profeților. Este tema principală a cărții lui Obadia, dar și alți autori o menționează frecvent. De ex-emplu, în Ieremia 49.7-22, citim că Edomul „va fi pustiit, căci va fi ca și Sodoma și Gomora și cetățile vecine care au fost nimicite, zice Domnul, nici el nu va mai fi locuit, și nici vin fiu al omului nu se va mai așeza acolo” (Ieremia 49.18). Când restul lumii se va bucura, Edomul va fi o pustietate.

Esau și urmașii lui ne fac să ne gândim la mulți copii de credincioși care au respins Evanghelia. Ei aveau un „drept de întâi-născut” în ce privește mântuirea lor, dar l-au disprețuit; ei au auzit vor-bindu-se de promisiunile divine, au înțeles în ce consta conținutul lor, dar le-au călcat în picioare; au văzut pe bunicii, părinții, pe unii dintre frații și surorile lor alegând ca cea mai mare bogăție tocmai fericirea pe care cei dintâi au nesocotit-o. Uneori, vai, aceștia au adoptat o atitudine împotrivoare fățișă cu privire la poporul lui Dumnezeu — poate vor fi avut și unele motive — însă de ce a alimentat Esau un asemenea sentiment de amărăciune față de fratele lui?

Poate că acest trist exemplu ne va determina, pe noi cei ce avem niște copii capricioși, să-i aducem cu mai multă seriozitate la picioarele lui Dum-nezeu. Iar dacă aceste rânduri vor cădea în mâna unui asemenea copil, îi vom spune: Aduceți-vă aminte de harul lui Dumnezeu care încă vă este pus la dispoziție și de faptul că drumul spre casa Părin-telui din cer încă vă este deschis. Nu întârziați a spune: „Tată, am păcătuit...”

Iacob

Istoria lui Iacob conține și ea o serie întreagă de lecții instructive. Parcurgând diferitele etape ale vieții sale, ne vin în minte fără încetare cuvintele Bibliei: „Ce seamănă omul aceea va și secera.” Iacob l-a înșelat pe tatăl său și l-a tras pe sfoară pe fratele lui; în revanșă a fost și el înșelat și tras pe sfoară de socrul său, iar mai târziu de fiii săi. Aceste fapte fac ca harul lui Dumnezeu să strălucească și mai mult față de el.

Să notăm, în treacăt, ce loc important ocupă istoria lui Iacob în cartea Genezei. îl urmărim îndeaproape cu mult interes și ne bucurăm când îl vedem reușindu-i câte ceva, pentru că el ne este atât de asemănător, încât ne vine să spunem mereu: „Acesta puteam fi eu însumi!” Numeroasele greșeli, proiectele ciudate, încăpățânarea, lipsa de credință, tendința de a privi spre lume, toate acestea ne sunt mult prea cunoscute.

De asemenea, ne bucurăm să constatăm că Dumnezeul nostru Se numește de atâtea ori „Dum-nezeul lui Iacob” și mai rar „Dumnezeul lui Avra-am”. (A se vedea, de exemplu, Psalmul 20.1; 46.7,11; 75.9; 76.6; 81.1,4; 94.7; 114.7; 132.2,5; 146.5; comparați cu Psalmul 47.9.) De 13 ori găsim în Psalmi „Dumnezeul lui Iacob” și o singură dată „Dumnezeul lui Avraam.” Să ne mai amintim că Iacob înseamnă „cel ce ține de călcâi”, „înșelător” iar Avraam „tatăl unei mulțimi.”

Nu vom urmări pe Iacob în toate detaliile pe care ni le prezintă Cartea Sfântă. Piatra în loc de pernă, cei 20 de ani de muncă grea, suferințele îndurate în Haran simt, desigur, consecințele păcatului său față de tatăl și fratele său; de altă parte, Iacob și-a luat două soții și două fiitoare, deosebindu-se prin aceasta de tatăl și bunicul lui. La Haran, Ruben, fiul său întâi născut, încă destul de tânăr, face obiectul unui târg acolo unde nu trebuia să fie vorba decât de iubire; să nu ne mirăm deci dacă ceva mai târziu același fiu manifestă lipsă de respect față de lucrurile acestea și se apropie de fiitoarea tatălui său. Fapta aceasta l-a costat pe Ruben pierderea dreptului de întâi-născut, dar Iacob resimte o asemenea amărăciune în inima sa încât, la capătul zilelor sale, manifesta o oroare mult mai profundă față de acest act nelegiuit decât o făcuse inițial (Geneza 49.3-4). În tinerețe, se părea că Iacob se depărtează tot mai mult de Dumnezeu, și nu umblă cu El așa cum îl vedem făcând spre sfârșitul vieții. Lucrul acesta s-a întâmplat cu mulți credincioși. Fără îndoială că păcatele noastre au fost iertate, sângele lui Hristos le-a șters și noi am fost îndreptățiți. Când Dumnezeu este Cel ce ne îndreptățește, cine ne mai poate condamna? „Acuzatorul fraților noștri” simte o plăcere deosebită să îngroașe lipsurile noastre mai vechi și să ni le readucă în memorie, însă, slavă Domnului, noi avem un Prieten gata să spună de fiecare dată: „Domnul să te mustre, Satan! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3.2). Oroarea noastră față de aceste vechi păcate ar trebui să crească pe măsură ce înțelegem tot mai bine cât l-au costat ele pe Mântuitorul nostru.

Avraam și Isaac erau pelerini și trăiau în corturi; singura bucată de pământ pe care o stăpâneau în Canaan era un loc de înmormântare. Iacob ar fi trebuit să meargă pe urmele lor, dar în Geneza 33.17 și 19 îl vedem construind o casă și cumpărând un teren. Ce deosebire între el și strămoșii săi! Și totuși înțelegem foarte bine că nu-i deloc ușor și nici plăcut să fii mereu un pelerin. Cel care zicea: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde-și odihni capul” (Luca 9.58 și Matei 8.20), de-a lungul întregii Sale vieți pământești, n-a găsit un locșor unde să-și plece capul; la cruce însă, după ce a zis: „S-a sfârșit!”, și numai atunci, și-a plecat capul. Care alt pelerin a mai avut un drum atât de luminos? Orice călător tot mai găsește o casă, dar Isus poposea pe Muntele Măslinilor, El nu avea un acoperiș care să-L adăpostească.

Iacob, ostenit de atâta drum de la un loc la altul, a cedat ispitei de a-și construi o casă pentru a se stabili în ea. Și care a fost consecința? Fiica sa Dina a ieșit să vadă pe fetele țării. Cum tatăl ei își stabilise domiciliul în lume, în loc să fie un călător a cărui cetățenie este în ceruri, ne mai mirăm că fiica sa a dorit să-și facă prietene în această lume?

Cunoaștem rezultatele dureroase și rușinoase ale acestei experiențe. Cine ar fi presupus că schim-barea unui cort contra unei case avea să producă un fruct atât de amar? Până în zilele noastre simt perfect valabile următoarele cuvinte ale Scripturii: „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu.” Dacă noi ne fixăm reședința în lumea aceasta, pierzând conștiința de pelerini, nu avem dreptul de a-i muștra pe copiii noștri când aceștia caută prietenia celor printre care ne-am stabilit.

După mulți ani de la această întâmplare, necinstea adusă Numelui lui Dumnezeu, oroarea și rușinea pentru toate cele petrecute fac să se cutremure inima bătrânului patriarh mai mult decât la timpul respectiv. El strigă în

Geneza 49.7: „Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost violentă, și furia lor, căci a fost crudă! Li voi împărți în Iacob și-i voi risipi în Israel." Levi a fost risipit în Israel ca pedeapsă pentru acest păcat comis cu multe secole înainte, dar Dumnezeu a intervenit, o dată mai mult, în îndurarea Sa, și această judecată care nu i-a lăsat lui Levi nici o fâșie de pământ a devenit pentru el o glorioasă binecuvântare: seminția aceasta a fost aleasă pentru a se apropia de Dumnezeu, iar răspândirea sa în mijlocul poporului a constituit calea cea mai bună de comunicare a cunoașterii de Dumnezeu și a cuvintelor Lui. Puternicul lui Iacob îl silește pe om să-L laude chiar și în mânia sa. O dată mai mult „din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă."

Înainte de a ne despărți de Iacob și fiii săi să nu uităm ce fiu minunat a dat Dumnezeu harului, în persoana lui Iosif, acestui sărman părinte gata să cadă în leșin. Eu nu-mi amintesc nici cel mai mic reproș făcut la adresa lui Iosif. Cât de mult ar trebui să mulțumim noi lui Dumnezeu și cum ar mai trebui să ne îmbărbătam văzând cum harul Lui se înalță deasupra păcatelor și slăbiciunilor noastre. Pe harul acesta trebuie să ne bazuim noi ca părinți zi de zi. Istoria lui Iacob este de la început și până la sfârșit a harului lui Dumnezeu.

Amram și Iochebed

Să trecem acum la părinții lui Moise, Amram și Iochebed. Capitolul 2 al Exodului ne redă o istorie foarte interesantă. Se pare că femeia a fost pro-motorul în toată afacerea aceasta, lucru care nu trebuie neapărat să ne mire, deoarece Iochebed era mătușa lui Amram (Exodul 6.20). Nu avem nici un indiciu că Amram nu ar fi ocupat locul la care avea dreptul. Evrei 11.23 precizează: „Prin credință, Moise, când s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinții lui pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului." Aceia dintre noi care au trăit într-o țară guvernată de un dușman al creștinismului vor putea aprecia curajul acestui cuplu care nu s-a înfricoșat nicidecum de ordinele regale; ei suportau „încercarea credinței lor cu mult mai scumpă decât aurul care pierie" (1 Petru 1.7). Dumnezeu a răspuns din plin acestei credințe, pentru că fiecare dintre cei trei copii a devenit un slujitor al Domnului.

Părinții care în timpul acesta iau curajoși poziția alături de Domnul în ceea ce-i privește pe copiii lor, contând numai pe sprijinul Lui, fără să se teamă de oameni, vor scoate de aici o puternică îmbărbătare, pentru că Dumnezeu va răsplăti credința lor cum a făcut în cazul lui Amram și Iochebed.

De la Iochebed mai învățăm un lucru. Faraon a poruncit: „Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște." Iochebed a ascultat, pentru că a aruncat pe fiul său în apa râului, numai că ea l-a ascuns într-un coș tencuit cu smoală încât nici o picătură de apă să nu pătrundă acolo. Credința ei a fost cu prisosință răsplătită: fiica regelui l-a luat acasă, iar sora copilului s-a oferit să-i aducă o doică, aceasta nefiind alta decât propria lui mamă. Cu câtă bucurie va fi luat ea copilul din mâinile prințesei care i-a zis: „Ja copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti."

Orice părinte creștin are privilegiul de a primi un copil pe care Dumnezeu i-l încredințează sub amenințarea cu moartea. El poate să-l pună în apele morții, considerând că acesteia îi aparține. Dar iată, un Altul a traversat apele acestea mai înainte. El ne dă copilul, zicând: „Poartă-l pentru Mine, îngrijește-l pentru

Mine, și-ți voi plăti." în felul acesta, copilul nu ne mai aparține nouă, pentru că l-am pus în niște mâini mult mai puternice decât ale noastre. Domnul l-a primit, apoi ni-l restituie spre a-l crește pentru El, potrivit învățăturilor și sfaturilor Sale. Aceasta nu înseamnă că acest copil nu are nevoie de o credință personală pentru a fi mântuit, însă noi avem privilegiul de a putea conta pe Dumnezeu, și noi ne putem da seama cu ce bogății ne va întâmpina El la întoarcere dacă noi căutăm cu tot dinadinsul să creștem acest copil pentru gloria Lui.

Faraon

Nu putem trece mai departe înainte de a spune câteva cuvinte despre copiii pe care Faraon ar fi vrut să-i rețină în Egipt (Exod 10.10). Cu o inimă de părinte, Moise i-a replicat: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și cu fiicele noastre, cu oile și boii noștri" (Exod 10.9). Mulți părinți sunt foarte bucuroși că se află în afara Egiptului, dar nu se sinchiesc de faptul că le-au rămas acolo copiii. O, Dumnezeu să ne faci parte de harul de a o rupe categoric cu lumea, nu numai spre binele nostru, dar și pentru acela al copiilor noștri.

Teribila judecată care l-a lipsit pe Faraon de întâiul său născut a fost în întregime rezultatul necredinței sale. Dacă rândurile acestea vor cădea în mâna unor părinți necredincioși, aș dori să-i îndemn cu lacrimi fierbinți să se gândească bine, înainte de a fi prea târziu, ce preț scump vor trebui să plătească propriii lor copii din cauza necredinței celor ce i-au adus pe lume.

Să ne mai oprim un moment pentru a arunca o privire asupra unui detaliu din viața lui Israel în Egipt în timpul care a precedat fuga sa din această țară. Îl vedem pe Moise cum se ridică plin de râvnă contra asupritorilor poporului său: „Credea că frații lui vor înțelege că Dumnezeu, prin mâna lui le dădea eliberarea; dar n-au înțeles." (Faptele Apostolilor 7.25). Speranța eliberării umpluse inima acestui om al lui Dumnezeu cu 40 de ani înainte ca Israel să fi fost pregătit de plecare. Și totuși, Dumnezeu, prin Duhul Lui, lucra în sufletul multor Israeliti pentru a-i întoarce spre Dumnezeul părinților lor. Dacă citim în Numeri numele „căpeteniilor adunării" vom fi pur și simplu uimiți de mulțimea numelor care încep cu „El" (care înseamnă, în evreiește, Dumnezeu) (Numeri 1). Elițur înseamnă „Dumnezeu este stâncă mea"; Șelumiel, „prietenul lui Dumnezeu"; Netaneel, „dat lui Dumnezeu", Eliab, „Dumnezeul meu este tată". Toți oamenii aceștia s-au născut, cu mulți ani înainte de ieșirea Israelitilor din Egipt, din părinți credincioși care și-au pus toată încrederea și speranța lor în Dumnezeu. Totuși, ei au trebuit să aștepte mult timp și, fără îndoială, mulți au murit mai înainte de a fi văzut sosind clipa eliberării pe care o așteptaseră. De aici se desprinde pentru noi o lecție foarte importantă. Prin natura noastră, suntem niște ființe tare nerăbdătoare și întâmpinăm mari dificultăți când este vorba să așteptăm ceva. Dar așteptarea noastră se centrează pe Dumnezeu și, dacă aceasta este voia Lui, El va forța lucrurile; însă de multe ori El găsește cu cale să încerce răbdarea noastră, încurajându-ne astfel să stăruim în rugăciune, Iacob a putut spune: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta" (Geneza 32.26). În Osea 12.4, Duhul lui Dumnezeu comentează această întâmplare astfel: „S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el." Noi renunțăm foarte repede la a mai aștepta, și până la urmă ne părăsește însăși voința de a acționa, cum s-a întâmplat cu Moise; când i s-a poruncit să meargă și să facă ceea ce voise cu 40 de ani în

urmă, el a refuzat. Totuși, acești 40 de ani nu au fost zadarnici, pentru că în momentul când trebuie să intre în acțiune, el pleacă prin puterea lui Dumnezeu, și nu bazându-se pe propriile lui forțe, cum a făcut-o la început. La rândul nostru, și noi va trebui să înțelegem că anii lungi de așteptare nu s-au scurs în zadar, pentru că Dumnezeu ne-a dat, în tot timpul acesta, lecții pe care nu le-am fi învățat niciodată în alte împrejurări.

Aaron

Aaraon a avut patru fii: Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar. Capitolul 8 și 9 din Levitic ne prezintă o expunere foarte interesantă, dar și solemnă, referitoare la consacrarea lui Aaron și a celor patru fii ai lui: ei au fost aduși în locul cel mai apropiat de prezența lui Dumnezeu din tot Israelul; nimeni nu dispunea de privilegiile care le-au fost acordate acestora. Prin tatăl lor, ei deveneau fii ai marelui preot, iar prin mama erau nepoți ai prințului lui Iuda, seminția regală. Capitolul 9 se termină cu punctul culminant al ceremoniilor consacrării care au durat opt zile: „Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea-de-tot și grăsi-mile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pă-mânt.”

După niște sărbători atât de mărețe, este îngrozitor de trist să vedem în capitolul următor pe Nadab și Abihu aducând înaintea Domnului „foc străin.” Ce s-a întâmplat? „Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și ei au murit înaintea Domnului.” Judecând după versetul 9 din același capitol, s-ar putea presupune că ei se aflau sub influența alcoolului, dar nu este absolut sigur că așa s-a întâmplat. Ce judecată rapidă și teribilă s-a năpustit asupra unor oameni care se bucuraseră de cele mai înalte privilegii și care au îndrăznit apoi să se apropie de Dumnezeu în felul lor! Este ceva extraordinar să-ți vezi întâiul-născut, primul din fruntea șirului celor chemați să slujească în calitate de preoți ai Domnului, înlăturat într-o singură clipă.

„Și Aaron a tăcut.” O inimă de tată resimte o profundă simpatie față de Aaron, încercând să împărtășească ceva din durerea sa de atunci. Oare în timpul cât și-a ținut gura, gândul lui să se fi întors cu un an în urmă? își aducea el aminte oare de momentul când fazona vițelului de aur din podoabele care i se aduceau? Ce exemplu pentru fiii săi! Să nu ne mirăm deci dacă ei s-au dovedit atât de neglijenți cu privire la gloria Domnului. Confruntat cu o asemenea nenorocire, orice tată s-ar simți răs-punzător, într-o anumită măsură, de păcatul fiilor săi și de judecata care i-a urmat; de asemenea, la fel ca Aaron, el nu ar putea decât să-și plece capul, cu inima zdrobită dar supusă, și să tacă înaintea Domnului.

Citind istoria acestei familii, dobândim mângâ-ieri alese, dar și avertismente solemne. Este frumos să-l vedem pe Eleazar luând locul lui Aaron la moartea acestuia, să-l urmărim de-a lungul cărții lui Iosua, apoi pe fiul său Fineas care a mers pe urmele tatălui și ale bunicului său (vezi Iosua 22). Demnitatea preoției s-a perpetuat, datorită lui Eleazar și Itamar, atât timp cât a ținut preoția „după rânduiala lui Aaron”; acum a venit un alt Mare Preot, dar nu după rânduiala lui Aaron, ci după aceea a lui Melhisedec, care este fără cusur.

Numai harul lui Dumnezeu este acela care i-a conferit lui Aaron o misiune de asemenea importantă și care l-a făcut apoi să găsească bucurie și binecuvântare în fiii și nepoții săi, în ciuda gro-zavului său păcat. Noi avem același Dumnezeu și același har pe care putem conta, în ciuda tuturor slăbiciunilor noastre.

Moise

Și acum familia lui Moise. Trebuie subliniat o dată mai mult că noi suntem copleșiți de un oarecare sentiment de rușine și sfială când trebuie să vorbim de greșelile acestor oameni sfinți ai lui Dumnezeu, deși lucrurile acestea au fost scrise tocmai pentru învățătura noastră.

În Exod 2.21 se spune că Moise și-a luat o soție dintre națiuni, pe Sefora, fiica lui Reuel (2.18) sau Ietro (18.5). Ea se număra printre acele câteva femei remarcabile provenite dintre Neamuri care s-au integrat în Israel și care sunt un tip al Miresei pe care Domnul Isus o va lua la Sine. Moise a avut doi fii: Gherșom („sunt străin aici”) și Eliezer („ajutorul lui Dumnezeu”), nume care dau o strălucită mărturie cu privire la fidelitatea și sinceritatea tatălui lor. Totuși, Exod 4.24-26 ne permite să întrezărim apariția unor neînțelegeri în familie: Sefora s-a opus tăierii împrejur a fiului ei, probabil din cauză că va fi considerat acest obicei drept ceva crud și inutil. Dar aceasta nu era o atitudine potrivită pentru ea ca femeie, nefiind supusă și alegând propria sa cale, în loc să se încline în fața voii lui Dumnezeu. Pentru ca Domnul să poată lua pe cineva în slujba Lui, atât familia sa, cât și el însuși, trebuie să poarte semnele care dovedesc lumii moartea sa. În cele din urmă, pentru a cruța viața bărbatului ei, Sefora îl taie împrejur ea însăși pe copil, zicând: „Tu ești un soț de sânge pentru mine!” Nu putem ocoli poruncile lui Dumnezeu fără să suferim asprimea dreptății Sale, chiar dacă noi găsim că drumul nostru ar fi preferabil. Cele două familii — ale lui Moise și Aaron — trebuie să ne servească drept exemplu ca să nu glumim și nici să nu acționăm după bunul nostru plac în lucrurile lui Dumnezeu.

Iată, anii trec și în Numeri 12.1 citim că „Maria și Aaron au vorbit împotriva lui Moise din cauza femeii etiopiene pe care o luase el de soție, pentru că luase o femeie etiopiană.” Domnul le adresează o aspră mustrare și Maria devine leproasă. Dar lucrul acesta nu-l justifică pe Moise. El însuși scrie aceste cărți: Oare să-și fi recunoscut el greșeala, scriind aceste cuvinte: „căci luase o femeie etiopiană”? Nu știm dacă Sefora murise sau dacă Moise avea două soții. Când el s-a căsătorit cu prima, situația sa nu i-a permis să-și ia o soție dintre fiicele poporului său; acum împrejurările se schimbaseră, astfel că nu mai existau motive serioase pentru a căuta pe cineva în afara poporului ales. Harul lui Dumnezeu a aruncat un văl asupra acestor detalii, și noi nu am vrea să facem ce au făcut Aaron și Maria vorbind contra acestui slujitor al lui Dumnezeu. Duhului Sfânt nu-I place să dea în vileag greșelile copiilor lui Dumnezeu, pentru că dragos-tea acoperă o mulțime de păcate.

Oricare ar fi situația, aceste aluzii la viața familială a lui Moise ne lasă în fața unui trist secret de care puțini dintre noi sunt acum conștienți. În îndurarea Sa, Dumnezeu a permis ca rușinea ce s-a răsfrânt asupra nepotului lui să fie ținută ascunsă pe cât posibil, cu excepția celor ce iubesc scrierile lui Moise și găsesc plăcere în aprofundarea Cuvântului lui Dumnezeu. Iată ce se spune în Judecători 18.30: „Au înălțat pentru ei chipul cioplit; și Ionatan, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise, el și fiii lui au fost preoții seminției Daniților, până în ziua captivității țării”, ceea ce vrea să spună că primul preot idolatru din Israel a fost un nepot al lui Moise. Este un lucru prea trist și prea tragic pentru a fi discutat. Să primim această informație așa cum ne-a dat-o Dumnezeu: lipsită de orice comentariu. Lucrul acesta trebuie să ne dea serios de gândit în calitate de părinți, chiar știind că

harul ascunde greșeala de ochii oamenilor, pentru că fiecare seceră ce a semănat.

Din fericire, găsim printre urmașii lui Moise și oameni care au fost credincioși slujitori ai lui Dum-nezeu. Astfel, 1 Cronici 26.24 și 26 oferă următoarele informații: „Șebuel, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise era supraveghetor peste vistierii... acest Șelomit (urmaș al lui Eliezer, fratele lui Gherșom) și frații săi care păzeau toate vistieriile lucrurilor sfinte." Aceasta se petrece pe timpul lui David. După ce i-am văzut pe fiii lui Gherșom luând parte la obiectele furate din vistieria lui Mica, este deosebit de plăcut pentru noi să constatăm înalta responsabilitate încredințată acum membrilor familiei lui Moise.

Caleb

Ce bucurie să ne regăsim cu Caleb și fiică-sa Acsa! Caleb, după cum știm, a fost trimis să is-codească pământul făgăduinței cu Iosua și alți zece bărbați. Cei zece au prezentat un raport defavorabil despre țara Canaanului. Caleb și Iosua, din contra, au insistat ca Israel să meargă înainte și să ia imediat în stăpânire Canaanul. „Vom fi biruitori", au apreciat ei (Numeri 13.30). Israel însă a refuzat să asculte și a trebuit să pribegască prin pustie încă 40 de ani. Deși inima lui Caleb a rămas în Canaan, el a trebuit să împărtășească soarta poporului. În cursul celor 40 de ani, ori de câte ori tabăra era instalată pe aceste imense și sălbatice întinderi de nisip, în fața munților de culoare roșiatică și învăluiți în nori, ale căror piscuri se profilau în bătaia soarelui, mi-o imaginez pe micuța Acsa așezându-se împreună cu frații ei (1 Cronici 4.15) în preajma tatălui ei, ea însăși pe genunchii lui, cu brațele răsucite împrejurai gâtului puternicului bărbat, ascultând istorisirile captivante pe care numai Caleb știa să le povestească: istorii ade-vărate, uriași pe care îi văzuse cu propriii săi ochi și locuind în niște cetăți întărite, înconjurate de ziduri înalte; apoi Caleb vorbea de bunătățile pe care le dădea pământul țării, de exemplu un cior-chine de strugure care trebuia purtat pe o prăjină de câte doi oameni; după toate acestea, tatăl avea să le mai spună că, într-o zi, cu ajutorul lui Dum-nezeu, poporul va fi în stare să-i biruie pe uriașii aceștia și că într-o zi țara va aparține copiilor lui Israel. Oare istoria preferată să fi fost cea privitoare la Hebron? Cine știe? Va fi spus cum Avraam, după ce s-a despărțit de nepotul său Lot care își alesese câmpia Sodomei, și-a instalat cortul la Hebron și a zidit acolo un altar; a cumpărat acolo un ogor și peștera Macpela pentru a îngropa pe Sara, după care tot acolo a fost înmormântat și el de fiii săi Isaac și Ismael; le-a urmat Isaac, Rebeca, Lea și în același ogor a fost depus trupul lui Iacob adus din Egipt. Caleb le va mai fi vorbit despre Iosif, fiul preaiubit al lui Iacob, terminând aceste povestiri cu următoarele cuvinte: „Hebronul, locul cel mai scump inimilor noastre din tot Canaanul, este moștenirea noastră. Acolo suntem acasă la noi!" Și le va fi repetat cuvintele lui Moise: „Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru fiii tăi, pentru că ai urmat în totul pe Domnul Dumnezeul meu" (Iosua 14.9). Ochii micuței Acsa străluceau la auzul acestor povestiri minunate care o făceau să iubească tot mai mult țara făgăduinței, dealurile și văile sale, roadele și pășunile ei.

Ca și copiii, noi învățăm să iubim de timpuriu lucrurile lui Dumnezeu. Nu apreciem în suficientă măsură valoarea serilor petrecute în mijlocul copiilor când, cu ei pe genunchii noștri, împrejurul nostru sau chiar în

paturile lor, răspundem la aceste cuvinte rugătoare: „Povestește-ne ceva!” Este o șansă pentru care vom vrea mai târziu să dăm orice, numai că aceasta nu se mai repetă. Tineri părinți, este rândul vostru să folosiți șansa aceasta de a-i învăța pe copiii voștri să iubească patria cerească spre care mergem bucuroși. Când inimile sunt tinere, sentimentele simt calde și entuziasmul puternic. Chiar dacă ați avut o zi grea, de maximă solicitare, nu ratați prilejul de a da învățături urmașilor voștri, ocazie care valorează mai mult decât tot aurul lumii.

Caleb nu avea în față numai copiii săi. Și nepotul lui, Otniel, încă tânăr a fost profund impresionat de cuvintele unchiului lui. El a început să iubească, odată cu câmpiile Canaanului, și pe micuța sa verișoară Acsa. După intrarea în Țara făgăduinței, unchiul său a zis: „Celui ce va bate cetatea Chiriat-Şefer și o va lua, îi voi da de soție pe fiica-mea Acsa.” „Otniel, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb, a luat-o; și Caleb i-a dat de soție pe fiica-sa Acsa” (Iosua 15.16-17). Înseamnă că Otniel și Acsa erau însuflețiți de același spirit referitor la țara Canaanului, de vreme ce aceasta l-a înduplecat pe soțul ei să ceară de la tatăl ei o câmpie; nu a trebuit să insiste prea mult; Caleb își iubea fiica și încerca o bucurie sinceră găsimd la ea aceeași dragoste pentru pământul făgăduinței. Ce satisfăcut trebuie să fi fost el văzând-o cum coboară de pe măgar și vine spre tatăl ei. Știind că o dorință a adus-o, Caleb o și întreabă: „Ce vrei?” Ea a răspuns: „Dă-mi o binecuvântare, căci mi-ai dat pământ secetos; dă-mi și izvoare de apă.” Și el i-a dat Izvoarele de sus și Izvoarele de jos.” (Iosua 15.18-19). Credeți că tatăl a fost supărat de îndrăzneala fiicei care i-a adresat o asemenea cerere? El i-ar fi putut răspunde astfel: „Ți-am dat deja un pământ de miazăzi, nu-i de ajuns? Ce mai vrei?” Imposibil să spună el așa ceva: Acsa era o fată după inima lui, ea dorea izvoarele Canaanului, și tatăl îi dă dublu decât ceea ce ceruse. Tot așa procedează Domnul față de noi. „Îți voi da și ce n-ai cerut” (1 împărați 3.13).

Inima bătrânului unchi trebuie să fi fost foarte mulțumită de a fi găsit în nepotul său un bărbat demn de fiica pe care o iubea atât de mult. Dar asta nu-i totul. Pe măsură ce treceau anii, Israel se depărta tot mai mult de Domnul, a cărui mânie creștea din cauza aceasta față de poporul Lui. Ur-marea a fost că El i-a dat pe Israeliți în mâinile dușmanilor lor. Dar când ei au strigat spre Dum-nezeu, El le-a asigurat un salvator în persoana lui Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb. Acesta a fost primul dintre judecători. Îmi place să cred că Otniel și Acsa erau pregătiți pentru o sarcină atât de nobilă, deja prin cele povestite de bătrânul Caleb cu privire la țara pe care au ajuns s-o iubească fără s-o fi văzut.

Doamne, ajută-ne să câștigăm inima copiilor noștri!

Despre Caleb, Dumnezeu zice: „Pentru că robul meu Caleb are un alt duh și M-a urmat în totul, îl voi face să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpâni” (Numeri 14.24). Și Caleb a spus el însuși: „Eu am urmat în totul calea Domnului Dumnezeului meu” (Iosua 14.8). Numele Caleb înseamnă „câine.” Un câine bun, credincios, îl ur-mează totdeauna pe stăpânul lui și-i rămâne devotat. Spiritul lui Caleb a influențat-o, desigur, pe fiica sa. Dar evlavia nu se moștenește. De aceea cât de trist este să găsim printre urmașii lui Caleb, un om grosolan și răutăcios ca Nabal! (1 Samuel 25.3.)

Acan

Ce mare diferență între Aca și verișorul ei mai îndepărtat Acan! Amândoi aparțin familiei lui Iuda, amândoi au fost crescuți în pustie, au trecut împreună Iordanul pentru a intra în țara Canaan. Acest tânăr (bunicul lui nu va fi avut mai mult de șaiszeci de ani) nu și-a ales ca obiect de predilecție izvoarele și văile Țării făgăduinței, ci o frumoasă manta babiloniană și un lingou de aur (Iosua 7.22).

Acest prim păcat public în Israel conține un avertisment deosebit de serios pentru noi înșine. Ciudat că însuși Babilonul este implicat în această afacere, tocmai orașul care a cauzat ruina și dezolarea țării lui Iuda la sfârșitul acestei împărății. Mantaua respectivă era ispititoare, probabil cu mult mai elegantă decât hainele din țară. Până atunci Acan purtase haine specifice climatului deșertic care i-ar fi putut proveni chiar de la tatăl și bunicul lui. Însă noi, ca oameni, adesea nu apreciem la justa lor valoare lucrurile care ne sunt lăsate moștenire, oricât de bune vor fi fost acestea. Nici Acan nu le apreciasse, preferând o manta babiloniană. Vom mai avea prilej să discutăm despre lucrurile acestea când ne vom opri la sfârșitul șederii lui Israel în Canaan. Cum moda babiloniană a determinat prima greșală publică între copiii lui Israel, tot ea va avea de a face cu teribila prăbușire a împărăției (Ezechiel 23.12; Țefania 1.8).

Acan nu a ascuns doar mantaua babiloniană, ci și un lingou de aur și două sute de sicii de argint. Ceea ce se ascunde în inimile noastre și ale copiilor noștri poate fi foarte ușor aur, argint sau mantaua babiloniană, adică dorința de a ne conforma modei lumii.

Părinții credincioși vor rămâne pur și simplu uimiți dacă, citind și studiind Apocalipsa 18.12-13, pe o listă cu 28 de lucruri care țin de comerțul babilonian al timpurilor apocaliptice, vor constata că aurul se află pe primul loc, iar sufletele oamenilor pe ultimul. Facă Domnul ca pentru noi sufletele copiilor noștri să fie pe primul loc și aurul pe cel din urmă. Ce exemplu le dăm noi copiilor noștri? Să nu uităm că ei citesc în viața noastră cum s-ar citi într-o carte. Ce concluzie trag ei cu privire la atitudinea noastră: suntem noi atașați de izvoarele Canaanului, sau de veșmintele Babilonului? În activitatea noastră zilnică, ne văd ei preocupați în primul rând de aur, sau de sufletele oamenilor? S-ar putea prea bine ca destinul copiilor noștri să depindă de răspunsul la aceste întrebări. Să nu uităm că Acan și toată casa lui au pierit din cauza unei poftes împlinite (Iosua 7.24).

Numirea cu atâtă precizie a tatălui și bunicului lui Acan mi se pare a fi un indiciu că Sfânta Scriptură îi identifică cu el, un indiciu că le-ar dovedi responsabilitatea păcătuiții urmașului lor.

Rahav

Citind frumoasa istorisire din Iosua 2, inimile noastre se bucură odată mai mult constatând modul minunat în care Dumnezeu răsplătește din plin credința oamenilor. Rahav era o femeie canaanită; ea aparținea unuia dintre popoarele păgâne destinate unei complete distrugerii în momentul când Israel avea să ia în stăpânire țara. Deși o femeie imorală, ea era animată de o credință vie și se află pe lista celor ce au fost onorați pentru credința lor în Evrei 11.

Iată ce spune ea oamenilor veniți să cerceteze țara: „Știu că Domnul v-a dat țara... Fiindcă am auzit cum, la

ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secăt înaintea voastră apele Mării Roșii" (Iosua 2.9-10). Acesta este limbajul credinței: „Știu”, și nu „presupun” sau „nădăjduiesc.” Credința vine în urma auzirii; la Ierihon toată lumea a auzit, însă numai Rahav a crezut — ea a avut credință — numai ea a știut. Să mai remarcăm și caracterul individual al credinței: „Ea zice: „Noi am auzit” dar nu și: „Noi știm”, ci „Eu știu.” Ea știa că Iehova, Domnul, dăduse țara aceasta lui Israel; ea știa că o judecată sigură, aducătoare de distrugere, avea să cadă asupra țării. De altă parte, Rahav pledează nu numai pentru salvarea propriei sale vieți, ci adaugă: „jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn sigur că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele, și pe toți ai lor, și că ne veți scăpa sufletele de la moarte” (versetele 12-13). Cum răspunde Dumnezeu? îi reproșează o asemenea cerere? El ar fi putut să îi spună: „Rahav, tu vei fi salvată, dar credința ta nu este suficientă pentru salvarea familiei tale întregi.” Inșă iată că promisiunea lui Dumnezeu se răsfrânge peste „toată familia tatălui său” (versetul 18). Aceste cuvinte ne reamintesc asigurarea dată temnicerului din Filipi: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16.31). Nu trebuie să înțelegem cumva din toate acestea că nu ar fi necesară credința personală. Din contră, ea este absolut trebuincioasă, dar Dumnezeu îngăduie ca credința unui singur om să întindă drepturile Sale asupra întregii case. Rahav nu înțelege prin acest cuvânt „casă” ceea ce, de regulă, înțelegem noi astăzi, unele persoane încercând a dovedi că nu ar fi existat copii în „casele” din Noul Testament (vedeți Faptele Apostolilor 16.15; 16.31, 33, 34; 1 Corinteni 1.16; 16.15). Ei ar voi să spună cu aceas-ta că nu ar trebui să ducem și pe copiii noștri acolo unde mergem noi spre a ne bucura de binecuvântarea divină; nimic mai opus învățaturii Scrip-turii și harului suveran al lui Dumnezeu.

Când iscoadele au venit pentru a o scoate pe Rahav din cetate, departe de casa ocrotită datorită funiei cu fir cărămiziu, ei au scos afară „pe Rahav, pe tatăl său, pe mama sa, pe frații săi și pe toți cei ce erau la ea; au scos afară pe toți cei din familia ei și i-a așezat afară din tabăra lui Israel” (6.23). Lui Dumnezeu Îi place să ne păstreze aminirea acestei femei, a credinței căreia i s-ar fi putut răspunde ca altei femei canaanite: „O, femeie, mare este credința ta! Facă-ți-se cum voiești!” (Matei 15.28). Dumnezeu nu refuză binecuvântarea Sa pentru familiile noastre; din contră, dacă le luăm cu noi pentru a se bucura de această binecuvântare, facem dovada încrederii în puterea harului Lui; dacă nu-i luăm pe ai noștri cu noi înseamnă că nu cunoaștem sau nu credem în puternicul Lui har.

Mântuirea „întregii familii” nu era decât începutul răsplătirii pentru Rahav. Cunoaștem noi pe soțul și pe fiul ei? La Ierihon era o prostituată, dar ce avea să devină în Israel? Ea s-a căsătorit cu Salmon (Matei 1.5), fiul lui Nahșon, domnitorul fiilor lui Iuda (1 Cronici 2.11), căpetenia seminției care a pornit prima să străbată pustia (Numeri 10.14). Astfel Rahav a intrat direct în linia de rudenie regală a lui Israel, în una din familiile cele mai onorabile, devenind unul dintre strămoșii lui Mesia; ea se numără chiar printre cele patru femei numite în genealogia Domnului.

Să ne mai oprim la un detaliu. Sora lui Nahșon, Eliseba (astăzi Elisabeta) s-a căsătorit cu Aaron, marele preot. Ce loc pentru o prostituată canaanită! Nora unui prinț israelit, nepoata prin alianță a unui mare preot,

numită cu propriul ei nume în genealogia Mesiei, unde nu sunt citate nici chiar numele Sarei, Rebecăi și Rahelei, menționată și pe lista celor ce s-au distins prin credința lor, în Evrei 11; în plus, Dumnezeu i-a dat un fiu, Boaz (putere), care a luat ca soție pe Rut Moabita, de asemenea numită în genealogia Mesiei; Boaz și Rut au fost străbunicii regelui David. Am mai putea vorbi și de „marea răsplătire” primită de Rahav pentru credința ei, amintindu-ne de acest pasaj din Psalmul 127.3: „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El.”

Fiicele lui Țelofhad

Nu am putea să nu includem în studiul nostru aceste cinci tinere femei: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța, cinci nume care vor dăinui veșnic. Ele ne aduc aminte de Acsa pentru care eu am o afecțiune deosebită, și nu pot rezista tentației de a le aminti măcar în treacăt. În familia aceasta nu au fost băieți, ci numai fete. Și acestea au învățat să iubească și să prețuiască Țara Făgăduinței, și cu mult timp înainte de intrarea în Canaan s-au dus la Moise pentru a pleda cauza lor. Noi suntem femei — au spus ele — nu am avea dreptul la o moștenire în acea țară minunată? „Dă-ne și nouă deci o moștenire între frații tatălui nostru” (Numeri 27.4). Neștiind ce să răspundă, Moise a dus cauza lor înaintea Domnului. Ce s-a întâmplat? A respins oare El vreodată un bărbat sau o femeie, un fiu sau o fiică? Nicidecum, inima Lui se va fi bucurat mult auzind cum aceste cinci fete țineau cu tot dinadinsul la țara pe care Domnul o alesese. „Fiicele lui Țelofhad au dreptate”, a răspuns El (Numeri 27.7).

Apoi s-a ivit o altă întrebare: Dar ce se va întâmpla în cazul că ele s-ar mărita cu bărbați aparținând altei seminții? La capitolul 36 al aceleiași cărți este dată o lege specială, consacrată cazului fiicelor lui Țelofhad.

Tinerele acestea sunt ferm hotărâte să nu se lase frustrate de partea lor de moștenire, și în Iosua 17 le regăsim înfățișându-se înaintea lui Iosua și a marelui preot Eleazar pentru a insista odată mai mult asupra a ceea ce le stătea pe inimă; cererea lor a fost, în cele din urmă, rezolvată. Eu sunt convins că, dacă Duhul Sfânt acordă un spațiu atât de întins în Scriptură acestor femei, este pentru că purtarea lor a bucurat inima lui Dumnezeu. Poate că Țelofhad le va fi învățat, cum a făcut Caleb cu Acsa, să iubească țara pe care ele nu o văzuseră niciodată.

Ghedeon

Nu putem trece sub tăcere sfârșitul tragic al fiilor lui Ghedeon: șaptezeci de persoane omorâte „pe o singură piatră.” De ce? Ghedeon a avut un început atât de glorios! Judecători 8.30-31 ne spune că Ghedeon „a avut multe femei” și fiitoarea sa „i-a născut un fiu,” Abimelec, căruia îi revine răspunderea morții fraților săi. A avea mai multe femei nu era ceva potrivit înaintea lui Dumnezeu. Faptul de a fi luat servitoarea ca soție îl făcea cu atât mai răspunzător.

După victoria lui Ghedeon asupra domnitorilor lui Madian, „bărbații lui Israel i-au zis lui Ghedeon: „Stăpânește peste noi, tu, fiul tău, și fiul fiului tău, căci tu ne-ai scăpat din mâna lui Madian!” Și Ghedeon le-a

zis: „Eu nu voi stăpâni peste voi, și fiul meu nu va stăpâni asupra voastră, ci Domnul va stăpâni peste voi.” (Judecători 8.22-23.) Ce răspuns frumos dă acest om al credinței care nu uitase că prin ajutorul Domnului câștigase o bătălie de asemenea proporții.

Pe măsură ce Ghedeon înainta în vârstă, credința lui slăbea, iar orgoliul său creștea. Când s-a născut fiul fiitoarei sale, „el i-a pus numele Abimelec” (8.31). Ori, Abimelec înseamnă „tatăl meu este împărat.” S-ar putea deduce de aici că tatăl acesta căuta acum să obțină locul la care renunțase altădată. Numele fiului său trădează ceva din decadența sa. Mai târziu, contrar cuvin-telor rostite inițial de tatăl său, fiul servitoarei a căutat să devină împărat; el încerca să obțină puterea cu prețul vieții fraților săi, cu excepția unuia dintre ei, cel mai tânăr, care a scăpat fugind. Consecințe teribile ale orgoliului și satisfacerii poftelor pentru un asemenea bărbat! „Ce seamănă omul, aceea va și secera.”

Iefta

Deși om al credinței al cărui nume figurează pe lista din Evrei 11, Iefta trebuie să fi fost plin de o mare amărăciune: din cauza propriei sale nechib-zuințe, el a făcut o juruință curajoasă și necugetată care nu i-a adus decât suferință, până la pierderea unicei sale fiice.

În calitate de părinți, și noi putem aluneca tot așa de ușor ca Iefta; dacă rostim cuvinte nesocotite, pripite, uneori am vrea să dăm orice pentru a le lua înapoi, dar nu se mai poate, fiind prea târziu, iar paguba făcută nu se mai poate repara.

Îmi aduc aminte de o seară, cu mulți ani în urmă, pe când fiul nostru avea patru ani. Am ieșit împreună să facem niște semănături în grădină, fiul meu oferindu-se să mă ajute. Mie îmi plăcea să-l știu în preajmă când facem câte ceva. El a început să arunce o mulțime de boabe, ca și cum ar fi vrut să pună în practică aceste cuvinte: „Cine seamănă mult, mult va secera.” Când am văzut cum scad boabele, am încercat zadarnic să-l conving pe copil să nu mai arunce la voia întâmplării. În cele din urmă, în disperare de cauză, am strigat neliniștit: „Oh!...” Copilul, profund rănit, a plecat în casă fără să spună un cuvânt. Timp îndelungat nu l-am mai putut convinge să reia o asemenea treabă. Aș fi dat bucuros toată sămânța și grădina pentru a-mi putea retrage cuvintele rostite atunci, dar totul era zadar-nic: prea târziu! Probabil că mai mult tonul decât cuvintele l-au jignit. Noi nu realizăm totdeauna cât de sensibili sunt unii copii și cum un zâmbet ironic, un gest ori un simplu cuvânt necugetat și pripit pătrund în sufletul lor ca o săgeată otrăvită. Să avem grijă de a nu face gesturi necugetate sau a rosti amenințări la adresa copiilor noștri în mod ușuratic: „Dacă mai faci odată cutare sau cutare lucru, am să te lovesc numaidecât!” În general, copilul știe că va putea face lucrul respectiv fără să-l atingă pedeapsa promisă. Pentru el, aceasta este o victorie care îl va face să ajungă încetul cu încetul pe calea neascultării.

Samson

În persoana lui Samson avem un copil al făgăduinței și care a promis mult el însuși. Un copil foarte

promițător! Părinții săi, oameni temători de Dumnezeu, erau stăpâniți de dorința sinceră de a-și crește fiul după voia lui Dumnezeu: „Copilul a crescut și Domnul l-a binecuvântat” (Judecători 13.24).’

S-ar părea, la im moment dat, că mama sa face dovada unui caracter puternic, însă nimic nu indică faptul că ea nu și-ar fi păstrat locul convenit în familie. Părinților lui le-o fi lipsit ceva în educația fiului lor? Scriptura nu ne spune nimic în privința aceasta. învățătura ce trebuie trasă din această povestire va trebui căutată în altă parte, pentru că Dumnezeu, prin intermediul mângâierii, ne con-duce la speranță.

Samson s-a dovedit a fi un tânăr puternic, cu o voință de fier și foarte încăpățânat, iar părinții se pare că au cedat prea ușor cererii sale: „Luați-mi-o, căci îmi place” (Judecători 14.3). De câte ori nu-i auzim pe tinerii noștri vorbind la fel: „îmi place cutare sau cutare lucru.” Oare nu este acesta un motiv prea des evocat pentru a acționa, indiferent dacă e bine sau rău? Cât de mulți sunt cei ce au uitat cuvintele următoare: „Nici Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși” (Romani 15.3). Poate că părinții i-au făcut un rău cedând cu atâta ușurință cererii sale, deși Scriptura nu spune nimic fii privința aceasta. Din contră, versetul 4 continuă: „Tatăl și mama lui nu știau că lucrul acesta venea de la Domnul.” în îndurarea Lui, Dumnezeu toarnă un balsam pe inimile noastre când, în ciuda lipsurilor ce ne caracterizează, putem citi la versetul 14: „Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă, și din cel tare a ieșit dulceață.” Toată insulta pe care Vrajmașul caută s-o arunce asupra Numelui Dumnezeului lui Israel, nu i-a produs adversarului decât suferință, Dumnezeu glorificându-Se prin aceea că a întors răul în bine.

Totuși, Samson nu a avut nici o scuză pentru păcatul său, pentru încăpățânarea sa, însă o inimă îndurerată și nefericită știe bine că Dumnezeu scoate din fiecare rău un bine pentru ai Lui — din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă — din cel tare a ieșit dulceață. El silește pe om să-L laude „chiar în mânia lui”, iar versetul bine cunoscut care ur-mează rămâne totdeauna valabil: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” în ciuda înfrângerii pe care a suferit-o, în pofida slăbiciunilor sale, Samson se află pe lista din Evrei 11.

Elimelec și Naomi

Elimelec (acest nume înseamnă: „Dumnezeul meu este împărat”), constatăm cu tristețe lucrul acesta, a părăsit Betleemul („casa pâinii”) și țara lui Israel pentru a se duce în țara Moabului; un om aparținând poporului lui Dumnezeu părăsește țara unde împărăția Domnul, pentru a căuta adăpost în străinătate. Ultimul verset înainte de Rut 1.1 spune: „în vremea aceea, nu era judecător în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.” Suntem înclinați să credem că Elimelec, în ciuda numelui său frumos, a urmat obiceiul epocii, făcând ceea ce i s-a părut bun, iar grava decizie pe care a luat-o este o dovadă în privința aceasta. Numele pe care el le-a dat celor doi fii ai săi: Mahlon („mare slăbiciune”) și Chilion („secătuit de puteri, epuizat”) sunt o expresie a chinurilor și suferințelor care frământau această familie. într-adevăr, slăbiciunea copiilor, foamea care s-a abătut asupra regiunii respective ar fi trebuit să-l determine să-și cerceteze căile, dar aceasta nu s-a întâmplat nicidecum. El s-a dus într-un ținut stăpânit de Balac și unde profetul Balaam a căutat să blesteme pe Israel. Oare uitase el în ce cursă căzuse poporul cu fiicele Moabului și teribila pedeapsă care a survenit? Eu cred că acest părinte ar fi

trebuie să ezite a-și duce fiii în mijlocul unei națiuni vrăjmașe lui Dumnezeu. Dar când noi facem ceea ce ne place, lepădăm cu ușurință cele mai serioase exemple și avertismente ale Scripturii și ne continuăm cu îndrăzneală drumul pe care de bunăvoie ni l-am ales. Rezultatul inevitabil nu s-a lăsat prea mult timp așteptat: cei doi fii ai lui Elimelec și-au luat soții moabite. Legea lui Moise era clară în privința aceasta: Moabitul nu trebuia să intre în adunarea lui Israel, nici chiar la al zecelea neam (Deuteronom 23.3). Cuvântul lui Dumnezeu și-a pierdut orice putere asupra acestei familii. Elimelec a uitat că Dumnezeu era împăratul lui și el nu se aștepta să facă decât ceea ce avea să i se pară bun.

Apoi a urmat moartea: Dumnezeu folosește, pentru a ne vorbi, diferite mijloace care ne deter-mină să-L ascultăm, dacă noi continuăm a nu ține seama de voia Lui. Tatăl și fiii au murit, iar Naomi a rămas singură cu inima zdrobită; nu total singură pentru că cele două nurori rămăseseră lângă ea. Nu știm cât timp, dar se pare că familia respectivă a trăit o perioadă îndelungată pe pământ străin. Cuvintele Israelitei sfinte și pioase au mers la inima tinerelor femei (1 Petru 3.1) și când Naomi a vrut să se reîntoarcă în țara sa, nurorile sale nu au părăsit-o. Ce dulce răsplată pentru o viață de credincioșie! Dumnezeu nu este nedrept ca să uite un asemenea comportament și nici nu respinge pe nimeni, fie și o Moabită care se apropie de El cu credință.

Nu vom intra în detaliile acestei istorisiri foarte cunoscute; aș vrea doar să reamintesc impresionan-tul răspuns dat de Rut soacrei care i-a recomandat s-o urmeze pe Orpa și „să se întoarcă la poporul ei și la dumnezeii săi.” (Ne întrebăm, totuși, cum a putut avea Naomi un asemenea gând? Cum a putut ea să respingă pe cineva care se arătase dispusă s-o urmeze în țara unde domnea Dumnezeuul adevă-rat?) Însă Rut a fost foarte hotărâtă, legăturile ei de dragoste față de Naomi fiind prea puternice. Ea a răspuns: „Nu mă îndemna să te părăsesc și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar numai moartea mă va despărți de tine.” (Rut 1.16-17.) Ce cuvinte binecuvântate! Ce răsplată bogată pentru o viață de credincioșie față de Dumnezeu și ce rezultat fericit pentru o umblare curată! I-a plăcut Duhului Sfânt să ne păstreze, scrise în Cartea Sfântă, asemenea cuvinte ieșite de pe buzele unei străine. Firește că inima tristă și zdrobită a Naomei trebuie să fi fost foarte mângâiată auzind: „Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu.” Evident că o asemenea alegere nu a fost făcută cu ani în urmă, dar acum Rut este foarte hotărâtă să părăsească pe dumnezeii Moabului pentru a se alipi cu toată inima de Dumnezeuul lui Israel.

Povestirea aceasta va aduce, desigur, multă îmbărbătare părinților care încearcă o mare durere văzând un fiu sau o fiică îndrăgostindu-se de lucruri care lor li se par nepotrivite. Ei simt cu totul incapabili într-un asemenea caz. Dumnezeu este singurul în măsură să rezolve lucrurile, dacă ei pun toată problema în mâna Lui cu rugăciune. Dacă pasul acela greșit a fost rezultatul unui păcat sau a unei lipse din partea părinților, ei vor găsi o nouă mângâiere citind aceste pagini, și anume văzând cum Dumnezeuul nostru cel plin de dragoste, de îndurare, îndelungă răbdare și putere face să se întoarcă greșeala noastră spre gloria Lui și face ca „din cel ce mănâncă să iasă ce se mănâncă și din cel tare să iasă dulceață.”

În ciuda încurajării primite, bătrâna mamă este copleșită de remușcări urmate de o întristare profundă. „Nu-mi mai ziceți Naomi („plăcută”) spune ea, ci Mara („amărăciune”). Cele ce s-au petrecut mai departe cu Rut vor reda însă acestei inimi zdrobite credința și speranța.

Iar harul manifestat la sfârșitul povestirii va fi ca o binecuvântată încoronare: harul va permite tinerei văduve să găsească un alt bărbat în persoana lui Boaz (forță, putere) în locul lui Mahlon (mare slăbiciune), un bărbat a cărui mamă era tot o străină. Numai un om ca el putea pătrunde în adâncimile sufletului Moabitei, pentru că el era în stare s-o înțeleagă pe deplin. Harul lui Dumnezeu a acordat și un fiu acestei tinere fete altădată săracă, singură și fără speranță. Tot harul lui Dumnezeu a fost acela care a mângâiat inima întristată, însingurată și amărâtă a văduvei mai în vârstă. Acest copilăș devine bunicul lui David, sâmburele întregii istorii evreiești, până când va veni unul mai mare ca David.

Ana

Ajungem acum la plăcuta istorie a Anei și a lui Elcana. Credința acestei tinere mame este deosebit de încurajatoare pentru noi ca părinți. Îndurerată profund de înțepăturile necurmte ale rivalei sale din cauza faptului că ea nu avea copii, Ana nu mai mânca, plângea și cădea pradă disperării. Ce era de făcut? „Ea s-a rugat Domnului.” Oare nu-i acesta singurul lucru pe care-l mai putem face noi, ca părinți credincioși, și pe care îl neglijăm de atâtea ori? Copiii ne obosesc, prietenii ne jignesc prin criticile lor, membrii familiilor noastre ne bombardează cu sfaturi, desigur, bine intenționate, dar care denotă o totală lipsă de înțelegere, și iată-ne profund iritați. Să facem ce a făcut Ana: să vorbim Domnului! Și ea a fost pusă la încercare, și ea a fost confruntată cu împotrivire și critici din cauza celui de la care aștepta ajutor și simpatie. Dar acea zi de rugăciune a produs o profundă impresie asupra ei și Eli a putut să-i dea această binecuvântare: „Du-te în pace, și Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!” (1 Samuel 1.17.) Ce mângâiere pentru această inimă rănită! Putem să deducem aceasta din faptul că, peste câțiva ani, ea însăși va uza de aceleași cuvinte. Să remarcăm ce se întâmplă după aceea: „fața ei nu a mai fost aceeași”: atitudinea sa ulterioară nu mai trădează nici o urmă de tristețe. Este efectul real pe care-l produce rugăciunea. Când noi aducem frământarea și grijile noastre la picioarele Domnului, El ia asupra Lui poverile noastre și toate supărările noastre fac loc unei păci care întrece orice pricepere. „în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4.6-7.) Această pace fără seamăn a umplut inima Anei și ființa ei întregă a fost transformată. Aceasta ne aduce aminte de Domnul nostru despre care citim: „Pe când Se ruga, înfățișarea feței I s-a schimbat” (Luca 9.29). Gândurile cuprinse în acest pasaj din urmă simt total diferite, iar împrejurările prezintă trăsături aparte, totuși un lucru rămâne valabil și pentru noi înșine: când ne rugăm și când ne rugăm fierbinte, atitudinea noastră este schimbată.

Câțiva ani mai târziu, când copilul a fost întârcat, mama lui l-a adus la bătrânul Eli, cel care, prin cuvintele lui, a știut s-o încurajeze. Ana i-a zis: „Pentru copilul acesta mă rugam, și Domnul a ascultat rugăciunea pe care I-am făcut-o” (versetul 27). Câți tați și câte mame pot spune: „M-am rugat pentru copilul acesta!” De câte ori

nu ne obligă copiii noștri să îngenunchem!

Nu vă pierdeți nădejdea, tați și mame, Domnul ascultă toate rugăciunile voastre, dar rugați-vă cu stăruință, pentru că El va zice: „Du-te în pace, și Dumnezeuul lui Israel să-ți asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!”

Din capitolul acesta se mai desprinde și o altă învățătură. Ana a renunțat la toate drepturile sale asupra copilului și l-a închinat Domnului „pentru toată viața lui.” Să ne ajute Dumnezeu, ca părinți credincioși, să socotim pe copiii noștri ca cea mai mare valoare pe care ne-a încredințat-o (textual: „ca depozitul cel mai sfânt”. N.tr.). Unii dintre noi sunt supraveghetori ai bunurilor Domnului, dar ce răspundere poate fi mai mare ca aceea de a ști că ți-au fost încredințate niște suflete scumpe, nemuritoare, pentru a le crește și a le pregăti pentru Domnul și pentru slujirea Lui. Copiii pe care Domnul ni i-a dat trebuie să fie restituiți Lui Dumnezeu „pentru toate zilele vieții lor”; dacă realizăm cui Îi aparțin ei, nu numai că vom înțelege și mai bine sarcinile ce ne-au fost încredințate, dar îl vom cunoaște și mai bine pe Acela care este totdeauna gata să ne dea, în harul Lui nemărginit, răbdarea și înțelepciunea care ne sunt necesare pentru această educație. Să mai subliniem că Ana și soțul ei „au înjunghiat taurii și au dus copilul la Eli” (versetul 25). Noi nu putem aduce pe copiii noștri Domnului decât trecând prin moarte, recunoscând că ei nu merită altceva decât moartea, dar că un Altul a murit în locul lor.

Să ne mai aducem aminte că Domnul acceptă împrumutul pe care noi I-l acordăm și că, din acel moment, ce I-am dat îi aparține pentru totdeauna. Ana nu s-a dus după câteva luni să ia copilul și să-l readucă acasă, fie chiar și pentru un timp foarte scurt. Înțelegerea care a intervenit între ea și Dumnezeu era definitivă, și Dumnezeu a acceptat pe cel pe care Ana l-a împrumutase. Noi suntem prea des tentați să credem că urmașii noștri pe care i-am încredințat lui Dumnezeu simt în continuare ai noștri și-i putem crește pentru folosul nostru înșine, pentru ei înșiși sau pentru lume, și nu pentru Acela căruia, de fapt, Îi aparțin.

Eli

Vorbind despre fiii lui Eli, Domnul zice: „fiii lui au adus un blestem peste ei înșiși, fără ca el să-i fi mustrat” (1 Samuel 3.13). Răutatea fiilor lui Eli este mult prea cunoscută încât să mai fie necesar a intra în detalii cu privire la păcatele lor și la judecata care i-a lovit. Dumnezeu însuși ni-i prezintă, în numai câteva cuvinte, sub adevărata lor înfățișare; apoi El arată cauza: tatăl lor nu i-a oprit. Când avea 98 de ani, Eli a încercat să-i mustre, dar era de acum prea târziu. „Ei n-au ascultat de glasul tatălui lor, căci Domnul voia să-i dea morții” (2.25). Nu cunosc un alt pasaj al Scripturii care să ne vorbească nouă, părinților, cu atâta seriozitate. Poate că prin intermediul câtorva nuiete date în copilărie, i-ar fi scutit de o moarte prematură. Acum nu mai este la modă, în anumite cercuri, să se bată copiii, dar Scriptura este categorică în privința aceasta: „Nu cruța copilul de muștrare, căci, dacă-l vei lovi cu nuiua nu va muri” (Proverbele 23.13). „Cine cruță nuiua, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl disciplinează îndată.” (Proverbele 13.24.) „Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiua disciplinează o va dezlipi de el” (Proverbele 22.15). „Nuiua și certarea dau înțelepciunea, dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale... Disciplinează-ți fiul, și el îți va da odihnă și îți va aduce desfătare

sufletului" (Proverbele 29.15,17). „Disciplinează-ți fiul, căci tot mai este nădejde, dar nu dori să-l omori." (Proverbele 19.18.) Să mai notăm, în treacăt, recomandarea de a începe această educație chiar din prima copilărie: „învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Proverbele 22.6).

Să reflectăm puțin asupra contrastului dintre fiul Anei și fiii lui Eli. Fără îndoială că mama devotată și vigilentă a lui Samuel a folosit, cu maximum de eficiență, timpul scurt dar deosebit de prețios pe care l-a avut la îndemână pentru educarea fiului său și „ea l-a oprit." Eli, la vârsta sa înaintată, și-a recunoscut greșeala și când Dum-nezeu, în harul Său nemărginit, a încredințat o altă ființă atât de fragedă în mâinile acestui tată care s-a dovedit a fi slab cu propriii săi copii, educația pe care el i-a dat-o a fost foarte diferită.

Teoria modernă potrivit căreia copiii trebuie lăsați să se dezvolte potrivit propriului lor temperament nu poate avea ca rezultat decât dureri și întristare. Să luăm seama ce spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la acest subiect atât de important.

Samuel

Faptul cel mai surprinzător din toată această povestire pare să fie acela că Samuel însuși pare să nu fi învățat mare lucru din tot ce a văzut și a auzit. Când a îmbătrânit, Samuel a pus pe fiii săi judecători peste Israel... „Fiii lui Samuel n-au călcat pe urmele lui, ci se dădeau la lăcomie, luau mită și călcau dreptatea" (1 Samuel 8.1-3). Evlavia nu se moștenește. De aceea trebuie să veghem în permanență și să stăruim în rugăciune pentru a-i putea conduce pe copiii noștri pe drumul cel bun.

Totuși, această lungă și tristă istorie a greșelilor repetate este luminată de o rază de speranță. Fiul cel mai în vârstă al lui Samuel, Ioel (1 Samuel 8.2) este menționat în mod special în legătură cu păcatele fraților săi: fiul său Heman, din contră, ocupa un loc important printre cântăreți (1 Cronici 6.33) și împreună cu Asaf și Iedutun „procoeau cu harpe, cu lire și cu chimvale" (1 Cronici 25.1); mai departe, la versetul 4, ne simțim reamintite numele a 14 dintre fiii săi, „toți fii ai lui Heman, care era văzătorul împăratului, ca să descopere cuvintele lui Dumnezeu și să înalțe puterea Lui; și Dumnezeu dăduse lui Heman 14 fii și 3 fiice. Toți aceștia erau sub conducerea părinților lor... pentru cântarea în Casa Domnului" (versetele 5-6).

Cuvintele acestea: „sub conducerea părinților lor" caracterizează această familie frumoasă cu 17 copii care cântau împreună, îndrumați de părinți, total diferită, într-o asemenea privință, de familiile lui Eli și a lui Samuel. Să mai remarcăm că nepotul lui Samuel era „văzătorul lui Dumnezeu înaintea împăratului"; el ocupa deci aceeași poziție ca bunicul lui altădată.

Și încă un amănunt: membrii acestei familii nu serveau singuri pe Domnul, ci ei lucrau în părtășie cu verișorii lor, fiii lui Asaf și ai lui Iedutun. Ce plăcut este să vezi verișori, eliberați de orice duh de gelozie și critică, locuind împreună într-o dulce armonie! Găsim aici o puternică îmbărbătare pentru sufletele noastre care pot conta pe harul infinit al lui Dumnezeu, nu pentru a ne scuza lipsurile, pe harul acesta care — atunci când ne umilim și, adesea, după mult timp de așteptare — ne aduce eliberarea,

Să mai adăugăm două cuvinte aici: istoria Anei ne-a demonstrat marea influență exercitată de mamă asupra copiilor ei; tatăl, absent de acasă cea mai mare parte a zilei, stă puțin timp în preajma copiilor. Probabil că din cauza aceasta numele mamelor regilor lui Israel și Iuda ne-au fost redade în majoritatea cazurilor.

O, de ar avea copiii noștri mame tot așa de minunate ca Ana sau ca mama lui Lemuel din Proverbele 31.1!

David

Faptul că David și-a luat un așa de mare număr de soții ne face să înțelegem că viața sa de familie lăsa de dorit. El a cumpărat-o pe prima soție, Mical, fiica lui Saul, cu prețul vieții a două sute de vrăjmași ai regelui (1 Samuel 18); apoi, la capitolul 25, îl vedem luând-o și pe Abigail (inițial soția lui Nabal, Carmelitul, urmaș al lui Caleb), căreia i-a urmat Ahinoam din Izreel. În Legea lui Moise, Domnul poruncise clar ca regele „Să nu aibă un mare număr de soții, ca să nu i se abată inima” (Deuteronom 17.17). David știa, încă de pe timpul când era doar un tânăr, că Dumnezeu îl alesese să stăpânească peste poporul Lui; dar înconjurându-se cu mai multe soții, el nesocotea, în mod conștient, porunca divină. Trebuie să ne fie foarte limpede că noi nu putem comite nici cea mai mică neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu, fără a culege roadele amare ale unei asemenea atitudini. David nu-și dădea atunci seama că această primejdioasă înclinație spre poftele cărnii avea să fie urmată de ilustrul său fiu, devenind însăși cauza ruinei sale și mai târziu a pierderii unei mari părți a împărăției sale. Pe bună dreptate s-a făcut remarcă potrivit căreia cuvântul „pasiune” indică poftele în care omul cade atât de ușor, dar și suferințele care vor urma în mod inevitabil, pentru că o altă semnificație a pasiunii este suferința.

David a pus celui de al treilea fiu al său numele Absalom, care înseamnă „tatăl păcii”; el resimțea probabil o dorință arzătoare după pace, datorită atâtor ani de războaie și de pribegie. Însă cine era mama lui Absalom? „Maaca, fiica lui Talmai, împăratul Gheșurului” (2 Samuel 3.3). Iată așadar că David mergea din rău în mai rău: nu numai că s-a înconjurat cu numeroase femei, dar pentru a avea o soție cu sânge regal, a luat-o din mijlocul națiunilor care-l înconjurau, neascultare flagrantă de Legea lui Dumnezeu. Cum se putea aștepta David la o binecuvântare? Puțin conta că el dăduse un nume atât de frumos copilului provenit dintr-o căsătorie încheiată în contradicție flagrantă cu voia lui Dumnezeu. Însă necazurile sale nu aveau să se oprească aici, pentru că „nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom în privința frumuseții lui” (2 Samuel 14.25); ori, orgoliul unui tânăr de o asemenea frumusețe nu putea fi decât în permanență întărit.

În 1 împărați 1.6, Adonia este numit fiul Haghitei, născut după Absalom și despre care se spune că „tatăl său nu-l mustrase niciodată în viața lui, zicând: „Pentru ce faci așa?” O demonstrație solemnă, dar cât de adevărată și practică, a acestor cuvinte scrise mai târziu de însuși unul dintre frații săi vitregi: „Cine cruță nuiua, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl disciplinează îndată” (Proverbele 13.24). „Adonia era foarte frumos la chip și se născuse după Absalom.” S-ar putea să greșim considerând că Absalom a fost crescut la fel ca fratele său mai tânăr; totuși, acești doi tineri ne prezintă un tablou foarte asemănător: crescuți fără nici un fel de corecție, îngăduindu-li-se să-și facă voia lor înșiși și să meargă pe drumul pe care și l-au ales, drum care

avea să-i conducă pe amândoi la o moarte violentă. Această metodă de educație își are și astăzi numeroși sprijinitori, dar rezultatul practic — așa cum se poate vedea pe paginile inspirate de Duhul Sfânt — ar trebui să fie pentru noi un serios avertisment care să ne determine a nu trece peste principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar să-l urmărim mai îndeaproape pe David. În 2 Samuel 11.1 citim: „În anul următor, pe vremea când porneau împărații la război, David a trimis pe Ioab cu slujitorii lui și tot Israelul să pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba. Dar David a rămas la Ierusalim.” De ce a rămas David acasă și nu s-a dus pe câmpul de luptă? Din cauza lenei sau a nepăsării? Probabil că da. Ioab, slujitorii lui și tot Israelul luptau contra vrăjmașilor, numai David lenevea acasă. Ce diferență de comportament în comparație cu primii ani ai tinereții sale! S-a spus că „Satan găsește suficient de lucru pentru mâinile leneșe” (sau, cum se spune pe românește: „Celui ce nu are de lucru, îi găsește Diavolul.” N.tr.). De aceea nici să nu ne mirăm că el a întins în calea lui David o cursă în care el a căzut atât de ușor. „Într-o după amiază, spre seară, David s-a sculat de pe pat; și pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie care se scălda și care era foarte frumoasă la chip” (11.2). De ce oare nu și-a întors David imediat privirea de la femeia respectivă? Indulgența cu care își trata el poftele i-a adormit conștiința; s-a lăsat antrenat de dorințele cărnii și nu s-a lăsat până nu și-a satisfăcut pofta. Oricare dintre noi ar proceda la fel în împrejurări asemănătoare. Mulți dintre noi nu au destulă grijă de a-și păstra conștiința curată de orice înșelăciune sau să-și abată privirile de la lucrurile în stare să stârnească pofta, încât să aibă dreptul de a arunca cu pietre în David. Continuarea acestei triste istorii atât de umilitoare, scrisă de un scriitor al acestei lumi, ar fi fost lipsită de această rază de lumină, care este harul lui Dumnezeu. Iată că și un păcat de o asemenea gravitate poate fi iertat; strigătul inimii zdrobite: „Am păcătuit împotriva Domnului!” este urmat imediat de răspunsul: „Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri!” (12.13).

Dar sămânța păcatului aduce un mare seceriș: ea se va manifesta în valuri succesive de tulburări care se vor abate asupra regelui în cursul anilor următori. Copilul rezultat din unirea păcătoasă moare. David se apleacă sub lovitura disciplinară a Domnului. Apoi, ceea ce i-a făcut el Bat-Șebe, soția lui Urie, va face Tamarei, fiica regelui, Amnon, fiul lui cel mai mare. Mânia manifestată de David la auzul acestor lucruri nu ne ia prin surprindere, însă va fi înțeles el oare că fiul a luat exemplu chiar de la tatăl său?

Tamar era însăși sora lui Absalom, astfel că acesta a fost cuprins de o asemenea ură față de Amnon, încât nu și-a găsit liniștea până când nu la omorât. Au urmat alte triste rezultate ale semănării păcătoase care avusese loc cu ani în urmă. Absalom, în loc să accepte pedeapsa ce i se cuvenea, evadează și caută adăpost la bunicul din partea mamei, Talmai, regele Gheșurului, considerându-se scăpat de răzbunarea care ar fi trebuit să-l ajungă, potrivit poruncii din Legea Domnului. După un anumit timp de surghiun, asistăm la o întoarcere, îmbrățișări și sărutări și iertarea din partea tatălui pe care-l supăraseră atât de profund, însă nu ne este dat să auzim nici un cuvânt de pocăință, cum a fost cazul cu fiul risipitor care a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.”

Apoi este pus la cale un complot. Absalom începe să abată inima poporului (2 Samuel 15.6) și trimite după Ahitofel, sfătuitoarea lui David (15.12). „Sfatul dat pe vremea aceea de Ahitofel avea tot atâta putere ca și când

ar fi întrebat chiar pe Dumnezeu" (16.23). Cum a putut avea Absalom curajul de a trimite după sfătuitorul intim al tatălui său? Motivul trebuie căutat în același păcat de altădată. Ahitofel pare să fi fost însuși bunicul Bat-Șebe, și nu încapă îndoiala că el nu i-a iertat niciodată lui David tratamentul aplicat nepoatei sale (2 Samuel 11.3 și 23.34).

Acest tablou întunecos este luminat de câteva raze: devotamentul lui Itai din Gat, a altor Israeliti, bătrâni și tineri, al unor străini de asemenea, toți aceștia rămânând fideli slujitori ai împăratului lepădat. Totuși, lucrurile se întunecă din nou până la suferința cumplită pe care o resimte regele la moartea fiului său. Este una din cele mai dureroase povestiri pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, ni le-a păstrat în Cuvântul Lui. Nu cunosc altceva mai înfiorător ca acest strigăt sfâșietor izvorât dintr-o inimă zdrobită: „Fiul meu, Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!” (18.33.) Numai o inimă de părinte poate înțelege suferința nemărginită a acestui tată zdrobit de durere.

Cu totul diferită a fost moartea fiului Bat-Șebe. În momentul respectiv, David a putut spune: „Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine” (12.23). David știa că despărțirea de preaiubitul lui fiu Absalom era veșnică, pentru că nimic nu este mai trist ca o moarte fără speranță. Moartea este împăratul spaimelor. După moarte, judecata, iar după judecată, pierzarea veșnică.

Când Natan vine la David după grozavul lui păcat și-i spune povestea bogatului care a luat singura mielușea a vecinului lui sărac, David, indignat pe bună dreptate, condamnă pe bogat să plătească împătrit. Atunci profetul i-a zis: „Tu ești omul acela!” Dumnezeu a îngăduit ca această sen-tință rostită de rege să i se aplice lui însuși. Până în momentul respectiv, David fusese lipsit de trei din „oile” sale, o a patra trebuia să-i mai fie smulsă, și 1 împărați 1 și 2 ne relatează împrejurările morții lui Adonia, în special 2.24-25. într-adevăr, bogatul a plătit împătrit. Aceasta a fost roada teribilă și nespus de amară a unei neascultări de Cuvântul lui Dumnezeu. Doamne, ai milă de noi și ferește-ne să nu cădem în aceeași stare!

Itai

În mijlocul suferințelor despre care am vorbit, strălucește minunat fidelitatea și afecțiunea lui Itai din Gat. Să ne amintim că și Goliat era din Gat. Posibil că cei doi oameni să fi fost prieteni. Îmi vine să cred, deși s-ar putea să mă înșel, că Itai s-a alipit de David când acesta din urmă l-a biruit pe campionul în care locuitorii Gatului își puseseră încrederea. Mai târziu, David avea să se refugieze la Achiș pentru a se pune la adăpost pe când îl urmărea Saul (1 Samuel 21), aducând cu el sabia lui Goliat. Nu ne miră faptul că David nu a fost luat drept prieten și a fost nevoit să facă pe nebunul pentru a scăpa de vrăjmașii lui. Itai a fost martor la toate acestea, privindu-l pe acela pe care avea să-l urmeze mai târziu. La sfârșitul vieții sale de pribegie, David căuta din nou adăpost la Gat, în momentul când părea că-și pierduse orice speranță. De data aceasta însă, Achiș îl primește cu bunăvoință, îi acordă o cetate în care să locuiască și-i promite chiar încredințarea propriei sale vieți (1 Samuel 28.2). A putut Itai să-l cunoască pe David și să se lege de el tot mai mult în timpul acestui surghiun? Cuvântul Domnului nu ne spune clar lucrul acesta, însă am putea presupune că așa s-a și întâmplat. Și iată că acest

locuitor al Gatului își ia oamenii și familia, părăsește Filistia, țara sa natală, atras, nu de prosperitatea lui Israel, ci de persoana regelui (2 Samuel 15.19-23). Deși David a trebuit să reia viața de pribegie, Itai nu a șovăit nici o clipă, ci a rămas statornic și devotat regelui contestat, măcar că acesta a încercat să-l determine să-și schimbe hotărârea: „Pentru ce să vii și tu cu noi? Întoarce-te și rămâi cu împăratul, pentru că ești străin și ai fost luat chiar din țara ta. De ieri ai venit, și azi să te fac să rătăcești cu noi încoace și încolo, când nici eu însumi nu știu unde mă duc! întoarce-te și ia și pe frații tăi cu tine. Domnul să Se poarte cu tine cu bunătate și credincioșie!” Dar ce frumos a fost răspunsul lui Itai: „Viu este Domnul și viu este domnul meu, împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și robul tău!” Răspuns care ne duce gândul la Rut și la cuvintele rostite de ea către Naomi. Și Itai și Rut proveneau dintre Neamuri, dar ce răspuns uimitor în gura lor! Sub impulsul unui atașament profund care le umplea inimile, cei doi au părăsit țara de baștină și rudeniile lor, fără un gând mai dinainte, ca și cum ar fi cunoscut valoarea cuvintelor Mântuitorului: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cel ce iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cel ce nu-și ia crucea și vine după Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10.37-38).

David s-a adresat lui Itai foarte scurt și categoric: „Du-te și treci!” Oare să nu-l fi mișcat pe el devotamentul dovedit de Itai? Evident că regele era foarte preocupat, iar slujitorul său l-a înțeles; sunt momente în viață când inimile comunică și se înțeleg din puține cuvinte, când oamenii se înțeleg din priviri.

„Și Itai din Gat a trecut cu toți oamenii lui și toți copiii care erau cu el.” Au coborât dealurile abrupte și necultivate până la Iordan, au traversat apele sale murdare în plină noapte. Copiii vor fi pus întrebări pentru a ști încotro se duc, iar Itai nu va fi putut spune decât atât: „Noi urmăm pe împăratul!”

Să-i învățăm și noi pe copiii noștri să urmeze și să iubească din copilărie pe împăratul împăraților!

Barzilai Galaaditul

„Barzilai era foarte bătrân, în vârstă de optzeci de ani. El îngrijise de împărat în timpul șederii lui la Mahanaim, pentru că era un om foarte bogat, împăratul a zis lui Barzilai: „Vino cu mine, și te voi hrăni la mine în Ierusalim.” (2 Samuel 19.32-33.) Dar bătrânul s-a crezut prea înaintat în vârstă pentru acest nou serviciu. Ceea ce el a făcut pentru stăpânul lui renegat a făcut din dragoste, și dragos-tea nu așteaptă nici o răsplată. El adaugă: „Pentru ce mi-ar face împăratul această recompensă?” (ver-setul 36.) Și Barzilai cere împăratului să accepte ca fiul său Chimham să meargă în locul lui: „Fă ce vei crede pentru el.” Și împăratul răspunde: „Chimham să treacă împreună cu mine, și voi face pentru el ce vei vrea; tot ce vei dori de la mine îți voi da!” (versetele 37-38.)

Și ce a făcut David pentru fiul bătrânului său prieten care a îngrijit de el în timpul surghiunului său? Nu știm nimic precis: poate că îi va fi dat o parte din domeniul său familial de la Betleem. împăratul nostru îi va face să locuiască în casa Lui pe toți aceia care au fost părtași pe pământ lepădării Sale. Oricare ar fi fost situația, regăsim numele acesta în Ieremia 41.17: hanul lui Chimham, lângă Betleem. "Unii comentatori ai Bibliei

sunt de părere că tocmai în acest han al lui Chimham nu s-a găsit loc pentru împăratul împăraților și că Fiul lui David S-a născut în staulul aparținând acestui loc de poposire. Nu știm nimic sigur, însă avem toate motivele să credem că David nu și-a putut uita prietenul și că, în ceasul morții sale, i-a recomandat în mod special lui Solomon să aibă grijă de fiii lui Barzilai Galaaditul.

Este o binecuvântare deosebită și un privilegiu special să putem urma pe Domnul nostru renegat, și o binecuvântare cu atât mai mare când și copiii noștri se află pe același drum cu noi. Asemenea nouă, și ei vor avea parte într-o zi de gloria Aceluia care ne-a învățat să-L iubim pe acest pământ. Unii părinți consideră că trebuie să lase copiii să aleagă ei înșiși, însă nu în felul acesta procedau bătrânii slujitori ai lui Dumnezeu. În vremea aceea, copiii urmau pe părinții lor. O, dacă ar fi tot așa și în zilele noastre!

Încă ceva cu privire la Chimham, chiar dacă aceasta depășește puțin subiectul la care ne referim. Chimham înseamnă „mare dorință” sau „dorință aprinsă”, și vine de la o rădăcină ebraică ce vrea să spună „a suspină după ceva”. Cuvântul acesta nu se mai găsește decât o singură dată în Biblie, în Psalmul 63.1: „îmi tânjește trupul după Tine.” Oare numele acesta nu ne vorbește tocmai de dorința intensă a inimii tatălui lui Chimham? El „tânjea” și aștepta de multă vreme binecuvântările promise poporului său Israel, dar n-ar trebui să spun „binecuvântările”, ci pe „Cel ce binecuvintează”, pentru că textul nu zice: „Trupul meu îmi tânjește după ele,” ci „după Tine.” Astfel, deși Barzilai nu a putut merge el însuși la Ierusalim cu David, „dorința sa aprinsă” s-a ținut după rege și inima sa a rămas cu el.

Aș fi preferat să mă opresc aici în tratarea acestui subiect pentru că simțeam că nu pot accepta ca numele și reputația lui Barzilai să fie umbrite de vrea greșală oarecare, dar Duhul Sfânt este un istoric mult prea fidel pentru a ascunde un cusur care ne-ar putea fi spre învățătură.

Citim în cartea lui Ezra 2.61-63: „Fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai... și-au căutat înscrierea în cărțile genealogice, dar n-au găsit-o. De aceea au fost îndepărtați de la preoție, ca necurați, și guvernatorul le-a spus să nu mănânce lucruri preasfinte, până când un preot va întreba pe Urim și Tumim.” După întoarcerea din captivitatea babilonică, pasajul acesta dă la iveală o greșală comisă cu aproape cinci sute de ani în urmă. De ce o asemenea rușine și degradare? De ce persoanele acestea nu-și găseau genealogia? Cu mulți ani în urmă, unul din strămoșii lor luase de soție pe o fiică a lui Barzilai Galaaditul. Fără îndoială că, la momentul oportun, chestiunea aceasta a fost socotită a fi o strașnică afacere pentru tânărul preot, pentru că printr-o asemenea unire el dobânda avere, privilegiu și onoruri. Barzilai era, după cum am văzut, un om apreciat, cu un caracter nobil (numele său înseamnă „care este de fier”) și extrem de bogat de vreme ce a reușit, cu propriile sale mijloace materiale să întrețină un rege alungat.

Așadar, nu era puțin lucru să devii ginerele unui asemenea om. Și tânărul preot, contrar poruncilor lui Dumnezeu, a renunțat la propriul său nume pentru a-l adopta pe acela al soției, ceea ce explică faptul că, în pasajul de care ne ocupăm, el apare sub numele de Barzilai, însă propriul său nume se pierduse. Pierderea acestui nume se datora aparent dorinței sale de a avansa, de a primi bogății și onoruri. El a obținut tot ce dorise, fără îndoială, și poate că i s-a părut mult prea mic prețul pe care îl dăduse, însă el nu se gândise că fapta aceasta

va costa pe urmașii săi, vreo cinci sute de ani mai târziu, înseși privilegiile preoțești.

Noi nu putem dobândi un progres în lucrurile acestei lumi fără a suferi o pierdere în lucrurile lui Dumnezeu. Dacă stăm să cumpănim bine lucrurile, vom putea descoperi că bogățiile și onorurile ce-rești sunt cu mult mai durabile ca cele pământești, oricât de tentantă ar fi oferta ce ni se face.

Nu ne aparține să spunem care este persoana vrednică de condamnat în toată chestiunea aceasta, dar este un lucru sfâșietor să vedem numele galaaditului Barzilai implicat, în cartea lui Ezra, într-o afacere din care au rezultat atâta rușine și suferință.

Leția deosebit de clară pe care o desprindem dintr-un asemenea pasaj nu necesită nici un co-mentariu; să notăm, totuși, sfârșitul versetului 63 care ne aduce o minunată rază de speranță. Preoția noastră a venit cu Urim și Tumim. El cunoaște inimile noastre, cunoaște genealogia noastră, știe dacă am trecut prin nașterea din nou, chiar dacă niște ani de contact cu lumea au ascuns de ochii celor din jur originea noastră divină.

Saul

Sub aspect cronologic, ar fi trebuit să vorbim despre Saul și despre fiul său Ionatan înainte de a ne ocupa de David, însă am preferat să le rezervăm locul acesta pentru a vorbi, după ei, despre Mefiboșet.

Familia regelui Saul este așa de lamentabilă încât m-aș fi bucurat s-o pot lăsa deoparte. El însuși a fost un om fără credință, și fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu. Nu vom reface toată istoria acestui rege care a avut vin început atât de glorios și un sfârșit atât de tragic.

Cuvântul lui Dumnezeu nu abundă în informații despre familia lui Saul. Cunoaștem pe fiul Ionatan și pe fiica Mical care s-a căsătorit cu David. Ionatan a fost ucis împreună cu tatăl său și cu doi frați ai săi, Abinadab și Malchi-Șua, în bătălia de pe mun-tele Ghilboa. Un alt fiu, Isboșet, s-a suit pe tronul tatălui său și a domnit vreo 7 ani, șapte ani de război civil contra lui David, regele ales de Dumnezeu. A murit ucis de doi dintre slujitorii săi pe când se afla în pat. David l-a calificat drept un „om drept.” Alți doi fii ai lui Saul au fost spânzurați din cauza răutății tatălui lor care a rupt legământul pe care îl încheiase cu Gabaoniții. Când David era încă respins, Mical devine soția lui Adriel din Mehola, căruia îi naște cinci fii, aceștia având aceeași soartă.

Mical s-a întors la David, însă disprețuindu-l pe soțul ei pe când se aducea la Ierusalim chivotul Domnului, „nu a avut copii până în ziua morții sale” (2 Samuel 6.23.) Unde am putea găsi un sfârșit mai mizerabil ca acela al acestei familii? Lui Saul îi revenea toată răspunderea pentru o asemenea stare de lucruri: el a început prin a respinge cuvântul Domnului, și Domnul l-a lepădat (1 Samuel 15.26). Să nu uităm niciodată lucrul acesta: Cuvântul Domnului trebuie să-și păstreze totdeauna deplină autoritate asupra noastră; nu-l putem nesocoti fără a suporta consecințele. Din gelozie, Saul s-a întors contra lui David, alesul lui Dumnezeu, urându-l de moarte. În noaptea premergătoare morții sale, el a mărturisit: „Dumnezeu S-a depărtat de la mine” (1 Samuel 28.15); Saul a căutat ajutor la o femeie care chema morții, deci la Diavolul însuși.

Ionatan

În mijlocul acestei istorii lamentabile strălucește, cu mare intensitate, harul glorios al lui Dumnezeu:

Ionatan (darul Domnului), fiul lui Saul, este omul cu unul dintre cele mai atrăgătoare caractere ale Bibliei, prietenia sa pentru David devenind proverbială. După ce David l-a ucis pe Goliat, „sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul lui... A scos mantaua pe care o purta ca s-o dea lui David; și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și încingătoarea lui" (1 Samuel 18.1,4). Și Ionatan, în ciuda voinței tatălui său și a urii feroce a acestuia față de David, a rămas fidel până la capăt amicului lui. Citim mai departe: „Cei doi prieteni s-au îmbrățișat și au plâns împreună. David mai ales se prăpădea plângând. Și Ionatan a zis lui David: „Du-te în pace, acum când am jurat amândoi, în Numele Domnului, zicând: „Domnul să fie pe vecie între mine și tine, între sămânța mea și sămânța ta!" (1 Samuel 20.41-42.) O scenă deosebit de mișcătoare, după care cei doi amici se despart, David pășește din nou pe calea rușinii și pribegiei, iar Ionatan „s-a întors în cetate."

Fiul împăratului ar fi fost mult mai bucuros să împartă necazurile prietenului său; inima sa rămăsese la David, îl vizita din când în când în pădure unde „i-a întărit încrederea în Dumnezeu" (1 Samuel 23.16). Însă „David a rămas în pădure, iar Ionatan s-a dus acasă" (versetul 18). Aceasta ne face să ne gândim la divinul nostru Salvator: „Și s-a întors fiecare acasă. Isus S-a dus la muntele Măslinilor" (Ioan 7.53; 8.1). De ce s-o fi întors Ionatan acasă? îl atrăgea farmecul casei regale? Sau din loialitate față de tatăl lui? De ce nu va fi împărțit el dizgrația celui pe care-l iubea și pe care l-a recunoscut drept viitorul și adevăratul rege? Nu știm care a fost motivul, însă în mod sigur nu lipsa de afecțiune pentru David. Petru însuși l-a părăsit pe Domnul, deși nici la el nu s-a putut vorbi de lipsă de dragoste pentru Mântuitorul. Noi toți facem adesea o experiență asemănătoare, refuzând a depune mărturie despre Domnul nostru lepădat de oameni. De multe ori trebuie să spunem îndurerăți ca Petru: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc!", deși aparențele ar căuta să indice contrariul. În noaptea când Petru l-a tăgăduit pe Domnul respins, nimeni n-a vrut să meargă după El, ci „toți ucenicii l-au părăsit și au fugit." Când Pavel a ajuns înaintea scaunului de judecată, a avut parte de aceeași soartă ca învățătorul lui și el scrie: „nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit." Acum, la fel ca altădată, Isus este disprețuit și lepădat de oameni, iar cei ce l-au călcat pe urme au avut totdeauna aceeași soartă. Cine am fi noi deci să blamăm pe Ionatan fără să ne condamnăm pe noi înșine?

Continuarea povestirii este tristă. În loc să devină „al doilea după împărat" (cum ar fi fost cazul dacă el s-ar fi alăturat regelui lepădat), Ionatan, una dintre cele mai atrăgătoare personalități și unul dintre cei mai curajoși ostași, își află sfârșitul pe muntele Ghilboa; cel mai mic dintre fiii lui, Mefiboșet, devine olog din cauză că doica sa l-a scăpat pe când încerca să fugă cu el pentru a-i salva viața. El a fost crescut la Lodebar („fără pășune"), foarte departe de împărat.

Care inimă rămâne rece când vine vorba de Mefiboșet? David i-a arătat „o bunătate ca a lui Dumnezeu" din cauza lui Ionatan, tatăl său, și sârmanul olog de ambele picioare a mâncat la masa împăratului care l-a tratat ca pe unul din fiii săi, în timp ce Tiba, slujitorul lui Saul, cultiva pământul infirmului împreună cu cei 15 fii și 20 de slujitori ai lui, pentru că regele a dat ca moștenire lui Mefiboșet „tot ce era al lui Saul și tot ce avea toată casa lui."

Când pribegia lui David ia sfârșit și acesta se înapoiază la Ierusalim, întâlnind pe Mefiboșet îl chestionează: „De ce n-ai venit cu mine, Mefiboșet?” Infirmul efectiv nu părăsise orașul, dar slujitorul lui, Ţiba, l-a înșelat și l-a calomniat înaintea împăratului. În timp ce Mefiboșet rămăsesse acasă, tânguindu-se, incapabil să umble, Ţiba nu i-a pus măcar șaua pe măgar. Ologul „nu și-a îngrijit picioarele, nu și-a îngrijit barba, nu și-a spălat hainele, din ziua de când a plecat împăratul și până în momentul când el s-a întors în pace.” (2 Samuel 19.24.) Am rămas mirat în fața răspunsului nedrept pe care l-a dat David în clipa când Mefiboșet îl asigură de deplină sa loialitate: „Tu și Ţiba veți împărți pământurile” (versetul 30), dar azi știu că acest răspuns a fost necesar pentru a scoate la iveală devotamentul fidel, loial și sincer al infirmului care adaugă: „Să ia chiar totul, căci împăratul domnul meu se întoarce în pace acasă.” Case și ogoare nu aveau nici vin preț în ochii lui Mefiboșet în comparație cu regele pe care îl iubea atât de mult.

Puține istorisiri ale Bibliei sunt atât de triste ca cele pe care le-am studiat chiar acum, însă nicăieri altundeva harul și bunătatea lui Dumnezeu nu par să strălucească atât de viu. Puține persoane ne sunt cunoscute care să manifeste un asemenea atașament ca al lui Mefiboșet. Doamne, dă-ne și nouă asemenea inimi minunate!

Mefiboșet a înțeles foarte bine cine era izvorul tuturor binecuvântărilor, pentru că el a avut un fiu căruia i-a pus numele Mica, nume ce înseamnă: „Cine este ca Domnul?”

Benaia, fiul lui Iehoiada

Nu-l pot omite nicidecum pe Benaia. Încă de pe vremea când eram copil, pe când mama ne istorisea toate aceste întâmplări, am prins o dragoste aparte pentru Benaia, unul dintre vitejii lui David.

„Benaia, fiul lui Iehoiada, fiul unui om din Cabteel, bărbat viteaz și vestit prin faptele lui. El a ucis cei doi lei ai Moabului. S-a coborât în mijlocul unei gropi, unde a ucis un leu, într-o zi când căzuse zăpada. El a ucis pe un Egiptean care avea o statură de cinci coți; și Egipteanul avea în mână o sulită, ca sulul unui țesător. S-a coborât împotriva lui cu un toiag, a smuls sulita din mâna Egipteanului și l-a ucis cu ea” (1 Cronici 11.22-23). (Oare leii Moabului pot fi luați ca un simbol pentru firea păcătoasă, leul din groapă pentru Diavolul și Egipteanul pentru lume?)

Iehoiada, tatăl lui Benaia, era domnitorul fiilor lui Aaron (1 Cronici 12.27); familia sa provenea din Cabteel, una din cetățile cele mai depărtate ale seminției lui Iuda, la hotarele Edomului, în sud (Iosua 15.21). În cursul luptelor și a intrigilor care au însoțit suirea pe tron a lui Solomon, Ioab a trecut de partea lui Adonia, dar Benaia a rămas totdeauna fidel regelui legitim.

Să ne oprim acum și asupra celor câteva cuvinte care ni se spun despre Benaia ca tată: „Al treilea comandant al armatei, pentru luna a treia, era Benaia, fiul preotului Iehoiada, capul; și în divizia lui erau douăzeci și patru de mii de oameni. Acest Benaia era un bărbat viteaz printre cei treizeci și în fruntea celor treizeci. Fiul său Amizadab era în divizia sa.” (1 Cronici 27.5-6.)

Ce sentiment de ușurare încearcă un părinte care are un asemenea fiu pe care se poate sprijini la bătrânețe! Ce înțelegere deplină, ce încredere reciprocă și ce unitate de gândire trebuie să fi caracterizat pe Benaia și fiul

lui! Aceasta ne duce cu gândul la Timotei care lucra cu Pavel pentru cauza Evangheliei asemena unui fiu cu tatăl său. Ce poate fi mai dulce pentru cel care a avut parte de relații atât de intime?

Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă dea înțelepciunea necesară pentru ca și copiii voștri, chiar încă mici fiind, să devină tovarășii voștri de lucru, astfel ca atunci când vor fi mari să puteți lucra împreună cu ei într-o armonie deplină!

Abner

Abner, fiul lui Ner, unchiul lui Saul (1 Samuel 14.50), era căpetenia oștirii lui Saul (2 Samuel 2.8). El a luptat pentru familia acestui rege timp de mai mulți ani după ce David fusese încoronat ca împărat. David l-a respectat și l-a admirat tot-deauna pe Abner, iar când acesta s-a prezentat înaintea sa pentru a încheia pace, l-a primit sărbătorește. Gelos pe acest războinic, Ioab l-a ucis cu sânge rece, crimă care a constituit, într-o mare măsură, cauza morții sale violente. David și-a exprimat opinia cu privire la Abner în următoarele cuvinte: „Nu știți că o căpetenie, un om mare a căzut astăzi în Israel?” (2 Samuel 3.38.)

Ne bucurăm să citim că David l-a numit pe laasiel, fiul lui Abner, căpetenia seminției lui Beniamin (1 Cronici 27.21).

Solomon

Am stăruit deja destul de mult asupra păcatului lui David când a luat-o de soție pe Bat-Șeba, al cărei prim copil a murit la o vârstă foarte fragedă. Solomon a fost al doilea copil care a rezultat din această unire. Numele lui înseamnă „pașnic” și „Domnul l-a iubit”; și pentru că Domnul l-a iubit, el a mai primit un nume, ledidia, care vrea să spună „preaiubitul Domnului.”

Nu vom mai reveni asupra acestei istorii foarte cunoscute. Viitorul se anunța luminos; când Dumnezeu Se oferă să dea curs dorințelor lui Solomon, acesta cere înțelepciune. Isus însuși avea să pomenească de „Solomon în toată strălucirea lui.” Nu încapă nici o îndoială că nici un om nu a avut perspective de viitor atât de mărețe ca Solomon.

Și totuși o seamă de slăbiciuni se manifestă chiar de la început. La începutul domniei sale, Solomon se aliază cu Faraon, împăratul Egiptului, ia de soție pe fiica lui și o aduce în cetatea lui David (1 împărați 3.1). El nu ar fi trebuit să se căsătorească cu o Egipteancă, o femeie păgână. Curând el avea să constate că aceasta nu era vrednică de „muntele sfânt al Sionului” și Solomon „a suit pe fiica lui Faraon din cetatea lui David în casa pe care i-o construise; căci a zis: „Soția mea să nu locuiască în casa lui David, împăratul lui Israel, pentru că locurile în care a intrat chivotul Domnului sunt sfinte” (2 Cronici 8.11). Solomon ar fi trebuit să știe că o femeie care nu era vrednică să locuiască în cetatea lui David nu putea fi nici soția sa. În zilele lui Ezra, Iudeii care își luaseră de soții femei străine au fost constrânși să le trimită în casa tatălui lor. Actualmente, în timpul harului, Pavel ne spune în 1 Corinteni 7.14 că femeia credincioasă sfințește soțul necredincios și că soțul credincios sfințește pe femeia necredincioasă. În felul acesta, copiii noștri sunt sfinți, chiar dacă numai unul dintre părinți

este credincios. Dar aceasta nu permite nicidecum căsătoria cu parteneri necredincioși. Dimpotrivă, se recomandă căsătoria „numai în Domnul” și se specifică lucrul acesta în mod categoric (1 Corinteni 7.39).

Vorbind despre căsătorie, aș vrea să vă atrag atenția asupra unui subiect pe care nu l-am tratat încă în cartea aceasta. Am fost pur și simplu frapat de grija deosebită manifestată de Avraam cu privire la căsătoria fiului său: Isaac nu trebuia să-și ia o soție din mijlocul popoarelor păgâne, a națiunilor cu care conviețuia și nu trebuia nici să se reîntoarcă în țara din care ieșise tatăl lui. Fiii au uitat repede seriozitatea cu care bunicul lor tratase problema aceasta: astfel Esau pare să nu fi cerut sfat tatălui său luându-și soții dintre femeile altor popoare, iar Iacob n-a șovăit să se întoarcă în țara pe care tatăl lui nu a avut permisiunea s-o mai vadă. Poate că aceasta a însemnat un progres în ce privește liber-tatea, dar nu și referitor la har și sfințenie. Chiar dacă sunt încă prea mici copiii voștri pentru a se pune problema căsătoriei, anii vor trece foarte repede și, înainte de a vă da seama, această ches-tiune de importanță vitală pentru ei vă va viza direct. Dumnezeu să vă ajute și să vă dea înțelepciunea și fermitatea necesară pentru a o rezolva în mod favorabil!

Și acum să revenim la Solomon. Din nefericire, nu-l vedem aplicând cu privire la el însuși înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Ne este mult mai ușor să recomandăm altora să umble pe drumul cel drept decât s-o facem noi înșine! El a scris: „Zi înțelepciunii: „Tu ești sora mea!” Și numește priceperea prietena ta, ca să te ferească de femeia necunoscută, de străina care întrebuițează cuvinte ademenitoare” (Proverbele 7.4-5). Dar Solomon a iubit multe femei străine, afară de fiica lui Faraon; moabite, amorite, edomite, sidoniene, hetite care făceau parte din neamurile despre care Domnul zisese copiilor lui Israel: „Să nu intrați la ele, și nici ele să nu intre la voi, căci v-ar întoarce negreșit inimile spre dumnezeii lor.” De aceste neamuri s-a alipit Solomon, târât de iubire. A avut de soții șapte sute de crăiese împărătești și trei sute de țititoare; și soțiile i-au abătut inima. Când Solomon a îmbătrânit, soțiile i-au plecat inima spre alți dum-nezei; și inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Solomon s-a dus după Astartee, zeița Sido-nienilor, și după Malcom, urâciunea Amoniților. Și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului, și n-a urmat în totul pe Domnul, ca tatăl său David. Atunci Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusa-limului un loc înalt pentru Chemoș, urâciunea Moabului, pentru Moloc, urâciunea fiilor lui Amon. Așa a făcut pentru toate soțiile lui străine care aduceau tămâie și jertfe dumnezeilor lor (1 împă-rați 11.1-8). Strălucirea minunatelor promisiuni ale tinereții sale fac cu atât mai sumbră tragedia căderii sale. Când ne-am ocupat de istoria lui David, am remarcat porunca specială dată de Dumnezeu împăratului de a nu-și lua un număr mare de soții, și am putut constata că asprele experiențe și mul-tele dureri de care a avut parte David s-au datorat neascultării lui. Solomon ar fi trebuit să profite de lecția aceasta, pentru că el cunoștea Legea, dar el a sfidat porunca divină și s-a lansat într-o neascultare evidentă, neascultare care l-a costat pe fiul său Roboam zece din cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Roadele acelei neascultări se văd și azi când mulți oameni se întrebă unde sunt aceste zece seminții. Numai Dumnezeu poate răspunde la întrebarea aceasta. În ciuda păcatului lui Solomon și a tuturor greșelilor omenești, noi știm că vine ziua când Dumnezeu va strânge pe cele zece seminții și le va aduce înapoi în țara de care au fost despărțite atâta timp. Vedeți, de exemplu, Ezechiel 37.15-28 și

Jeremia 16.16. De asemenea, în ciuda greșelii lui Solomon, observăm harul lui Dumnezeu care întrece păcatul omului și-i oferă, în cele din urmă, mijlocul de răscumpărare.

Ce noapte lungă de întuneric au trebuit să tra-verseze cele zece seminiții! Să nu uităm niciodată că aceasta este roada neascultării celui mai înțelept dintre oameni și căruia i se promisese viitorul pământesc cel mai glorios care fusese rânduit vreodată unui om.

Roboam

Citind numele mamei lui Roboam, „Naama, o Amonită” (2 Cronici 12.13), nu ne mirăm deloc că „el nu și-a pus inima să caute pe Domnul” (versetul 14). La fel ca tatăl și bunicul său, el și-a luat un mare număr de soții: 18 soții și 60 de țitoare. El a iubit-o pe Maaca, fiica lui Absalom, mai mult decât pe toate celelalte femei ale sale (11.21), însă din 2 Cronici 13.2 rezultă că nu-i vorba de fiul lui David. Roboam l-a desemnat pe Abia, fiul lui Maachei, spre a-i urma pe tronul lui Iuda. După 1 împărați 15.13, Maaca era o idolatră care a făcut „un idol Astar-teei.” Ce femeie a ales Roboam să fie mama viitorului rege al poporului lui Dumnezeu!

Abiam

Deși mama lui Abiam a fost una dintre fiicele lui Israel, femeia aceasta apare, așa cum am văzut ceva mai înainte, ca o închinătoare la idoli. Nu trebuie deci să ne mirăm de cele spuse cu privire la el: „El a umblat în toate păcatele pe care le făcuse tatăl său înaintea lui; și inima lui n-a fost întreagă a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Dar, din cauza lui David, Domnul Dumnezeu lui i-a dat o lumină la Ierusalim, punând pe fiul lui după el și păstrând Ierusalimul în ființă” (1 împărați 15.3-4). Deducem de aici că exemplul negativ al tatălui lui l-a făcut pe tânărul rege să se rățească în felul acesta. Toate acestea trebuie să constituie pentru noi ca părinți un serios avertisment, ca nu cumva să devenim pentru copiii noștri o pricină de ruină. Însă nu numai tatăl s-a făcut vinovat, pentru că dacă Duhul lui Dumnezeu găsește cu cale să ne dea și numele mamei sale și să ne descrie personalitatea sa, este pentru că ea a avut un rol important în formarea caracterului copilului său. Să ne gândim încă odată la faptul că, dacă numele mamelor regilor lui Iuda și Israel sunt notate cu toată atenția, este din cauză că sarcina formării caracterului copilului revine, în mare parte, mamei. În copilărie, când anumite impresii se întipăresc de o manieră aparte în sufletul copilului, cine păstrează mai bine legătura cu el dacă nu mama? Nu înseamnă că, prin aceasta, diminuăm cu ceva responsabilitatea capului fami-liei, ci pentru a înțelege mai bine cât de mare este și răspunderea mamei.

Chiar și față de un rege rău ca acesta, bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu se arată într-un mod deosebit. Sub domnia lui, Iuda cunoaște o frumoasă eliberare, pentru că fiii lui Iuda „se sprijiniseră pe Domnul, Dumnezeul părinților lor” (2 Cronici 13.18). Unul dintre lucrurile care ne rețin atenția la acest om care „a umblat în toate păcatele tatălui său” este acela că a avut un fiu bun: Asa. Asemenea cazuri sunt pentru mulți o mare enigmă, însă soluția o găsim în Sfânta Scriptură: „Din cauza lui David, Domnul Dumnezeu lui i-a dat o lumină în Ierusalim, punând pe fiul lui după el și păstrând Ierusalimul în ființă” (1 împărați 15.4). Acest copil

bun i-a fost dat din cauza lui David, deci până la a patra generație David a atras binecuvântarea Domnului asupra urmașilor lui. De altfel, Domnul aver-tizase pe Israel că El pedepsește „nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam” (Exodul 20.5). Aceasta ar trebui să ne determine a ne cerceta căile zi de zi pentru a face să coboare peste urmașii noștri binecuvântarea, și nu blestemul.

Asa

Numele mamei lui Asa nu ne este dezvăluit; numai acela al bunicii lui (în 1 împărați 15.10 se spune că aceasta era mama lui, dar în realitate este vorba de bunica sa; vezi nota la traducerea Darby). În formarea caracterului unui copil, și bunica are un rol important. Dumnezeu să ne ajute, în calitate de bunici, să dăm nepoților noștri cel mai frumos exemplu de viață creștină!

Cât despre bunica lui Asa, vai, aceasta nu a fost pentru el o pildă vrednică de urmat. Ea a făcut un idol, iar pentru păcatul acesta nepotul i-a retras titlul de împărătească; apoi i-a distrus idolul și i l-a ars în valea Chedronului (1 împărați 15.13). Inima lui Dumnezeu s-a bucurat și comentariul inspirat de Duhul Sfânt referitor la acest rege sună astfel: „Inima lui Asa a fost în totul a Domnului, în tot timpul vieții Lui” (15.14). Ce contrast între el și tatăl său despre care se vorbește la versetul 3: „inima lui n-a fost întregă a Domnului, Dumnezeului lui.” La bătrânețe, Asa se îmbolnăvește de picioare. Cei ce am ajuns la o vârstă respectabilă, putem desprinde de aici o învățătură foarte utilă, căci cu picioarele bolnave nu putem merge: „El va păzi pașii preaiubiților Lui” (1 Samuel 2.9). Într-adevăr, Dumnezeu să ne ocrotească pentru a umbla, până la adânci bătrânețe, în dreptate și sfințenie!

Iosafat

Fiul lui Asa, Iosafat, a fost unul dintre cei mai valoroși împărați ai lui Iuda. „Mamă-sa se numea Azuba, fiica lui Șilhi. El a umblat în toată calea tatălui său Asa și nu s-a abătut deloc de la ea, făcând ce este drept înaintea Domnului” (1 împărați 22.42-43). „Domnul a fost cu Iosafat, pentru că a umblat în cele dintâi căi ale lui David, tatăl său și n-a căutat pe Baali, pentru că a căutat pe Dumnezeu, Dumnezeul tatălui său și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel. Și Domnul a întărit domnia în mâinile lui Iosafat, căruia tot Iuda îi aducea daruri. Și a avut o mulțime de bogății și glorie. Inima lui s-a întărit din ce în ce în căile Domnului, și a îndepărtat din Iuda chiar și înălțimile și așerele” (2 Cronici 17.3-6). „Dar tot se mai găsesc lucruri bune în tine, pentru că ai înlăturat din țară așerele și ți-ai îndreptat inima să caute pe Dumnezeu” (2 Cronici 19.3). Însă „poporul tot n-avea inima îndreptată către Dumnezeul părinților săi” (2 Cronici 20.33). Citind diferite pasaje biblice, reținem bucuria cu care Duhul lui Dumnezeu vorbește despre părțile pozitive ale acestui rege. Dacă urmăriți istoria lui Iosafat în 2 Cronici 17-21, veți gusta bucuria biruinței câștigate asupra fiilor lui Moab și a fiilor lui Amon, precum și asupra tuturor celor ce au pornit cu război împotriva lui Iuda (2 Cronici 20.22). Bucuria se revarsă în cântări de triumf și în laude (așa cum se întâmplă și în alte împrejurări mai puțin importante):

„încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți prospera" (versetul 20). „Apoi, sfătuindu-se cu poporul, a numit niște cântăreți pentru Domnul și pe aceia care aduceau laude în strălucire sfântă, în timp ce mergeau înaintea bărbaților înarmați și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!" (versetul 21). Unei asemenea cântări de laudă, înălțate cu credință, Dumnezeu răspunde punând în învâlmășeală pe vrăjmași. Copiii lui Iuda obțin o victorie glorioasă, adunând pradă timp de trei zile, iar în a patra zi s-au strâns în valea Beraca (Binecuvântare) și au binecuvântat pe Domnul: „În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din Muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți" (20.22).

Binecuvântat este drumul credinței care duce totdeauna la biruință (pentru că: „Bucuria Domnului va fi tăria voastră") și după aceea la valea binecuvântării. O, de am cunoaște cu toții calea aceasta!

Regret că nu pot termina aici istoria lui Iosafat, pentru că povestirea continuă: „După aceea, Iosafat, împăratul lui Iuda, s-a aliat cu împăratul lui Israel, Ahazia, a cărui purtare era nelegiuită" (versetul 35). Ei s-au asociat spre a construi niște corăbii ce urmau să se deplaseze spre Tarsis, dar intervenția Domnului a făcut să eșueze acest proiect. Potrivit cu 1 împărați 22.49-50, Iosafat a sfârșit prin a înțelege că el nu se putea alia cu cel rău.

Se pare că Duhul Sfânt a ascuns înadins lipsurile lui Iosafat, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate. Fiul său, Ioram, a luat de soție o fiică a lui Ahab, care l-a determinat pe soțul ei să se abată de la calea Domnului (2 Cronici 21.6). El a domnit opt ani la Ierusalim și a murit fără să lase păreri de rău în urmă. Trist sfârșit pentru vin împărat păcătos, dar un sfârșit cu atât mai jalnic cu cât era vorba de fiul unui dintre cei mai buni regi ai lui Iuda, iar toate acestea din cauza unei femei! Iar Ioram a găsit această soție datorită legământului (posibil că acesta să fi fost de scurtă durată) încheiat de tatăl său cu un om nelegiuit. Ce lecție serioasă desprindem noi de aici!

Să vedem continuarea acestei istorii tragice. Soția lui Ioram se numea Atalia, fiica lui Ahab, una din cele mai stricate femei care au trăit vreodată. Fiul ei, Ahazia, (numit astfel poate datorită unchiului său, împăratul lui Israel, cu același nume, nepotul lui Ioram, Ioas, regele copil scăpat de la moarte prin mâna mătușii sale lehoșeba, și în sfârșit fiul lui Ioas, Amația: aceștia trei din urmă — Ahazia, Ioas și Amația — au fost șterși din genealogia lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam (Matei 1). Această rușine, această pagubă veșnică se datorează acestei scurte prietenii cu lumea, izvorâtă din dorința de a obține ceva aur din Tarsis. Prețul plătit de Iosafat a întrecut cu mult rezultatul obținut sau chiar ceea ce intenționa el să câștige. David a adus binecuvântări asupra familiei sale timp de patru generații, în timp ce Iosafat n-a lăsat în urmă decât blestem. Dumnezeu să ne păzească de lucruri atât de grozave, dar să ne păzim și noi cu toată grija!

Nu vreau să mai amintesc profunda ingratitudine a lui Ioas, nici „inima împărțită" a lui Amația (2 Cronici 25.2). Reținem doar că Ioas a fost ucis de slujitorii săi, unul dintre aceștia fiind fiul unei Amonite, iar celălalt al unei Moabite — comentariu solemn și concis al Scripturii cu privire la asemenea căsătorii strict interzise de Dumnezeu, neascultare care poate antrena mai târziu pe copiii rezultați dintr-o astfel de unire ca slujitori la

curtea regală.

Să reținem următoarele pasaje: 25.1; 26.3; 27.1, toate menționând numele unor mame. Ce răspundere apasă pe umerii unei mame! Ea trebuie să-și asume, în mod conștient, această răspundere pe care nu o va putea niciodată transmite altei persoane, și anume creșterea copiilor săi în ascul-tare de Domnul atât timp cât ei sunt încă tineri. Timpul trece iute, deci prindeți prilejul și răs-cumpărați-l! Aurul din Tarsis nu poate înlocui pier-derea copiilor voștri.

Ezechia

În persoana lui Ezechia avem de a face cu un alt rege excelent al lui Iuda. „Numele mamei sale era Abiia, fiica lui Zaharia" (2 Cronici 29.1). Toată veșnicia se va păstra amintirea acestei evlavioase fiice a lui Zaharia, a cărei influență liniștită și răbdătoare s-a făcut pe deplin simțită în educația acestui fiu, influență care s-a regăsit în tot binele pe care Ezechia l-a făcut țării sale și poporului său. Lucrul acesta trebuie să constituie o puternică încurajare pentru toate mamele creștine, cu atât mai mult cu cât tatăl acestui rege „a provocat la mânie pe Domnul" (28.25).

Lectura capitolelor care istorisesc viața lui Ezechia ne va permite să observăm frumusețea caracterului său, pentru că el a fost un adevărat tată pentru poporul lui. „Ezechia a vorbit inimii tuturor leviților care aveau înțelegere cu privire la buna cunoaștere a Domnului" (2 Cronici 30.22). Mai târziu, cu ocazia unui atac din partea unui dușman puternic, el zice: „Fiți tari și curajoși! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați înaintea împăratului Asiriei și înaintea întregii mulțimi care este cu el; căci cu noi sunt mai mulți decât cu el. Cu el este un braț de carne, dar cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, care ne va ajuta și va lupta pentru noi." Poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia, împăratul lui Iuda" (2 Cronici 32.7-8).

O dată mai mult, ne-am fi bucurat dacă is-torisirea biblică s-ar fi terminat într-o asemenea atmosferă, însă ea continuă. Urmărind un scop bun și înțelept, Dumnezeu îl avertizează pe rege, în vârstă de 39 sau 40 de ani, că va muri. Căile Domnului sunt totdeauna bune și desăvârșite; din nefericire, Ezechia nu a înțeles lucrul acesta și, la auzul unor asemenea cuvinte, el se întoarce cu fața la perete, plânge cu amar și se roagă Domnului. Rugăciunea sa izvorăște dintr-o stare de disperare, însă eu mă tem că el nu s-a gândit să spună: „facă-se voia ta!" Dumnezeu îi împlinește, totuși, cererea (așa cum o face El adesea și cu noi când insistăm asupra unui lucru) și îi acordă regelui încă 15 ani de viață. Dar, vai, acest timp nu a fost tot atât de glorios ca anii precedenți. Mai întâi, inima împăratului s-a umplut de mândrie (2 Cronici 32.25-26); trei ani mai târziu i s-a născut un fiu pe care l-a numit Manase (uitare). Din versetele citite mai înainte s-ar părea că Ezechia a uitat „bine-facerea pe care a primit-o" (versetul 25). Când s-au terminat cei 15 ani de viață acordați tatălui său, băiatul acesta avea 12 ani. El a domnit 55 de ani la Ierusalim, dar „a făcut ce este rău înaintea Dom-nului, după urâciunile popoarelor pe care Domnul le izgonise dinaintea fiilor lui Israel. El a zidit iarăși înălțimile pe care tatăl său Ezechia le dărâmasese; a ridicat altare Baalilor, a făcut idoli Așerei, și s-a închinat înaintea întregii oștiri a cerurilor și i-a slujit. A zidit altare în Casa Domnului, măcar că . Domnul zisese: „În Ierusalim va fi Numele Meu pe i vecie."

A zidit altare întregii oștiri a cerurilor în cele două curți ale Casei Domnului" (2 Cronici 33.2-5).

Și relatarea continuă, redând oribilele păcate co-mise de acest om, fiul unuia dintre cei mai buni împărați ai lui Iuda, însă un fiu provenit din mândria și voia personală a tatălui său. 2 împărați 24.4 adaugă: „din cauza sângelui nevinovat pe care-l vărsase Manase, și de care umpluse Ieru-salimul. De aceea, lucrul acesta Domnul n-a voit să i-l ierte." Manase a făcut ca Iuda și locuitorii Ierusalimului să rățăcească, împingându-i să comită mai multe păcate decât popoarele pe care le-a nimicit Domnul dinaintea copiilor lui Israel. „Domnul a vorbit lui Manase și poporului său, dar ei nu au vrut să asculte. Atunci Domnul a trimis împotriva lor pe căpeteniile oștirii împăratului Asiriei, care au prins pe Manase și l-au pus în lanțuri. L-au legat cu lanțuri de aramă și l-au dus la Babilon. Când a fost la strâmtoare, s-a rugat Domnului, Dumnezeului lui, și s-a smerit adânc înaintea Dumnezeului părinților săi. I-a făcut rugăciuni; și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a scultat cererile, și l-a adus înapoi la Ierusalim în împărăția lui. Și Manase a cunoscut că El, Domnul, era Dumnezeu." (2 Cronici 33.9-13.)

Deși, într-un anumit sens, păcatul lui nu a putut fi iertat — pentru că din cauza păcatului lui, Ierusalimul a fost nimicit, Ieremia 15.4 — totuși, chiar un păcătos așa de mare ca Manase a putut primi personal o iertare deplină din partea Dum-nezeului lui Israel. Rugăciunea făcută în temnița din Babilon prin care Manase cerea iertare Dom-nului a fost luată în considerare și împlinită, pentru ca în felul acesta să fie încurajați și alți păcătoși care se pocăiesc și se întorc la Dumnezeu acesta plin de milă și îndurare, încet la mânie, bogat în bunătate și care renunță a mai trimite relele cu care amenințase pe păcătoși (Ioel 2.13).

Dacă unul dintre cititorii mei s-a depărtat de calea dreaptă, îl rog să-și aducă aminte că drumul de întoarcere îi este larg deschis și că Tatăl este gata să-l ierte fără a-i adresa vreun reproș. Noi știm bine ce am meritat și ne este greu să înțelegem cum de nu ni s-a făcut după faptele noastre. Simțim din plin iertarea lui Dumnezeu, fără a putea înțelege vreodată ce L-a determinat să ne ierte. Manase a putut vedea că Dumnezeu rămâne credincios promisiunilor Sale, oferind chiar și mai mult decât a promis; pentru că Domnul i-a dat acestui rege vinovat care s-a umilit, pe unul dintre cei mai buni împărați ai lui Iuda în persoana nepotului lui, Iosia. Așa lucrează Dumnezeu în harul Lui nemărginit.

Nepotul lui Manase nu avea decât șase ani când a murit bunicul lui. Umiliția și pocăința bătrânului rege însoțite de energia pe care a dovedit-o înlăturând idoli pe care-i făcuse și reparând altarul Domnului (2 Cronici 33.15-16) trebuie să fi făcut o bună impresie asupra copilului, și probabil că au fost mijlocul folosit de mâna bună a lui Dumnezeu pentru a-l determina să urmeze același drum. Cât despre fiul lui Manase, Amon, în vârstă de 22 de ani la moartea tatălui său, acesta nu a fost deloc influențat de schimbarea respectivă: „El nu s-a smerit înaintea Domnului, cum se smerise tatăl său Manase, căci Amon s-a făcut din ce în ce mai vinovat" (2 Cronici 33.23). Ce mesaj solemn pentru noi, merit să ne angajeze a-i călăuzi pe copiii noștri pe calea cea bună chiar de când sunt mici!

Iosia

Iosia nu avea decât opt ani când a luat locul tatălui său și când a ajuns la 15-16 ani „, a început să caute pe Dumnezeu tatălui său David" (2 Cronici 34.3). Duhului lui Dumnezeu I-a plăcut să ofere amănunte cu privire la acest bărbat; să remarcăm în trecut locul rezervat lui Iosafat, Ezechia și Iosia în cărțile istorice și să ne închipuim bucuria pe care o resimte Dumnezeu când găsește un om care îl caută cu toată sinceritatea. Un alt motiv de bucurie iese la iveală atunci când, curățind Casa Domnului, preotul Hilchia găsește cartea Legii care fusese pierdută și neglijată mulți ani în șir. Nici chiar Iosia nu o văzuse vreodată și nu auzise vorbindu-se despre ea, ca dovadă a groaznicei decăderi a lui Iuda: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntare între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi înmulțite ca zilele cerului deasupra pământului" (Deuteronom 10.1-5). Dar pe timpul lui Iosia, ca de altfel și în timpul tatălui său, această carte fusese atât de bine dată la o parte încât nici un rege și nici un preot nu știa nimic nici chiar despre existența ei. De aceea nici nu-i de mirare că poporul se rătăcise atât de mult de la calea Domnului. Un popor sau o familie care pun deoparte Cuvântul Domnului nu pot decât să se depărteze de Dumnezeu. Să învățăm așadar lecția care rezultă de aici: este datoria noastră sfântă să ajutăm pe copiii noștri să se familiarizeze cu Biblia, să învețe s-o iubească și s-o ascundă, nu în țărână și sub ruine, cum făcuseră locuitorii Ierusalimului, ci în adâncul inimii. Voi, dragi părinți, trebuie să-i inițiați pe copiii voștri în cercetarea și cunoașterea acestei Cărți binecuvântate. Hilchia a dat cartea lui Șafan, logofătul regelui, care a adus-o la el și a început să-i citească din cuprinsul ei cu voce tare. Cum împăratul nu avusese deloc cunoștință despre aceste cuvinte ale Domnului, și-a sfâșiat hainele și a început să plângă amar; apoi a trimis pe câțiva dintre oamenii săi de încredere printre care se numărau Hilchia și Șafan, la prorocița Hulda. Nu știm dacă și aceasta dispunea de cartea Legii, însă ea a trimis lui Iosia un mesaj solemn: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Spuneți omului care v-a trimis la mine: „Așa vorbește Domnul: „Iată, voi aduce răul peste locul acesta și peste locuitorii lui, toate blestemele scrise în cartea care s-a citit înaintea împăratului lui Iuda. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, ca să Mă provoace la mânie prin toate lucrările mâinilor lor, mânia Mea s-a vărsat asupra acestui loc, și nu se va stinge." Dar să spuneți împăratului lui Iuda care v-a trimis să întrebați pe Domnul: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, cu privire la cuvintele pe care le-ai auzit: „Pentru că ți s-a înduioșat inima, pentru că te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu, când ai auzit cuvintele rostite de El împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, pentru că te-ai smerit înaintea Mea, pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, și Eu am auzit — zice Domnul — iată, te voi strânge lângă părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău și nu vei vedea cu ochii tăi toate nenorocirile pe care le voi trimite peste locul acesta și peste locuitorii lui." (2 Cronici 34.23-28.)

Chiar dacă un rege ca Iosia putea să întârzie judecata teribilă, nu putea s-o și împiedice. Dacă judecata rostită de Dumnezeu contra cetății Ninive a fost amânată din cauza pocăinței locuitorilor săi, ea nu a fost

definitiv dată la o parte. Ce bine ar fi fost pentru Israel ca Ezechia să se fi plecat înaintea voii lui Dumnezeu! Procedând astfel, Manase nu s-ar fi născut. Ori, tocmai acest Manase a cauzat ruina poporului său. Iosia a vrut să lupte contra lui Neco, împăratul Egiptului, în ciuda avertismentelor lui Dumnezeu care îi spunea să nu facă lucrul acesta; acest act de neascultare și de impunere a propriei voințe i-a prilejuit moartea, o moarte prematură, pentru că el nu avea decât 39 de ani, exact vârsta la care ar fi trebuit să moară Ezechia. „Iosia nu s-a întors de la el... n-a ascultat de cuvintele lui Neco, care veneau din gura lui Dumnezeu. A înaintat la luptă în valea Meghido. Arcașii au tras asupra împăratului Iosia; și împăratul a zis slujitorilor săi: „Luați-mă, căci sunt greu rănit!” (2 Cronici 35.22-23.) Tot Iuda și Ierusalimul au jelit pe Iosia, iar Ieremia a scris o plângere cu privire la el.

Puteau să tot plângă și să se tânguiască, pentru că, odată cu moartea lui Iosia, istoria lui Iuda se apropia de sfârșit: i-au urmat fiii și nepoții, oameni unul mai mizerabil decât altul. Și noi ne vom mai pune odată una și aceeași întrebare: De ce un rege atât de evlavios a avut niște fii atât de răi? Probabil că unul dintre răspunsuri se află în acest caracter încăpățânat despre care tocmai vorbirăm, încă-pățânare care l-a împins să nu asculte de Dumnezeu spre a acționa potrivit propriei lui voințe omenești, chiar cu prețul vieții sale. Dacă o asemenea trăsătură de caracter s-a manifestat până în ultima clipă, credem că ea a constituit tocmai punctul slab al acestui împărat. Să nu ne biziim pe voința noastră înșine, pentru că aceasta poate îmbrăca forme foarte subtile. Numeroși copii ai lui Dumnezeu care se silesc să apară foarte credincioși și sfinți umblă, în realitate, după buna plăcere a voii lor. Unii fac mare caz de drumul pe care l-au ales, de decizia pe care au luat-o, dar cine poate susține că nu a greșit niciodată în sensul acesta? Cu toții trebuie să ne umilim și să recunoaștem că aici se ascunde una din cauzele celor mai multe dintre căderile noastre. Nu-i deloc ușor să poți spune totdeauna, cu toată sinceritatea: „Facă-se voia Ta!”

Dar Scriptura ne mai oferă unul dintre motivele acestei situații deplorabile, motiv bine ascuns, cum se întâmplă adesea când vine vorba de păcatele unor sfinți. Prorocul Țefania prorocea în timpul domniei lui Iosia, și el avea ceva special de spus cu privire la prinții și fiii împăratului (adică tocmai acești tineri care, ceva mai târziu, aveau să devină ei înșiși regi): „Voi pedepsi pe prinți și fiii împăratului și pe toți cei ce poartă haine străine” (Țefania 1.8). Și în zilele noastre tineretul este foarte ispitit să se singularizeze în modul lui de a se îmbrăca. De aceea este necesar ca, atât ei, cât și părinții lor să-și aducă aminte că purtarea de „haine străine” a fost una din cauzele decăderii și ruinei lui Iuda. Cu o sută și cincizeci de ani înainte, Isaia avertizase solemn pe Israel cu privire la judecata ce urma să vină asupra sa deoarece „sunt plini de idoli Răsăritului” (Isaia 2.6). Pasajul acesta devine și mai explicit după ce am citit Ezechiel 23.14-17 care vorbește de atracția exercitată asupra lui Iuda de către picturile caldeene: „A zărit pe ziduri niște portrete de bărbați, niște imagini de Caldeeni pictați cu culoare roșie, cu brăie împrejurul coap-selor lor, cu turbane de felurite culori pe cap, toți având înfățișarea unor viteji, după felul fiilor Babi-lonului, a căror țară de naștere este Caldeea; și îndată ce l-a văzut cu ochii ei, i-a poftit și le-a trimis soli în Caldeea. Și fiii Babilonului au venit la ea...”

Am subliniat, în cuprinsul cărții de față, că istoria lui Israel a fost tulburată, la un moment dat, după intrarea

lui în Canaan, de o manta provenită din Babilon (Iosua 7.21). Este straniu să constatăm că aceleași veșminte provenind din Babilon care au influențat începutul istoriei lui Israel în Canaan grăbesc acum deznodământul acestei istorii! Ba-bilonul în Sfânta Scriptură este imaginea lumii; el se situează tocmai pe vechiul amplasament al tur-nului Babei care înseamnă „încurcătură.” Dacă noi amestecăm problemele și lucrurile lumii cu cele ale lui Dumnezeu nu vom obține decât confuzie, încurcătură. La începutul istoriei sale, Israel dispunea de puterea spirituală necesară înlăturării răului, însă, vai, în zilele lui Iosia — și chiar în propria sa familie — această forță spirituală lipsea cu desăvârșire. Copiii regelui purtau, fără să se ascundă, veșminte străine (pe timpul lui Iosua man-taua fusese ascunsă), arătând prin aceasta cui aparțineau inimile lor. Veșmintele de pe copiii noștri mărturisesc însăși starea lor lăuntrică; sinceritatea lor, faptul de a aparține cerului sau lumii cu moda și felul ei de a fi. Lumea intrase în palatul regelui lui Iuda și judecata divină nu mai putea fi amânată. „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu. Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4.4). Cei cărora le sunt adresate aceste cuvinte sunt numiți „adulteri.” Oare nu este cuvântul acesta atât de șocant încât să ne poată reține atenția?

Eu nu vreau să mai stăruiesc asupra nenorocirilor prin care au trebuit să treacă fiii lui Iosia: le cunoașteți tot așa de bine ca și mine. Cu ei se termină și istoria lui Israel și a lui Iuda.

Daniel

La drept vorbind, Daniel nu se înscrie în cadrul preocupărilor cărții noastre, deoarece nu știm nimic despre părinții lui. Însă el a trăit cam în aceeași perioadă cu tinerii prinți de care ne-am ocupat în capitoul precedent. Erau cu toții de vârste apropiate și nu-i deloc exclus ca și Daniel să fi fost expus aceluiași tentații ca ei. Oare să fi fost și el unul dintre tinerii prinți cărora Țefania le adresase un mesaj atât de solemn? Daniel și prietenii lui au refuzat mâncările delicioase ale împăratului Babilonului, preferând să consume zar-zavaturi și apă în loc de băuturi alcoolice. „Daniel s-a hotărât să nu se întineze cu bucatele alese ale împăratului” (Daniel 1.8). Această „alipire a inimii” de Dumnezeu care-l caracterizează pe Daniel se regăsește în sânul Bisericii primare (Faptele Apostolilor 11.23) și este un lucru de care avem nevoie și azi, noi și voi toți. O, dacă ar putea copiii noștri să vadă că inimile noastre sunt realmente și pe deplin alipite de Domnul și că noi am rupt orice legătură cu lumea și cu felul ei de a fi, fie că este vorba de îmbrăcăminte, hrană, băutură sau orice alt lucru. Trebuie să putem spune și noi împreună cu Pavel: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6.14).

Pavel și lumea erau vrăjmași de moarte. Nu aveau nimic în comun, nu aveau ce discuta împreună. Dumnezeu să vă dea harul să-i puteți călăuzi în așa fel pe copiii voștri încât să meargă pe urmele lui Daniel, și nu pe ale fiilor lui Iosia.

Mardoheu

Să spunem câteva cuvinte și cu privire la Mardoheu pentru a îmbărbăta inimile unchilor. Ne-am ocupat

deja de unul dintre ei, Caleb, și am scos în evidență reconfortarea și consolarea pe care le găsea în preajma acestuia nepotul său Otniel. Ce bucurie trebuie să fi avut David când tânărul său nepot Ionatan l-a ucis pe uriașul care avea câte șase degete la fiecare mână și la fiecare picior (2 Samuel 21.21)! Fără îndoială că exemplul dat de unchiul său l-a încurajat mult pe acest tânăr.

Estera trebuie să fi adus o puternică îmbărbătare unchiului ei când locuiau în palatul regal de la Susa. Mardoheu crescuse pe nepoata sa rămasă orfană, în frica de Dumnezeu lui Israel; apoi, odată cu trecerea anilor, chiar aunci când ea s-a aflat la curtea împăratului, Estera nu s-a depărtat de această învățătură. O minunată dovadă despre temeinicia acestor cuvinte inspirate: „învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbele 22.6)

Probabil că Estera și Mardoheu au trăit după reconstruirea templului din Ierusalim. Ne mirăm că oameni așa de evlavioși nu se întorseseră în țara părinților lor. Este unul din lucrurile îngăduite de Dumnezeu, și anume: poate că uneori lipsa noastră de credință sau de devotament ne împiedică să alegem calea cea mai bună, și Dumnezeu ne acceptă așa cum suntem, folosindu-ne acolo unde am ales să rămânem, chiar dacă voia Lui ar fi fost cu totul alta. Inimile noastre sunt puternic mângâiate și încurajate — în măsura în care ne dăm seama de gravitatea lipsurilor noastre — amintindu-ne că Dumnezeu face ca toate lucrurile să conlucreze spre binele celor ce-L iubesc. Un exemplu prețios despre un asemenea adevăr ni-l oferă cartea Esterei, deși numele lui Dumnezeu și nici chiar cuvântul „dum-nezeu” nu se găsesc niciodată acolo.

Șalum și fiicele sale

Nu pot termina aceste studii referitoare la părinții din Vechiul Testament și copiii lor fără să-l pomenesc și pe Șalum. Neemia, paharnicul împăratului Persiei, vine la Ierusalim pentru repararea zidurilor, treizeci de ani, aproximativ, după istoria Esterei și a lui Mardoheu. Templul fusese terminat cu câțiva ani în urmă, dar zidurile cetății erau în ruine. La auzul acestor lucruri, Neemia cade bolnav de întristare, într-o asemenea măsură încât și-ar fi riscat capul dacă mai rămânea lângă împărat. Dar Neemia era un om al rugăciunii. Dumnezeu l-a ascultat, i-a împlinit cererea, și acest om credincios a putut să se ducă la Ierusalim. Noblețea caracterului său a câștigat toate inimile, și poporul a început lucrul. Toate detaliile pe care Duhul Sfânt a găsit cu cale să le noteze prezintă pentru noi un real interes: unii zideau, alții reparau și, în sfârșit, unii „nu s-au supus în slujba Domnului” (Neemia 3.5). Dar eu aș vrea să vorbesc aici de Șalum, „mai marele peste jumătate din ținutul Ierusalimului” (Neemia 3.12) și de fiicele sale. Probabil că acesta era un om bogat care își crescuse fiicele în condiții deosebite, într-o casă frumoasă și cu servitori la dispoziție. Măinile lor nu vor fi fost deloc afectate de muncă, nefiind nevoie. Dar la apelul lui Neemia, Șalum se lansează, nu cu niște robi sau cu niște zidari experimentați pe care i-ar fi putut plăti, ci cu propriile sale fiice (ne putem da seama de aici că el nu avea băieți). Încerc să-mi imaginez aceste fete fine îmbrăcându-se cu haine uzate și îndepărtând molozul, adunând pietre, transportând mortar. Dumnezeu a apreciat râvna lor și a găsit cu cale ca devotamentul fiicelor lui Șalum să fie pomenit o veșnicie întregă, să se scrie în cartea sfântă despre aceste fete care s-au dovedit a fi gata să-l ajute

pe tatăl lor într-o muncă specifică bărbaților. Fără îndoială că o asemenea muncă le-a lăsat bătăături în palme, le-a solicitat fizic eforturi mari, dar ele nu au voit să renunțe. Am cunoscut un tânăr care dispunea de numeroase calități, dar aceea care i se părea lui cea mai valoroasă se putea exprima în cuvintele următoare: „Nu se teme niciodată că-și va murdări mâinile.” Același lucru se putea spune despre fiicele lui Șalum.

După câte știu eu, aceste fete simt ultimii copii menționați împreună cu părinții lor în Vechiul Testament, dacă ignorăm pe copiii ale căror mame erau păgâne și care nu cunoșteau limba Canaanului. Nu am acum pe inimă să vorbesc despre aceștia, deoarece tabloid acestor fete care au lucrat împreună cu tatăl lor pentru gloria Domnului este unul dintre cele mai minunate și mai potrivite să încheie studiile noastre din Vechiul Testament.

Ceea ce am dorit fierbinte întotdeauna, nu numai pentru fiicele mele, dar și pentru fiii mei, a fost să-i știu luptând împreună, cu un suflet și un singur gând pentru credința Evangheliei (Filipeni 1.27).

„Cunoașteți însă râvna lui încercată, cum, ca un copil cu tatăl lui, ca un rob a slujit împreună cu mine în lucrarea Evangheliei” (Filipeni 2.22).

Noul Testament

Zaharia și Elisabeta

„În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot numit Zaharia, din ceata lui Abia. Soția lui era din fiicele lui Aaron și se chema Elisabeta. Amândoi erau drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate poruncile și rânduielile Domnului.” (Luca 1.5-7.)

Zaharia și Elisabeta locuiau în ținutul muntos al Iudeii. într-o zi când a ieșit la sorți ca Zaharia să tămâieze în Templul din Ierusalim, în timp ce o mulțime aștepta afară, îngerul Gabriel s-a arătat preotului, spunându-i: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată și soția ta Elisabeta îți va naște un fiu căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie; și mulți se vor bucura de nașterea lui, pentru că el va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici altă băutură amețitoare, și va fi umplut de Duh Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii... ca să gătească pentru Domnul un popor bine pregătit” (Luca 1.13-17). Zaharia recunoscuse faptul că chiar un înger i-a vorbit, pentru că a fost tulburat și l-a cuprins frica, însă nu putea crede vestea care-i fusese adusă la cunoștință. „Cum voi cunoaște lucrul acesta?” a întrebat el pe înger. Iată, aceasta este inima omenească, și chiar o inimă a unui om atât de respectabil cum era Zaharia, pe care Sfânta Scriptură îi descrie prin cuvintele următoare: „drept înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate poruncile și toate rânduielile Domnului.” Și acum iată-l că nu-i dispus a lua pe cuvânt pe îngerul Gabriel! Credeți că noi am fi fost mai buni? Oare suntem noi totdeauna gata a primi cuvintele Unuia care este infinit mai mare ca Gabriel? Cum ne-am putea permite să-l condamnăm pe Zaharia? Eu cred că am fi făcut și mai rău, deoarece adesea șovăim să acceptăm Cuvântul lui

Dumnezeu așa cum este el, fără a pune întrebări.

Totuși, Zaharia avea credință, pentru că altfel cum putea fi el un om „drept înaintea lui Dum-nezeu”? „Că nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin Lege, este evident pentru că cel drept va trăi prin credință” (Galateni 3.11). Este sigur că Zaharia s-a rugat pentru a avea un fiu, pentru că îngerul îi spune: „Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunile tale au fost ascultate”, iar rugăciunile lui au fost ascultate tocmai din cauză că au fost făcute cu credință. Oare nu procedam la fel și cei mai mulți dintre noi? Da, noi avem credință. Ne confruntăm zilnic cu numeroase probleme: educația copiilor noștri, grijile și nevoile cotidiene, și iată-ne totuși tentați a pune întrebări Domnului.

Principala învățătură pe care trebuie s-o tragem de aici ca părinți constă în aceste cuvinte: „Aveți credință în Dumnezeu!” A manifesta îndoiala cu privire la cuvintele îngerului a fost un fapt atât de grav, încât Zaharia a rămas mut. Oare ce se petrece în inima Domnului Isus când ne vede așa de zăbavnici „a-L lua pe cuvânt?” Chiar dacă suntem niște ființe atât de slabe, ne place să fim crezuți; un înger dorește să fie crezut, și atunci să ne îndoim noi de Acela care este cu mult mai presus de îngeri? Să ne îndoim de cuvintele Aceluia care nu poate să mintă? Să privim mai departe cum lucrează harul lui Dum-nezeu. Necredința lui Zaharia l-a costat imposibilitatea de a-și folosi limba câteva luni, dar aceasta nu s-a răsfrânt deloc asupra copilului pentru care el s-a rugat și care a devenit un om despre care Domnul lui (și al nostru) a putut spune: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 11.11; Luca 7.28). De aceea istoria lui Ioan Botezătorul și a părinților săi ne oferă atâta îmbărbătare, chiar dacă ne simțim muștrați prin intermediul ei. Să acceptăm, cu deplină umilință, învățătură și muștrarea care provin de aici, dovedindu-ne gata să credem în Cuvântul lui Dumnezeu care „se împlinește la tim-pul lui.”

Versetul 14 insistă asupra caracterului copilului: „El va fi pentru tine o pricină de bucurie și de veselie.” Dumnezeu dorește fierbinte ca și copiii noștri să fie pentru noi „o pricină de bucurie și de veselie” și în Psalmul 127.3 El adaugă: „Fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El.” Prin urmare, dacă nu întot-deauna sunt pentru noi copiii noștri „o pricină de bucurie” mi se pare că noi înșine, ca părinți, suntem de condamnat.

Familia din Nazaret

Suntem pur și simplu frapați de numărul atât de mic al familiilor menționate în Noul Testament. Totuși, aceea de care ne vom ocupa acum este unică, din cauză că nu a existat niciodată un Copil asemănător Celui care S-a născut într-un staul din Betleem, nefiind loc pentru El în casa de poposire.

Ne-ar fi plăcut să zăbovim îndelung asupra casei din Nazaret, dar Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a găsit cu cale să tragă o perdea asupra anilor copilăriei lui Isus. Îi întrezărim doar la vârsta de 12 ani când El spune mamei Sale și lui Iosif: „Oare nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” (Luca 2.49). „Lucrurile”

Tatălui Său constituiau adevărata ambianță în care El trăia: și totuși, Dom-nul gloriei Se întoarce împreună cu părinții Săi în umila casă din Nazaret unde „le era supus.” Isus a fost crescut în casa dulgherului din Nazaret. Duhul Sfânt folosește același cuvânt grecesc când este vorba de copiii noștri în Efeseni 6.4: „Creșteți-i în disciplina și învățătura Domnului.” Să ne oprim un moment asupra educației acestui Copil fără egal: niciodată neascultător, niciodată iritat, niciodată bosumflat, niciodată grosolan, niciodată încăpățânat, niciodată mincinos. El avea patru frați: Iacob, Iose, Iuda și Simon și câteva surori (Marcu 6.3). Cum în acest ultim verset El este numit „tâmplarul”, s-ar putea deduce că Isus a lucrat cu tatăl Său în atelierul acestuia. Poate că Iosif deja murise la acea dată, pentru că se vorbește de „fiul Măriei”, fără a se face vreo aluzie la Iosif.

La începutul lucrării Sale în public, frații Dom-nului nu credeau în El. Avem o ilustrație a acestor frați necredincioși în istoria din cartea Genezei care descrie gelozia unor oameni foarte diferiți de Iosif, cel mai tânăr frate al lor. Copilul Isus nu a avut totdeauna parte de o viață ușoară. Mai târziu, fratele Său Iacob, cel mai apropiat ca vârstă, devine unul dintre cei mai fideli slujitori ai Lui. Nu numai Iacob L-a urmat pe Domnul, ci și ceilalți frați ai Lui, pentru că în 1 Corinteni 9.5 sunt numiți „frații Domnului” împreună cu Chifa. Aceasta ne permite să credem că toți membrii familiei din Nazaret au devenit niște fideli ucenici ai Domnului Isus Hristos.

Probabil că epistola lui Iacob a fost scrisă de fratele lui Isus; acesta se prezintă ca „rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos.” El pune pe același plan pe Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos, dovedind prin aceasta credința sa deplină în divinitatea lui Hristos. Îl mărturisește din toată inima ca Domn și se declară robul lui. Un rob era cumpărat cu o sumă de bani, iar Iacob, fratele Domnului, se declară ca atare de la primele cuvinte ale scrisorii sale.

Oare ne este îngăduit să credem că înșiși anii copilăriei Sale l-au influențat pe Iacob spre a fi atras de Acela care era fratele și Domnul lui? Pe baza textului din 1 Petru 3.1 se pare că da. Iată ce se spune aici cu privire la soții necredincioși: „dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor lor.” Acest cuvânt „purtare” revine frecvent în epistolele lui Petru. Și Iacob îl folosește (3.13). Oare s-o fi gândit el la purtarea, la felul de a trăi al Aceluia pe care L-a putut urmări în timpul copilăriei, tinereții și maturității Sale? Cum mama lui Isus păstra în inima ei toate cuvintele Sale, de ce nu ar fi făcut-o și Iacob.

Lăsați copilașii să vină la Mine

Eu nu pot uita gestul mamelor care își aduceau „copilașii” la Domnul pentru ca El să-i binecuvînteze. Aceeași povestire este repetată de trei ori: Matei 19.13-15; Marcu 10.13-16; Luca 18.15-17. Medicul Luca folosește un cuvânt grecesc (brephos) care arată că era vorba de copii nou-născuți. Evan-ghelistul Marcu, cel care relatează deseori amănunte despre unele gesturi ale Domnului, spune: „i-a luat în brațe și, punându-și mâinile peste ei, i-a binecuvîntat.” Aici Duhul lui Dumnezeu redă cuvântul „binecuvîntat” printr-un termen foarte puternic, rezervat numai pentru acești copilași, termen pe care nu-l mai întâlnim nicăieri în Noul Testament și care ar putea fi tradus astfel: „i-a binecuvîntat cu ardoare.” Când ucenicii au respins pe mamele acestea, Marcu mai notează că Isus „S-a mâniat.” Și de data aceasta Duhul Sfânt folosește un cuvânt puternic

care are sensul de „întristat, necăjit, indignat, mâniat.” Noul Testament vorbește de șase ori despre persoane nemulțumite, întristate, indignate sau mahnite: ucenicii de câteva ori, fariseii, mai marii sinagogii. Dar termenul utilizat aici nu mai apare în altă parte spre a exprima atitudinea Domnului față de ucenici. Toate acestea ne dau o învățătură foarte interesantă. Dureros că trebuie să spunem lucrul acesta, dar și astăzi mulți oameni merg pe urmele ucenicilor, căutând să-i împiedice pe părinții creștini a-și aduce copiii înaintea Domnului. Persoanele acestea socotesc că procedează după voia Domnului, însă eu cred că El este din nou îndurerat, întristat, supărat. „Prea-iubitule, nu urma răul, ci binele” (3 Ioan 11).

Copii unici

În Evanghelia după Luca găsim un grup special de familii pe care le vom privi mai îndeaproape. Nouă ne este bine cunoscută această expresie „sin-gurul Fiu” (unicul Fiu) folosită de Ioan, ucenicul preaiubit. „Fiindcă Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.16); „slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14); „singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). Ioan folosește de cinci ori această expresie cu privire la Domnul Isus, inclusiv o dată în prima sa epistolă. Dar Luca, cel care și-a redactat scrierile înainte de Ioan, folosește aceste cuvinte pentru trei familii, ca și cum ar fi vrut să ne facă să cunoaștem semnificația lor profundă, mai înainte ca Duhul Sfânt să ne vorbească de Fiul unic al Tatălui.

Văduva din Nain

Ca medic, Luca se interesa de toate amănuntele referitoare la bolile și suferințele care-i ieșeau în cale. În capitolul 7.11-15, el relatează întâlnirea Domnului cu un convoi funebru care ieșea din cetatea Nain. Mortul era vin tânăr, fiul unic al mamei sale care era văduvă. Când l-a văzut, lui Isus I s-a făcut milă de ea și a zis femeii: „Nu plânge” apoi S-a apropiat și S-a atins de sicriu. Cei ce-l duceau s-au oprit. Și El a zis: „Tinare, ridică-te, îți spun!” „Mortul s-a ridicat și a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi maicii lui.” Ce simpatie, ce spirit de înțelegere, ce har din partea Domnului! Ce bine cunoaștea El inima acestei mame și cum îi mai împărtășea suferința! El nu l-a angajat pe tinerel să vină după El, ci l-a dat înapoi mamei sale ca să-i slujească de sprijin și mângâiere. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” El nu Se schimbă și manifestă față de noi astăzi aceeași simpatie și dragoste pe care le-a dovedit odată la poarta cetății Nain.

Iair

Luca 8.41-56 prezintă minunata povestire a lui Iair, mai-mare al sinagogii, căruia i-a murit fiica în vârstă de vreo 12 ani, de altfel singurul său copil. Iair vine la Isus să-L roage să meargă acasă la el ca s-o vindece. Fiind reținut pe drum, mai înainte de a ajunge acasă la Iair, îi iese cineva înainte să-L informeze că fetița deja murise. „Toți plângeau și o boceau. Atunci Isus a zis: „Nu plângeți, fetița n-a murit, ci doarme.” Ei își băteau joc de El, căci știau că murise. Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a strigat cu glas tare: „Fetițo,

scoală-te!" (Marcu reamintește chiar termenii folosiți de Domnul: „Talita cumi”). Și duhul ei s-a întors în ea, iar fata s-a sculat numaidecât. Isus a poruncit să-i dea să mănânce. Părinții ei au rămas uimiți. Isus le-a poruncit să nu spună nimănui cele întâmplate."

Aici se manifestă din nou tandrețea și simpatia mișcătoare a Domnului Isus, și trebuie să subliniem încă o dată că El este același și azi. Ați pierdut un copil scump? Să nu-l socotiți pierdut, pentru că Domnul vi-l va restitui, nu cum a făcut-o cu fiica lui Iair, ci într-un mod cu mult mai mareț. După ce Iov a pierdut toți copiii și toate bunurile sale, a primit îndoit decât tot ce pierduse. Mai mult, i s-au născut șapte fii și trei fete, nu dublu! (Iov 1.2, cf. 42.13). Primii copii nu fuseseră pierduți, ci s-au dus acasă înaintea tatălui lor, și i s-au mai născut uică pe atâția. Ce mângâiere să știm că Domnul Se ocupă de toți copiii noștri! El i-a răscumpărat cu sângele Lui, Li iubește fierbinte și dorește să-i aibă lângă El pentru totdeauna.

Fiul demonizat

Luca 9.38 relatează că un tată foarte necăjit își adusese copilul posedat de un duh necurat la ucenici fără ca aceștia să-l fi putut scoate afară. În marea sa durere, tatăl strigă către Domnul: „învă-țătorule, rogu-Te, uită-Te cu îndurare la fiul meu, fiindcă îl am numai pe el!" Nu la voia întâmplării folosește Duhul Sfânt aceste cuvinte în toate cele trei istorisiri: probabil că El dorește să ne pre-gătească inimile pentru a înțelege mai bine ce înseamnă pentru Dumnezeu darul unicului Său Fiu pus la dispoziția voastră și a mea. O, de am putea cuprinde învățătura aceasta măcar în parte, pentru că sensul ei deplin nu-l vom putea pătrunde niciodată. Toate aceste trei cazuri ne ajută să ne facem o idee despre marele preț de răscumpărare dat pentru noi și care L-a costat atât de mult pe Dumnezeu. În cazul acesta, respectivul tată, copleșit de deznădejde, ajunge să se îndoiască de puterea Domnului; însă Isus muștră duhul necurat care iese afară, iar copilul este redat tatălui său. De remarcat că, în toate cele trei cazuri, Domnul res-tituie părinților lor pe copiii respectivi, fără să le pretindă a veni după El.

El ne cunoaște, ne înțelege și are grijă de nevoile noastre mai bine ca oricine. Se ocupă de noi mai apropiat decât cea mai dragă ființă, mai minunat decât cel mai bun prieten. Să nu uităm că toate grijile pe care ni le pot produce copiii noștri își găsesc în El aceeași rezolvare deplină, pentru că El ne tratează cu aceeași simpatie și înțelegere cu care S-a apropiat de fiecare dată de cei necăjiți și amărâți. Fie că este vorba de boală sau de sănătate, de viață sau de moarte, cel mai bun lucru pe care-l putem face este să încredințăm copiii noștri în mâinile Domnului.

Fiii lui Zebedei

„Pe când trecea pe lângă marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis și Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare, pentru că erau pescari. El le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni!" îndată ei au lăsat mrejele și L-au urmat. De acolo a mers mai departe și a văzut pe alți doi frați: pe Iacob, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor Zebedei și își cârpeau

mrejele. El i-a chemat. Și îndată, ei au lăsat corabia și pe tatăl lor, și L-au urmat" (Matei 4.18-22). Pasajul acesta este primul din Noul Testament care ne pune în legătură cu Zebedei și fiii lui. Luca 5 ne spune că Simon și Andrei îi însoțeau la pescuit, iar Marcu 1 că Zebedei lucra, nu numai ajutat de fiii săi, dar că avea și oameni care „lucrau pe plată." „îndată, ei și-au lăsat mrejele și au mers după El." Zebedei nu a adresat nici cel mai mic reproș fiilor săi, iar când, mai târziu, soția sa a mers după Domnul Isus, nu auzim nici un murmur din partea sa. Știm foarte puține lucruri despre acest bărbat, cu toate ca numele lui este menționat de 12 ori în Evanghelii. Nu cunoaștem prea multe nici despre aceea care a fost „mama fiilor lui Zebedei." Evident că învățătorul pe care-L urmau fiii săi îi câștigase inima. Ea știa că El este un Rege și că într-o bună zi va veni în împărăția Sa. Poate că știa și alte lucruri despre aceasta, de vreme ce I s-a închinat (Matei 20.20-21). Însă ea nu știa și nici nu înțelegea că El era un Rege respins și că ea trebuia să-L recunoască în felul acesta. Cerând lui Isus, pentru fiii ei, primul loc în împărăție, ea nu a înțeles smerirea și lepădarea de Sine a Domnului. Isus i-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?" Ei s-au considerat capabili de aceste lucruri și atunci Isus reia: „Este adevărat că veți bea paharul Meu... dar a șede la dreapta și la stânga Mea nu depinde de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu." S-ar putea scrie multe pagini cu privire la fiii lui Zebedei, dar eu aș vrea să mă opresc la scena redată mai sus. Oamenii aceștia nu erau nicidecum primii cărora Domnul le-ar fi putut zice: „Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbla după ele!" (Ieremia 45.5.) Ori de câte ori suntem înclinați să căutăm lucruri mari pentru noi sau pentru copiii noștri, să nu uităm acest avertisment: „Nu umbla după ele!" Trăim în timpul când Domnul nostru este respins, este timpul să bem paharul Lui de suferințe și dureri; să nu căutăm deci nici pentru copiii noștri bogăție sau glorie. „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase, care cufundă pe oameni în ruină și în pierzare. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri" (1 Timotei 6.9-10). Cel mai bine este să urmăm exemplul lui Iacob și Ioan care „au lăsat totul și au urmat pe Isus."

Iudeilor le-au fost promise o binecuvântare pământească și o moștenire pământească; cât despre noi, cetățenia noastră este în ceruri, noi nu suntem din lumea aceasta, după cum nici Stăpânul nostru nu este din lumea aceasta. Ziua glorioasă se apropie. Noi suntem împreună moștenitori cu Hris-tos. Dacă suferim cu El, vom și împărăți împreună cu El. Iată însă că cel care a cunoscut suferința împreună cu Hristos mai mult ca oricare alt om mărturisește: „Eu socotesc că suferințele din timpul de acum nu simt vrednice să fie puse alături cu gloria viitoare care are să fie descoperită față de noi" (Romani 8.18).

Maria, mama lui Ioan zis Marcu

Când îngerul a deschis poarta închisorii pentru a putea ieși Petru, în Faptele Apostolilor 12, apos-tolul se îndreaptă „spre casa Măriei, mama lui Ioan zis și Marcu" (versetul 12). O adunare de rugăciune se ținea chiar în seara respectivă în casa Măriei, pentru a se mijloci în favoarea acestui fidel slujitor al Domnului, iar

Dumnezeu a ascultat rugăciunile și le-a răspuns pe loc. Credința acestor oameni n-a fost prea mare (cum se întâmplă și astăzi cu mulți dintre noi) pentru că în timp ce Petru bate la ușă și Roda (tânăra care răspunde) le comunică venirea apostolului, nimeni nu o crede, adăugând chiar că este nebună. Apoi, deoarece ea insistă, „ei zic: este îngerul (adică duhul) lui.” Marcu era un nepot (sau un văr) al lui Barnaba (vezi Coloseni 4.10, în nota traducerii Darby). Petru scrie din Babilon, con-siderându-l „fiul său” (1 Petru 5.13). Cu o mamă și un unchi credincioși, cu o adunare creștină în casa mamei sale și atât de legat de Petru pe care, prob-abil, îl cunoștea din copilărie, Marcu trebuie să fi suferit o puternică influență de natură să-l deter-mine a merge de tânăr pe urmele Domnului Isus. Unii au emis chiar ipoteza că el ar fi fost însuși tânărul care mergea după Isus, „neavând pe el decât o învelitoare de pânză de in.” Au pus mâna pe el, dar el și-a lăsat învelitoarea și a fugit în pielea goală (Marcu 14.51-52). Numai Marcu relatează acest incident.

Maria dispunea de o casă destul de spațioasă în care s-au putut aduna credincioșii, sau poate că ea chiar le-a pus la dispoziție spațiul respectiv cu acest scop; la rândul lui, Barnaba avea un ogor pe care l-a vândut, punând banii la picioarele apostolilor; se pare deci că Marcu aparținea unei familii înstărite și întrutotul devotate creștinilor.

Când Barnaba și Saul au dus fraților din Iudeea darul Bisericii din Antiohia (Faptele Apostolilor 11.30), ei l-au văzut pe Ioan zis și Marcu și, părăsind Ierusalimul, l-au luat cu ei. Ceva mai târziu, Duhul Sfânt i-a trimis în prima călătorie misionară, avându-l ca slujitor pe Ioan zis Marcu (13.5). Ajunși într-o regiune nu tocmai ospitalieră, „Ioan s-a despărțit de ei și s-a întors în Ierusalim” (13.13). Sfânta Scriptură nu ne dezvăluie motivele acestei bruște despărțiri. Nu știm dacă ea a fost determinată de niște dificultăți întâlnite pe parcurs, sau dorul după mama lui. Un lucru este sigur: procedând astfel, tânărul nu făcea voia lui Dum-nezeu. Îi întâlnim mai târziu, cu ocazia marei con-ferințe de la Ierusalim unde participau înșiși Pavel și Barnaba spre a se decide dacă Neamurile trebuiau sau nu să țină legea lui Moise (Faptele Apostolilor 15). Câteva zile mai târziu, Pavel îi propune lui Barnaba: „Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile în care am vestit Cuvântul Dom-nului, ca să vedem ce mai fac” (versetul 36). Bar-naba dorea să-l ia și pe nepotul său, dar „Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care-i părăsise din Pamfilia și nu-i însoțise în lucrarea lor.” Discuția a devenit atât de aprinsă, încât cei doi s-au despărțit: Barnaba l-a luat pe Marcu și a plecat cu corabia în Cipru. Pavel și-a ales pe Sila și a plecat „după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului.” De aici încolo Pavel și Barnaba nu vor mai lucra împreună.

Au trebuit să treacă 20 de ani până să auzim vorbindu-se iarăși de Ioan zis Marcu, 20 de ani de trudă zadarnică — după părerea noastră — ani pierduți aparent din cauza lașității și infidelității, fără a se menționa în Biblie un moment de reculegere și pocăință, deși poate că tânărul acesta a continuat „în afară” lucrarea Domnului. Iată lucruri care trebuie să ne străpungă inimile.

Cum acest slujitor greșise ținta, ar fi trebuit, pentru moment, să stea deoparte. Să fi fost el oare cu Petru la Babilon o parte din timpul acesta? (1 Petru 5.13) Cine putea mai bine ca Petru să readucă pe drumul drept un copil al Lui Dumnezeu care se abătuse? El putea să-i reamintească lui Marcu propria sa cădere (dacă nu cumva

o și aflate deja) și să-1 asigure de iertarea pe care Dumnezeu o acorda pentru orice slăbiciune. Apostolul Petru fusese restabilit după câteva zile, dar pentru Marcu a fost o chestiune de câțiva ani. Mai târziu, el se va duce la Roma pentru a se reîntâlni cu Pavel (Coloseni 4.10), tocmai cu cel ce s-a opus altădată prezenței sale. Întâlnirea dintre Marcu și Pavel nu ne este descrisă, dar putem fi siguri că greșeala de atunci fusese iertată, pentru că Pavel scrie: „Aris-tarh, prizonier împreună cu mine, vă salută; tot așa și Marcu, vărul lui Barnaba, cu privire la care ați primit porunci... (dacă vine la voi, să-1 primiți), și Isus, zis Iust; ei sunt din numărul celor tăiați împrejur și singurii care au lucrat împreună cu mine pentru împărăția lui Dumnezeu, oameni care au fost o mare mângâiere pentru mine" (Coloseni 4.10-11). Acum, după ce toate lucrurile au fost puse la punct, Marcu devine pentru Pavel cel întemnițat un motiv de mângâiere.

Zilele lui Pavel devin din ce în ce mai sumbre. Majoritatea tovarășilor săi își pierd curajul și-l părăsesc pe apostol. Marcu însă nu cedează, ci-i rămâne fidel. „Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci îmi este de folos pentru lucrare" (2 Timotei 4.11). Complet restabilit, Marcu este acum util pentru slujbă, tocmai el cel care fusese scos din lucrare. În momentele sale cele mai întunecoase, Pavel îl solicită pe Marcu. Întemnițatul nu se mai află acum într-o casă cu chirie, ci într-o înfricoșătoare închisoare romană. Tradiția pretinde că era vorba de o temniță scundă, sumbră și umedă, singura deschizătură fiind gaura pe care erau introduși deținuții. Probabil că aici l-a întâlnit Marcu pe Luca, doctorul preaiubit, care a rămas în preajma lui Pavel. Ei au împărtășit soarta umilă a bătrânului apostol care nu mai aștepta altceva decât momentul când Domnul avea să-1 elibereze și ei nu au șovăit a se expune pericolului provenit din acordarea îngrijirilor respective.

Marcu și Luca au rămas foarte uniți și după aceea; slujitorul restabilit ne-a lăsat o istorisire a vieții și lucrării adevăratului Slujitor care nu a făcut niciodată vreo greșală, iar medicul preaiubit ne-a dat relații importante cu privire la Medicul cel mare care a trăit printre noi ca Om între oameni.

Cum scopul acestor studii este să vorbească despre relațiile dintre părinți și copii, îmi veți spune că m-am abătut de la ce mi-am propus. Dar ce lecție putem învăța din tot ce am spus cu privire la Marcu? Iată care este aceasta: „învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Proverbele 22.6). Copilul nostru ar putea un anumit timp să meargă pe drumul voii lui, împlinindu-și propriile sale poftă, însă va trebui să vină momentul când el să se întoarcă la Domnul ca urmare a învățăturilor primite în copilărie, ajun-gând astfel să meargă „pe drumul voii lui Dum-nezeu."

Un șir de familii

Corneliu

Noul Testament ne prezintă un șir de familii remarcabile, toate acestea făcând parte dintre Neamuri. Fără îndoială că Duhul Sfânt nu ni le-a pus în față la voia întâmplării.

Prima dintre acestea e aceea a lui Corneliu care se temea de Dumnezeu „împreună cu toată casa lui” (Faptele Apostolilor 10.2). Omul acesta avea motive serioase cerând tuturor membrilor familiei sale să-i calce pe urme, umblând în frica de Dumnezeu, astfel că și Dumnezeu manifestă o grijă specială pentru el. Când Petru istorisește sfinților din

Ierusalim împrejurările în care s-a desfășurat vizita sa la Corneliu, apostolul vorbește de îngerul care a spus capului familiei: „Trimite la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru, care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta” (Faptele Apostolilor 11.13-14). Aceste cuvinte: „toată casa ta” par să includă un mesaj foarte special al Duhului Sfânt pentru cei ce doresc, în mod sincer, să fie mântuiți. Puțin importă să știm cine erau cei ce alcătuiau casa lui Corneliu, realitatea este că aceste cuvinte datează din timpuri foarte îndepărtate: „Tu și casa ta” (Geneza 7.1).

Lidia

„Și o femeie cu numele Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, care era o femeie temătoare de Dumnezeu, asculta. Domnul i-a deschis inima ca să ia aminte la cele vorbite de Pavel. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: „Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea” (Faptele Apostolilor 16.14-15).

Domnul a deschis inima Lidiei, iar ea a deschis casa. Lucrul acesta se face personal. Propria sa mântuire fiind asigurată, ea este botezată. Dar cine erau cei din casa ei? Toți cei ce se aflau acolo au fost mântuiți? Oare erau și copii? Sfânta Scriptură nu ne oferă răspuns la aceste întrebări. Este nepotrivit să formulăm noi niște presupuneri. Ducându-ne în aceste case, Duhul Sfânt urmărește un alt scop. De aceea este important să urmărim ce zice Biblia, fără a adăuga propriile noastre gânduri. Casa Lidiei a fost botezată, și nu se face nici o mențiune referitoare la credința membrilor familiei sale. Duhul Sfânt povestește tot ceea ce este necesar să știm, și noi nu avem dreptul nici să adăugăm și nici să scoatem ceva: casa Lidiei a fost botezată pe baza credinței Lidiei.

Este foarte dureros că aceste familii a căror amintire este păstrată tocmai pentru învățătura, mângâierea și îmbărbătarea noastră au devenit subiecte de speculații și dispute. Ar fi mult mai preferabil să deschidem Sfânta Scriptură căutând să descoperim, cu umilință, ceea ce vrea ea să ne învețe, fără a adăuga acolo propriile noastre gânduri. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă numeroase exemple de familii aduse într-o poziție de bine-cuvântare exterioară datorită credinței individuale și a răspunderii capului lor. Am făcut deja cuvenita remarcă în cazul lui Rahav, și am mai putea oferi și alte exemple în acest sens.

Înainte de Noe, Dumnezeu recunoștea prin-cipiul răspunderii personale, așa cum a fost cazul cu Abel, Enoh și alții. Odată cu Noe, intervine o modificare în felul de a lucra al lui Dumnezeu cu oamenii. A fost introdusă o autoritate responsabilă, și Dumnezeu poruncește: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om” (Geneza 9.6). Lucrul acesta era cu totul nou și, introducând autoritatea respectivă, Dumnezeu revelează relațiile de familie odată cu responsabilitățile ce reveneau capului de familie. „Intră în

corabie, tu și casa ta, căci te-am văzut drept înaintea Mea în generația aceasta" (Geneza 7.1). Nici o mențiune referitoare la îndreptățirea sau la credința membrilor familiei, ci toată casa intră în corabie datorită credinței capului acesteia. Chiar și Ham, cel ce mai târziu s-a arătat așa de rău, a fost adus în situația de a se bucura de o binecuvântare exterioară datorită neprihănirii și credinței tatălui său. „Prin credință Noe... a pregătit o corabie ca să-și scape casa... și a ajuns moștenitor al dreptății care vine prin credință" (Evrei 11.7).

Vechilii Testament ne prezintă numeroase ex-emple de natură să ilustreze acest principiu: Toți bărbații din casa lui Avraam au fost tăiați împrejur din cauza credinței capului de familie (Geneza 17.27), și noi vedem toată casa aceasta pe deplin unită împrejurul lui (Geneza 18.19).

Domnul era dispus să mântuie toată casa lui Lot, pentru că îngerul îi zice: „Pe cine ai aici? Gineri, fii și fiice, și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta" (Geneza 19.12). Ginerii aceștia erau pro-babil locuitori ai Sodomei, însă din cauza lui Lot, El ar fi vrut să-i scape dacă ei ar fi acceptat.

Toată casa lui Potifar a fost binecuvântată datorită lui Iosif (Geneza 39.5).

Când Faraon a vrut să rețină în Egipt pe copiii Israelitilor, Moise i-a replicat: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și cu fiicele noastre, cu turmele și cirezile noastre... să nu rămână o unghie din ele" (Exodul 10.9,26). Este o ilustrare clară a principiului divin potrivit căruia toată casa și tot ce are capul familiei sunt una cu el.

Și Paștele ne revelează acest aspect: „în ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel pentru familia lui, un miel pentru fiecare casă" (Exodul 12.3).

Duhul Sfânt are grijă, în Noul Testament, să ne informeze că atunci când Israel a trecut prin Marea Roșie „toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare" (1 Corinteni 10.2), iar în Exodul 12.37 s-a specificat că ei erau „aproape șase sute de mii de oameni", „afară de copii." Majoritatea acestor bărbați erau capi de familie, și fiecare îi aducea pe ai lui cu sine afară din Egipt. Nu încapă îndoială că au fost sute de mii de copii care aveau vârste diferite și care au fost botezați împreună cu părinții lor „pentru Moise." Prin acest botez, exterior, „toți" erau smulși de sub autoritatea lui Faraon și „toți" urmau să intre sub autoritatea lui Moise: bărbați și femei, tineri și copii.

Aaron trebuia să aducă un vițel ca jertfă pentru păcat „pentru el și pentru casa lui" (Leviticul 16.6).

În timpul răscoalei lui Core, Datan și Abiram, pământul a înghițit familiile lui Datan și Abiram, „pe ei și casele lor", inclusiv copilașii (Numeri 16.27,32,33; Deuteronom 11.6).

Se putea întâmpla ca robul evreu să refuze a pleca de la stăpânul lui în anul de iertare „pentru că te iubește pe tine și casa ta" (Deuteronom 15.16).

„Să nu tunzi pe întâiul-născut al oilor tale. Să-1 mănânci în fiecare an, tu și familia ta, înaintea Domnului, Dumnezeului tău" (Deuteronom 15.20).

„Apoi să te bucuri cu levitul și cu străinul care va fi în mijlocul tău de toate bunurile pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți le-a dat ție și casei tale" (Deuteronom 26.11).

Ne amintim de Rahav, citind în Iosua 2.12,18; 6.23-25: toată familia sa, chiar și rudele sale în sensul cel

mai larg al cuvântului, au fost salvate din cauza credinței acesteia.

În Judecători 1.25, un om dintre Neamuri a atras binecuvântarea asupra întregii sale familii prin actul său de credință.

Obed-Edom, Ghititul, un alt ne-evreu, a fost binecuvântat după același principiu: „Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom și toată casa lui” (2 Samuel 6.11). Itai din Gat, un alt ne-evreu, a înțeles bine porunca lui Dumnezeu: „David a zis atunci lui Itai: „Du-te și treci!” Și Itai din Gat a trecut înainte cu toți oamenii lui și toți copiii care erau cu el” (2 Samuel 15.22). Ei au trecut cu toții, împreună cu tatăl lor, spre a împărtași soarta de surghiunit a regelui lor.

Când Israel a dovedit o mare frică de Domnul, în zilele lui Iosafat, „tot Iuda stătea în picioare înaintea Domnului, cu pruncii, soțiile și fiii lor” (2 Cronici 20.13).

În timpul lui Neemia „s-au adus multe jertfe și a fost o mare bucurie, pentru că Dumnezeu le dăduse mare bucurie. Se bucurau și femeile și copiii” (Neemia 12.43).

Am putea continua astfel, dar socotim că ex-emplele acestea sunt de ajuns pentru a vă face să înțelegeți că, de la Noe, ne-a rămas acest principiu: „Tu și casa ta.”

Casa lui Corneliu și aceea a Lidiei continuă această remarcabilă linie pe care am urmărit-o de-a lungul Vechiului Testament. Mari eforturi au fost depuse pentru a convinge că aceste familii nu aveau copii și că toți membrii lor erau în stare să creadă și că au dovedit credința în Dumnezeu. A ridica asemenea chestiuni în timp ce Duhul Sfânt le trece sub tăcere în mod deliberat este o dovadă pentru cel ce le formulează că ignoră însuși scopul Duhului. Pentru cel familiarizat cu Vechiul Testament, cuvântul „casă” a devenit ceva obișnuit și ușor de înțeles, putând fi socotit chiar drept un „termen tehnic.” Dar sensul pe care i-l dă Duhul Sfânt trebuie căutat în primele scrieri ale Bibliei, adică toată casa. Acest cuvânt poate fi înțeles că include pe copii, tineri și slujitori. Dumnezeu nu face nici un reproș lui Rahav cu privire la ceea ce a înțeles ea prin cuvântul respectiv, aplicându-l cer-cului rudelor sale, fraților, surorilor și familiilor acestora. Este ceva care se poate exprima în cuvintele: „Facă-vi-se după credința voastră.” Nume-roase persoane au subliniat faptul că nu citim în Biblie despre nici un prunc și nici un copil botezat, ca urmare nu-i putem include în casele despre care am vorbit mai înainte. Am văzut mai înainte că o jumătate de milion de familii, inclusiv un număr necunoscut de copii au fost botezați „pentru Moise”, potrivit cu 1 Corinteni 10. Dacă am înțeles corect pasajele pe care le-am cercetat, trebuie, de asemenea, să înțelegem și să acceptăm aceste case, în sensul în care folosește Duhul Sfânt acest termen în scrierile cele mai vechi ale Cuvântului. Ori, noi trebuie să primim Scripturile acestea așa cum sunt, fără să adăugăm nimic la ele.

Temnicerul din Filipi

În același capitol 16 din Faptele Apostolilor, la versetele 25-31, întâlnim o altă „casă”, aceea a temnicerului din Filipi. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” întreabă el pe Pavel. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta” îi răspunde apostolul. Aceasta include pentru noi să primim, să credem, să ne bucurăm și să

mulțumim lui Dum-nezeu pentru harul Lui care ne-a făcut asemenea promisiuni pentru familiile noastre. Îngerul s-a adresat lui Corneliu aproximativ cu aceleași cuvinte (Faptele Apostolilor 11.14). De remarcat că îngerul nu zice: „Crede în Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.” Fără îndoială că numai cel ce crede în Isus va fi mântuit, dar cum promisiunea se întinde peste toată „casa”, trebuie să credem în Domnul Isus Hristos, ceea ce înseamnă a se proșterne înaintea domniei Sale, a căuta să păzești Cuvântul Lui cu ajutorul harului divin și a-I acorda primul loc în viața noastră. Cum acest cuvânt „casă” nu include doar pe capul familiei, Pavel și Sila au vestit Cuvântul Domnului, nu numai temnicerului, dar și tuturor celorlalți membri ai „casei” sale. Și povestirea continuă: „Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor, și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.” Am putea presupune că, după ce au auzit vestindu-li-se Evanghelia, toți membrii familiei au fost câștigați pentru Domnul, dar greaca nu prezintă lucrurile tocmai așa în ver-setul 34: „Le-a pus masa; și crezând în Dumnezeu, s-a bucurat cu toată casa lui.” „Crezând în Dum-nezeu” este, în grecește, un nominativ masculin singular, ceea ce nu se poate referi decât la tem-nicer. Un exemplu asemănător ne-a fost prezentat în cazul femeilor și copiilor din timpul lui Neemia (Neemia 12.43). Unii dintre acești copii trebuie să fi fost mult prea mici pentru a înțelege bucuria poporului. Totuși, ei s-au bucurat împreună cu părinții lor. O dată mai mult, constatăm că Scrip-tura nu spune cine alcătuia „casa” și nu dă relații despre condiția spirituală a membrilor ei. Credința, convertirea temnicerului și botezul lui nu pot fi puse nici o clipă la îndoială, iar verbele „crezând” și „s-a bucurat” ambele la singular, se aplică, în mod categoric, temnicerului însuși, deși toată „casa” lui se bucura împreună cu el. Să nu luăm drept o omisiune făcută de Duhul Sfânt faptul că este trecută sub tăcere credința membrilor fiecărei case sau numele celor ce o compun. Tăcerea aceasta este intenționată, pentru a ne aminti nouă, Neamurilor, că marele principiu divin: a binecuvânta „exterior” toată casa din cauza credinței capului de familie se aplică și în cazul nostru.

Crisp

„Crisp, mai marele sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui” (Faptele Apostolilor 18.8). Iată un alt caz unde este menționată credința întregii „case”, păstrându-se tăcerea asupra per-soanelor aflate acolo. Este frapant că Scriptura nu spune nimic de botezul casei lui Crisp, în timp ce Pavel declară deschis în 1 Corinteni 1.14 că l-a botezat pe Crisp, fără a spune ceva de „casa” lui. De remarcat că familii în care nu se vorbește de credința membrilor lor au fost botezate, în timp ce nu se vorbește de botezul acelor care au crezut. De ce oare? Noi știm că Scriptura este perfectă în ceea ce spune și în ceea ce conține. Nimeni nu pune la îndoială botezul casei lui Crisp. Toți membrii acesteia au crezut și au fost în mod sigur botezați, chiar dacă Scriptura nu spune lucrul acesta.

Și atunci se pune întrebarea dacă o casă ai cărei membri nu au crezut ar avea dreptul să fie botezată. Mi se pare că tocmai aici se ascunde perfecțiunea Cuvântului lui Dumnezeu, încât nu se lasă loc nici unei presupuneri sau ipoteze.

Ștefana

„Da, am mai botezat și casa lui Ștefana”, zice Pavel în 1 Corintei 1.16. Nu se mai spune altceva în pasajul acesta, dar în capitolul 16.15 al aceleiași epistole citim: „Cunoașteți casa lui Ștefana, că ea este cel dintâi rod al Ahaiei, și că s-a dedicat cu totul în slujba sfinților.” S-ar părea, la prima vedere, că cei ce alcătuiau casa lui Ștefana erau destul de mari pentru a-i ajuta pe sfinți și că trecuseră de vârsta copilăriei, însă cuvântul folosit în greacă pentru casa lui Ștefana în capitolul 1 are un sens mai larg decât cel întrebuițat la capitolul 16. Aceasta ar putea da de înțeles că toată casa lui Ștefana fusese botezată, dar că numai o parte din membrii acesteia s-au dedicat în serviciul sfinților. Astfel, încă o dată Sfânta Scriptură trece sub tăcere pe membrii casei lui Ștefana, tot așa cum procedează cu starea lor spirituală. Și totuși Pavel i-a botezat. Dacă vom lua aminte la toate acestea, putem învăța ceva, atât din cele scrise, cât și din cele ce nu au fost descoperite în Cuvânt.

Când am început aceste studii, nu mi-a trecut prin minte gândul de a aborda problema botezului copiilor noștri, dar meditănd asupra „caselor” Scripturii mi s-a părut o lipsă de onestitate să evit chestiunea respectivă, ar fi trebuit, fie să suprim acest important șir de „case” ale Noului Testament, fie să mă abțin de a scoate la iveală ceea ce mi-a apărut ca un gând evident al Duhului, pentru că lucrurile acestea ne sunt puse înainte intenționat.

Eu nu știu nimic despre botezul copiilor,, nici de o naștere din nou obținută prin botez de care ar vorbi Sfânta Scriptură, însă nu cred că un creștin sincer care crede Cuvântul lui Dumnezeu ar putea tăgădui că Biblia nu vorbește lămurit despre botezul „caselor.” Cineva poate să nu agreeze un asemenea botez și să nu creadă în el; poate să respingă o asemenea învățătură, cum atâția oameni în jurul nostru refuză să se plece înaintea ade-vărilor categorice ale Scripturii pe care, totuși, nu le pot nega. Dumnezeu să ne dea harul, nu numai să auzim Cuvântul Lui, dar și să-l punem în practică (Matei 7.24).

Casa lui Onisifor

Probabil că vă mai aduceți aminte de Ionatan care nu a vrut să meargă împreună cu un David respins. În persoana lui Onisifor găsim pe cineva al cărui nume nu va fi uitat de-a lungul veșniciei, pentru că el nu numai că a acceptat să urmeze pe un Hristos lepădat și să sufere rușinea Lui, dar l-a căutat și pe Pavel, venindu-i în ajutor de multe ori, în timp ce apostolul era întemnițatului lui Nero într-o închisoare romană. De acolo Pavel scrie următoarele cuvinte: „Știi că cei ce sunt în Asia, toți m-au părăsit” (2 Timotei 1.15). Pavel a lucrat timp de trei ani la Efes, capitala Asiei Mici. Citiți în capitolul 20 din Faptele Apostolilor mișcătoarele cuvinte de rămas bun ale apostolului către bătrânii din Efes; toți plângeau și „au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat” (versetul 37). Dar acum, când Pavel era deținut al Romanilor, aceiași creștini s-au rușinat de el și socoteau un mare risc a se prezenta ca prieteni ai lui. În capitolul 4, Pavel adaugă: „Toți m-au părăsit”, referitor la cei din Asia, cuvinte care includ și pe bătrânii din Efes. Nu trebuie să înțelegem prin aceasta că ei s-au depărtat de Hristos, pentru că mai târziu apostolul Ioan va scrie o scrisoare adunării din Efes, spunându-le și

lucrurile bune pe care le știa despre ei. Totuși, deși pe dinafară prosperă, adunarea respectivă se afla în declin spiritual, pentru că părăsise dragostea dintâi (Apocalipsa 2.4). Poate chiar în momentul când l-a „sărutat” pe apostol, Biserica aceasta a început să se depărteze de el. Numai Luca a rămas lângă bătrânul deținut care mai menționează numele câtorva persoane ce nu s-au rușinat de lanțurile sale: preaiubiții lui Acuila și Priscila rămași fideli de-a lungul unei întinse perioade de timp și al căror devotament era la fel de puternic; Trofim, lăsat bolnav la Milet; din adunarea Romei, Eubul, Pudens, Linus și Claudia (2 Timotei 4.21). Ori, tocmai în aceste zile grele vine Onisifor de la Efes în Roma: „De multe ori m-a mângâiat și nu i-a fost rușine de lanțul meu, iar când a fost la Roma, m-a căutat cu multă grijă și m-a găsit. Domnul să-L facă să capete îndurare de la Domnul „în ziua aceea”. Hi știi foarte bine cât a slujit el în Efes” (2 Timotei i.16-18).

Ce mângâiere să găsești pe cineva ale cărui dragoste și credincioșie să nu slăbească, în timpuri de încercare, care să fie gata a împărtăși rușinea și primejdiile cu care se confrunta bătrânul apostol. În timp ce suferea alături de Pavel, Onisifor avea parte, de asemenea, de batjocorirea lui Hristos. Ca Moise altădată, „el socotea batjocorirea pentru Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile” pe care lumea aceasta i le putea oferi. Este foarte mișcător să vedem aceste câteva persoane atât de unite prin dragostea lor față de Hristos. Cineva a spus: „Devotamentul pentru Isus este cea mai puternică legătură ce poate uni două ființe ome-nești.” Cât de legați trebuie să se fi simțit acești credincioși în timp ce toți ceilalți îi părăseau: bătrânul întemnițat evreu, doctorul grec, oaspetele din Efes! Noi ni-i putem închipui, încercând să pătrundem în gândurile și sentimentele lor. Domnul să ne ajute să rămânem legați în dragostea Lui, sinceri și devotați unii altora în fața celor mai teribile primejdii!

Aveam intenția să vorbesc despre casa lui Onisifor, și iată că m-am depărtat. „Domnul să-și verse îndurarea peste casa lui Onisifor”, scrie apostolul, și mai departe: „Salută pe Priscila și pe Acuila și casa lui Onisifor” (4.19). Toată casa aceasta împărtășește sentimentele capului de familie și toată casa aceasta este încredințată îndurării divine din cauza inimii credincioase și iubitoare a lui Onisifor. Ca Itai de altădată, toată familia se alătură capului ei în a suporta batjocura. Să dea Domnul ca așa să fie și cu familiile noastre!

Domnul Isus este și astăzi lepădat de mulți, și nu puțini sunt aceia care s-au abătut de la Pavel și de la învățătura lui. Chiar dacă mii și mii de oameni acceptă mântuirea prin Isus Hristos, tot mai puțini sunt aceia care ies la El afară din tabără spre a suferi batjocorirea Lui.

O, Doamne, ajută-ne să ne ațintim privirile asupra Ta și umple-ne inimile de dragoste pentru Tine spre a putea, la fel ca Onisifor, să apreciem batjocorirea Ta la justa ei valoare!

Casa Cezarului

„Toți sfinții vă trimit sănătate, mai ales cei din casa Cezarului” (Filipeni 4.22). Nu putem neglija această „casă”, deși puține lucruri se pot spune cu privire la ea. Poată că aceasta ar fi cea mai dificilă casă din lume pentru un creștin, dar iată că și acolo se găsesc copii ai lui Dumnezeu. Unii de viță nobilă, alții de rang inferior, dar fiecare cunoscut de Dumnezeu care i-a chemat pe fiecare pe nume. Vine în curând ziua când ne vom

întâlni cu toți aceștia. Unii dintre ei, după cum bine știm, și-au dat viața pentru învățătorul și Domnul lor. Poate că soarta ne-a așezat într-o „casă” dificilă. Dacă este cazul, să ne aducem aminte de sfinții din casa Cezarului, fără a ne lăsa biruiți de descurajare. Voi mai adăuga că termenul folosit aici pentru „casă” are un sens restrâns, asemenea celui întrebuițat pentru casa lui Ștefana în 1 Corinteni 16.15.

Casa lui Narcis

Iată încă o „casă” de care nu știm mare lucru. „Salutați pe cei din casa lui Narcis, care sunt în Domnul” (Romani 16.11). Domnul a îngăduit să fie scoasă la iveală o veche inscripție care ne dă o relație suplimentară despre familia respectivă. Dacă inscripția se referă la acest Narcis, el era un libert și favoritul împăratului Claudius. Agripina, mama lui Nero, l-a obligat să dispară. Inscripția indică numele de „Dikaiosune” care înseamnă „dreptate,” la fel ca numele soției lui Claudius, Narcisa, și care este descrisă ca fiind „foarte devotată și cu o viață simplă.” Este posibil ca văduva respectivă să fi fost în fruntea „casei lui Narcis” care a învățat din Evanghelie ce este adevărata dreptate. Este folositor să ne gândim la această mamă simplă și devotată, crescându-și copiii la Roma pentru Domnul și bucurându-se de îndreptățirea Lui.

Aleasa doamnă și copiii ei

„Bătrânul, către aleasă Doamnă și către copiii ei pe care-i iubesc în adevăr — și nu numai eu, ci toți cei ce cunosc adevărul... Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi, de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste! M-am bucurat foarte mult când am aflat pe unii din copiii tăi umblând în adevăr, după cum am primit poruncă de la Tatăl... Copiii surorii tale alese te salută” (2 Ioan 1.3,4,13).

Avem aici două familii cu copii care urmează pe Domnul. Copiii primei familii umblau în adevăr împreună cu mama lor. Prin intermediul lui Ioan, Duhul Sfânt îi trimite acestei mame solemnul mesaj de a nu primi în casa lor pe nimeni care nu rămâne în învățătura lui Hristos, „căci cine îi zice: „Bun venit!” se face părtaș faptelor lui rele. Acesta este adevărul în care ar trebui să umblăm, voi și eu însumi, cu aceeași credincioșie ca în timpul apos-tolului Ioan. Astăzi, cei ce nu aduc „învățătura lui Hristos” sunt poate mai numeroși ca atunci. De aceea noi, și chiar soțiile și copiii noștri, trebuie să acordăm atenția cuvenită unei asemenea înștiin-țări.

Arhip

"Pavel, întemnițat al lui Isus Hristos, și fratele Timotei, către preaiubitul Filimon, împreună lu-crător cu noi, către sora Apfia și către Arhip, împreună ostaș cu noi și către biserica din casa ta: „Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!” (Filimon 1-3). Filimon trebuie să fi fost un om bogat, de vreme ce avea sclavi. Unul dintre aceștia, Onisim, a fugit de la stăpânul lui și s-a refugiat în Roma. Se pare că, înainte de a-l părăsi pe Filimon, l-a furat. La Roma, Onisim îl întâlnește pe apostolul Pavel care îi vorbește de Domnul Isus, și sclavul se convertește. Pavel scrie această mică dar excelentă epistolă pentru a-l recomanda

pe Onisim, trimițându-l la vechiul lui stăpân, potrivit rânduielilor cuprinse în Legea lui Dumnezeu. Și noi vrem să credem că Filimon l-a primit „pentru veșnicie, dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob, ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, și cu atât de mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul” (versetele 15-16).

Apfia se pare că era soția lui Filimon și stăpâna casei, Arhip, probabil fiul lor. Numele lui înseamnă „mare cavalier.” Oare să fi fost el un tânăr ofițer de cavalerie în armata romană? Este posibil ca această familie alcătuită din 3 persoane să fi locuit la Colose (Coloseni 4.17), deși nu avem dovezi absolut convingătoare. Ceea ce mai știm este că adunarea din localitatea în care trăiau se strângea în casa lor.

Un serviciu special (despre care însă nu avem cunoștință) a fost încredințat lui Arhip. „Spuneți lui Arhip: „Ja seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o de la Domnul!” (Coloseni 4.17.) Când omul din Matei 25.14-30 s-a dus într-o țară depărtată, a încredințat bunurile lui slujitorilor săi: „Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia imul: fiecăruia după puterea lui” (versetul 15). Fiecăruia dintre noi Domnul i-a încredințat o slujbă specială, potrivit cu capacitatea noastră. Să nu facem ca robul care a primit un singur talant și pe care l-a îngropat în pământ, pentru că avertismentul dat lui Arhip se adresează tuturor celor ce aparțin Domnului, precum și fiecăruia dintre copiii noștri.

Ferice de noi, părinți și bunici, dacă putem contribui la dezvoltarea acestor capacități, a acestor daruri, pentru ca ele să fie folosite în exclusivitate și tot mai bine pentru gloria Domnului de către fiecare copil al nostru. Am văzut mai bine la început că ei (copiii noștri) ne-au fost împrumutați și ne revine datoria să-i creștem pentru El. Domnul a dat fiecăruia anumite calități, anumite talente și ei vor răspunde de felul cum le întrebuințează pentru cauza Lui, iar pentru noi este un privilegiu să-i ajutăm să-și îndeplinească bine slujba pe care au primit-o.

Dumnezeu să ne dea credincioșia și înțelepciunea de care avem atâta trebuință spre a putea face cum se cuvine lucrul acesta spre gloria Aceluia ai, Cui sunt copiii noștri și Cui au datoria să-I slujească!

Timotei

Vom vorbi, în încheiere, de cea mai atrăgătoare familie din Noul Testament: bunica Lois, mama Eunice și tânărul Timotei. Apostolul Pavel dă mărturie de credința sinceră a mamei și a bunicii (2 Timotei 1.5), apoi, la 3.15, el adaugă: „din pruncie cunoști Sfintele Scripturi care pot să-ți dea înțelepciune spre mântuire, prin credința în Hristos Isus.”

Ce minunată moștenire pentru un copil: să cunoști Sfintele Scripturi! Chiar dacă noi nu lăsăm ca moștenire copiilor noștri mare lucru din punct de vedere material, însă dacă i-am inițiat din copilărie în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, le-am pus la dispoziție cea mai mare și mai prețioasă comoară care întrece tot ce are lumea întregă. Bunica Lois și mama Eunice aveau o credință vie, neprefăcută, și noi putem fi siguri că ele amândouă l-au instruit pe Timotei, pe când el era încă un copilăș, în cunoașterea „Sfintelor Scripturi”, pentru că tatăl lui era Grec.

Rezultatul? Îi puteți constata citind cele două epistole scrise de apostolul Pavel lui Timotei. Ele nu au nimic asemănător în toată literatura acestei lumi. Fire timidă, gata oricând să izbucnească în plâns, foarte tânăr încă, Timotei rămâne totuși acela pe care apostolul se sprijinea mai mult ca pe oricare altul. De ce? Pentru că Scripturile îi umpleau inima și pentru că avea o credință sinceră.

Este un exemplu vrednic de urmat de noi toți: ca bunici și ca părinți să căutăm cu toate puterile noastre și cu înțelepciunea care vine de sus să facem pentru copiii noștri ceea ce au făcut Lois și Eunice pentru Timotei. Să ne bizuim, din toată inima, pe Acela care este singurul în stare să transforme omul lăuntric (lucrare pe care Biblia o numește „naștere din nou”) și astfel credința sinceră și cunoașterea Cuvântului vor conduce și vor menține tineretul nostru pe calea cea dreaptă.

Îndemnuri pentru părinți

Noul Testament

Studiul povestirilor referitoare la relațiile dintre copii și părinți au luat sfârșit: nu înseamnă că aș fi epuizat acest subiect, pentru că mă gândesc la alte lucruri pe care aș dori să le scriu, dar nu vreau să abuzez de răbdarea voastră. De aceea, mă voi opri acum asupra îndemnurilor pe care Sfânta Scriptură le adresează părinților: am văzut câteva dintre acestea în Vechiul Testament, și ne vom ocupa de câteva din Noul Testament. Dar, lucru curios, nu am găsit ceva special pentru mame. Probabil că dragostea maternă trebuie să fie în stare a le face destul de înțelepte pentru a ști cum să se poarte cu fiecare copil, fără a fi nevoie de niște instrucțiuni speciale. Totuși, mamele trebuie să-și aducă aminte de îndemnurile acordate soților lor. Noul Testament cuprinde instrucțiuni foarte puține și foarte simple, și dacă nu le veți neglija, veți fi scutiți, ca părinți, de o inimă zdrobită.

„Și voi, taților, nu provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și în învățătura Domnului” (Efeseni 6.4). Verbul grecesc redat prin „nu provocați” este foarte rar folosit. Îl mai găsim în Romani 10.19, iar substantivul acestui verb apare în Efeseni 4.26, singurul loc din Noul Testament „iritare” (mânie). Voi v-ați iritat, și Domnul vă spune: „Să n-apună soarele peste mânia voastră.” Astfel, putem traduce îndemnul dat părinților prin următoarele cuvinte: „Nu iritați pe copiii voștri.” Este foarte ușor să-i irităm, ceea ce este mai mult decât a-i întărâta la mânie. Poate că termenul acesta include și tachinarea, atitudinea de care suntem atât de des tentați a ne lăsa purtați în relațiile cu copiii noștri. Noi credem că avem dreptul să-i tachinăm și că aceasta le face bine. Dimpotrivă, lucrul acesta este împotriva voii lui Dumnezeu, rezultatul fiind numai suferință și întristare. Datoria noastră este să-i „creștem” pe copiii noștri. Acest cuvânt se regăsește în Efeseni 5.29 unde se spune că Hristos „hrănește” Biserica. Noi nu suntem chemați „a conduce” pe copiii noștri, ci „a-i crește” în disciplina Domnului. Disciplina și hrănirea aceasta cuprind tot procesul de educație a unui copil. Acest cuvânt mai este redat în 2 Timotei 3.16 prin „instruire”, unde se spune că Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu ne hrănește și ne învață, ne instruieste. În Evrei 12.5,7,8,11 regăsim acest termen redat prin

„disciplină”, ceea ce include nuiua și alte pedepse pe care avem datoria a le aplica urmașilor noștri, și noi știm că „orice disciplinare deocamdată pare o pricină nu de bucurie, ci de întristare; dar mai pe urmă aduce celor încercați prin ea, roada dătătoare de pace a dreptății.”

Evitând pedepsirea copiilor, comitem un act de neascultare față de Dumnezeu, lucru pe care l-am văzut în cazul lui Eli și al fiilor lui. Pentru a putea crește copiii noștri după voia Domnului, mustrarea, pedeapsa, disciplina sunt absolut necesare. Educația, învățătura, instruirea, disciplina, toate acestea sunt foarte importante și fac parte din îngrijirea acordată copilului de părintele său. Dar mai este ceva: noi trebuie să ne creștem copiii „în disciplina și învățătura Domnului.” Acest cuvânt — învățatură — înseamnă, literal, „a pune în minte.” Majoritatea copiilor sunt uituci; a-i sili la meditație este o componentă a educației. Ne trebuie multă răbdare. Trebuie să-i sfătuim, să-i avertizăm, însă în nici un caz nu să-i amenințăm. Vom manifesta, de fiecare dată, atitudinea corespunzătoare, însă vom face totul „ca înaintea Domnului”, evitând cu toată grija — repet lucrul acesta — să-i irităm.

Încă un cuvânt pentru părinți, în Coloseni 3.21. În Testamentul meu grecesc, acest pasaj apare pe un singur rând: „Taților, nu întărați pe copiii voștri, ca să nu se descurajeze.” Verbul „a irita” sau „a provoca” este același ca în 2 Corinteni 9.2: „a însufleți.” Însuși Dumnezeu nostru caută să ne îmbărbăteze, să ne încurajeze, iar noi, la rândul nostru, trebuie să nu facem nimic care ar putea doborî sau descuraja pe copiii noștri. Avem obligația să ne comportăm cu ei așa cum se comportă Dumnezeu cu noi înșine: să le inspirăm curaj.

Domnul să ne ajute să lucrăm potrivit vocii Sale, urmând exemplul Lui (Efeseni 5.1).

Unii dintre noi pentru care timpul acestor reproșuri a trecut, se întorc cu regret spre epoca în care ar fi trebuit să ia seama la asemenea avertismente. Cei cărora le sunt adresate aceste rânduri să ne ierte aceste lipsuri și să facă totul pentru ca să nu vină o zi în care să regrete și ei, pe măsură ce înaintează în vârstă. Deși Noul Testament nu conține niște recomandări speciale pentru mame, el prezintă, totuși, un important mesaj pentru tinerele femei și care se adresează de asemenea și tinerelor mame. Vorbind lui Tit de datoriile femeilor în vârstă, apostolul spune că una din sarcinile ce le revin acestora este „să învețe pe tinerele femei.” Acest termen aparte are, literal, semnificația de „a le reda sensul.” În acest capitol mai avem și alte cuvinte sugestive traduse prin „înțelept” sau „sobru”. „Să îndemne pe cele tinere să-și iubească soții și copiii, să fie cum-pătate, curate, gospodine bune, supuse bărbaților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu” (Tit 2.4,5).

Îndemnuri din Vechiul Testament

Și acum să examinăm împreună câteva îndemnuri ale Vechiului Testament care ne privesc deopotrivă, părinți și bunici: „Ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi” (Deuteronom 4.9). „Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta; să le întipărești copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntare între ochi. Să le scrii

pe ușorii casei tale și pe porțile tale" (Deuteronom 6.6-9). „Să învățați pe copiii voștri în ele, vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula, să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi înmulțite ca zilele cerurilor deasupra pământului" (Deuteronom 11.19-21).

Toate aceste pasaje ne ajută să înțelegem uriașa importanță a faptuții de a face cunoscut copiilor noștri Cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce ei cresc, școala, treburile casei și celelalte activități le vor răpi tot mai mult din timpul lor, așa încât ocaziile de a-i iniția în Scripturi vor deveni tot mai rare. De aceea, trebuie să profităm de vârsta cea mai fragedă pentru a-i instrui. Când eram mici, mama avea obiceiul să ne strângă laolaltă în fiecare zi, dar mai ales în timpul vacanțelor, pentru a ne citi Biblia cu voce tare, străduindu-se să ne-o facă să fie cât mai vie. Sunt convins că fiecare dintre noi ne amintim cu o plăcere deosebită de acele după-amiezi de lectură în jurul mamei noastre. Niciodată nu ne-am fi plictisit ascultând-o cum ne istorisea lucrurile din Biblie. Puținul pe care îl cunoaștem din Scripturi îl datorăm ei. Și tatăl nostru ne instruia prin lecturile de dimineața și seara și am avut o mătușă și o bunică ce ne citeau adesea din Cuvântul Lui Dumnezeu. Toate aceste persoane simțeau o deosebită plăcere să se întrețină cu noi citindu-ne din Scripturi — știm bine lucrul acesta — și pro-babil acesta a fost motivul care inconștient ne determină s-o simțim și noi.

Dacă ne uităm, acum la cartea Proverbelor, vom găsi aici îndemnuri adresate părinților, de o factură deosebită.

„Un fiu înțelept este bucuria tatălui, dar un fiu nebun este mâhnirea mamei sale" (Proverbele 10.1; 15.20; 19.13; 29.3).

Într-un anumit sens, acest verset poate fi luat ca un rezumat al învățaturii acestei cărți. A fost supranumită „Cartea tânărului." Este desigur în asta o parte de adevăr, dar și tinerele femei trebuie să ia seama la aceste cuvinte. De remarcat că ver-setul respectiv se adresează fiului, și nu tatălui; un tată este cel ce vorbește, iar tatăl acela era însuși Solomon. Citind cuvintele acestea grave ne ducem cu gândul la fiul lui Solomon, Roboam, și la toată răutatea acestuia, astfel că tragedia ne apare de o mie de ori mai cumplită. După cum am văzut, vinovat de această greșală se face Solomon însuși, iar dacă este să privim lucrurile mai în profunzime, o parte de vină revine și lui David. Totuși, aceasta nu diminuează cu nimic durerea noastră când citim cartea Proverbelor cu gândul la Roboam. Toate aceste cuvinte simt adevărate, și dacă vor vrea copiii noștri să ia aminte la ele, vor fi scutiți de multe neazuri și suferințe.

De aceea, vom nota câteva din aceste îndemnuri adresate fiilor, care, în definitiv, conțin aceleași învățături pe care le-am găsit în Deuteronom, numai că aici ele apar dintr-o altă perspectivă.

„Ascultă, fiul meu, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale" (Proverbele 1.8).

„Fiul meu, nu uita învățătura mea și păstrează în inima ta poruncile mele! Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale și-ți vor aduce multă pace" (3.1-2).

„Ascultați, fiilor, învățătura unui tată și luați aminte ca să pricepeți; căci eu vă dau sfaturi bune: nu lepădați învățătura mea. Căci, când eram încă fiu la tatăl meu, și fiu gingaș și unic lângă mama mea, el mă învăța și-mi

zicea: „Păstrează bine în inima ta cuvintele mele, păzește poruncile mele și vei trăi! Dobândește înțelepciune, dobândește pricepere; nu uita cuvintele gurii mele și nu te abate de la ele" (4.1-5).

„Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la spusele mele! Să nu se depărteze de ochii tăi, păstrează-le în adâncul inimii tale! Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor" (4.20-22).

„Fiule, ia aminte la înțelepciunea mea, și pleacă urechea la învățătura mea, ca să fii cu chibzuință, și buzele tale să aibă cunoștință" (5.1-2).

„Și acum, fiilor, ascultați-mă, și nu vă abateți de la cuvintele gurii mele" (5.7).

„Fiul meu, păstrează cuvintele mele și ține la poruncile mele. Ține poruncile mele și vei trăi; păzește învățăturile mele ca lumina ochilor. Leagă-le la degete, scrie-le pe tăblița inimii tale" (7.1-3).

„Nu strigă înțelepciunea și nu-și înalță price-perea glasul?... Și acum, fiilor, ascultați-mă, căci ferice de cei ce păzesc căile mele!"

Un fiu înțelept ascultă învățătura tatălui său (Proverbele 13.1)

De remarcat că pasajele acestea sunt cuprinse în prima parte a cărții Proverbelor, iar în partea a doua întâlnim un număr mai mare de sfaturi adresate părinților. Posibil că, la sfârșitul vieții sale, când el își dădea seama că este deja prea târziu și constata că orice speranță de a repara greșelile tinereții s-a dus, să fi adresat Solomon lecțiile acestor părinți cu o insistență deosebită.

Când ne-am ocupat de Eli și fiii săi, am reamintit câteva pasaje care îi îndeamnă pe părinți să nu cruțe nuiua. Nu vom relua aici decât textul din Proverbele 23.13-14: „Nu cruța copilul de muștrare, căci dacă-l vei lovi cu nuiua nu va muri. Lovindu-l cu nuiua, îi scoți sufletul din locuința morților." Iată un îndemn de care orice părinte ar trebui să țină seama. Să nu uităm niciodată că nuiua poate contribui la scoaterea sufletului copiilor noștri din infern, chiar dacă ea produce suferință și copiilor, și inimii părinților.

Un alt verset la care trebuie să luăm bine seama este cel din Proverbele 19.18: „Pedepsește-ți fiul, căci tot mai este nădejde, dar nu dori să-l omori." O creangă poate fi îndoită când este fragedă și verde, dar după ce a devenit dură și casantă, nu mai sunt speranțe s-o curbăm. Când copilul este mic, lucrul acesta este posibil și sunt întrunite toate condițiile unei discipline corecte; mai târziu, se vor ivi ocazii de a fi corectat, dar aceasta va cere mai multă trudă, atât din partea părinților, cât și a copilului. Perioada aceasta când „tot mai nădejde", vai, trece foarte repede. De aceea trebuie să se profite de ea pentru evitarea dificultăților ce ar putea surveni mai târziu în procesul de educație.

Există un verset de care am mai vorbit, dar pe care aș vrea să-l reamintesc încă o dată, înainte de a termina cartea aceasta care vizează în mod deosebit latura practică a problemei: „învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze (în textul fr.: „Crește copilul după regulile voii lui Dumnezeu". N.tr.) și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (22.6). Această promisiune mi se pare a fi deosebit de încurajatoare pentru părinți și vom face bine să ne amintim mereu de ea pentru a fi întăriți și a putea astfel să conducem pe copiii noștri pe drumul pe care trebuie să meargă.

Cuvintele bunicului s-au sfârșit, iar acestea constituie pentru el o serioasă condamnare, făcându-l să realizeze cât de mult a greșit în viață și cât de puțin capabil s-a dovedit a fi pentru o lucrare de asemenea proporții. Dar de la un capăt la celălalt al acestor pagini se găsesc numeroase promisiuni și avertismente, sfaturi și consolări ce provin din partea Aceluia care nu greșește niciodată. Să ne sprijinim deci pe toate acestea cu deplină încredere, fiind convinși că ele ne vor putea călăuzi în aceste timpuri atât de grele — timpurile din urmă (2 Timotei 3.1). Slăbiciunea noastră ne-ar putea face să ne prăbușim la pământ, dar să nu ne uităm la noi înșine, ci „să privim ținta la Isus” în fiecare moment din viață.

Numai El ne poate da puterea necesară pentru fiecare zi din viață și să nu uităm niciodată că „Dumnezeu este credincios.”

„Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2 Corinteni 2.16)

„Competența noastră este de la Dumnezeu” (2 Corinteni 3.5)

„...în veac ține îndurarea Lui” (Psalmul 136)

Cuprins

Prefață

Prefață la a doua ediție

Introducere

Vechiul Testament

Adam

Lameh

Enoh

Noe

Avraam

Lot

Isaac

Ismael

Esau

Iacov

Amram și Iochebed

Faraon

Aaron

Moise

Caleb

Acan

Rahav

Fiicele lui Țelofhad

Ghedeon

Iefta

Samson

Elimelec și Naomi

Ana

Eli

Samuel

David

Itai

Barzilai Galaaditul

Saul

Ionatan

Benaia, fiul lui Iehoiada

Abner

Solomon

Roboam

Abiam

Asa

Iosafat

Ezechia

Iosia

Daniel

Mardoheu

Șalum și fiicele sale

Noul Testament

Zaharia și Elisabeta

Familia din Nazaret

Lăsați copilașii să vină la Mine

Copii unici

Văduva din Nain

Iair

Fiul demonizat

Fiii lui Zebedei

Maria, mama lui Ioan zis Marcu

Șiruri de familii

Corneliu

Lidia

Temnicerul din Filipi

Crisp

Ștefana

Casa lui Onisifor

Casa Cezarului

Casa lui Narcis

Aleasa doamnă și copiii ei

Arhip

Timotei

Îndemnuri către părinți

Noul Testament

Îndemnuri din Vechiul Testament